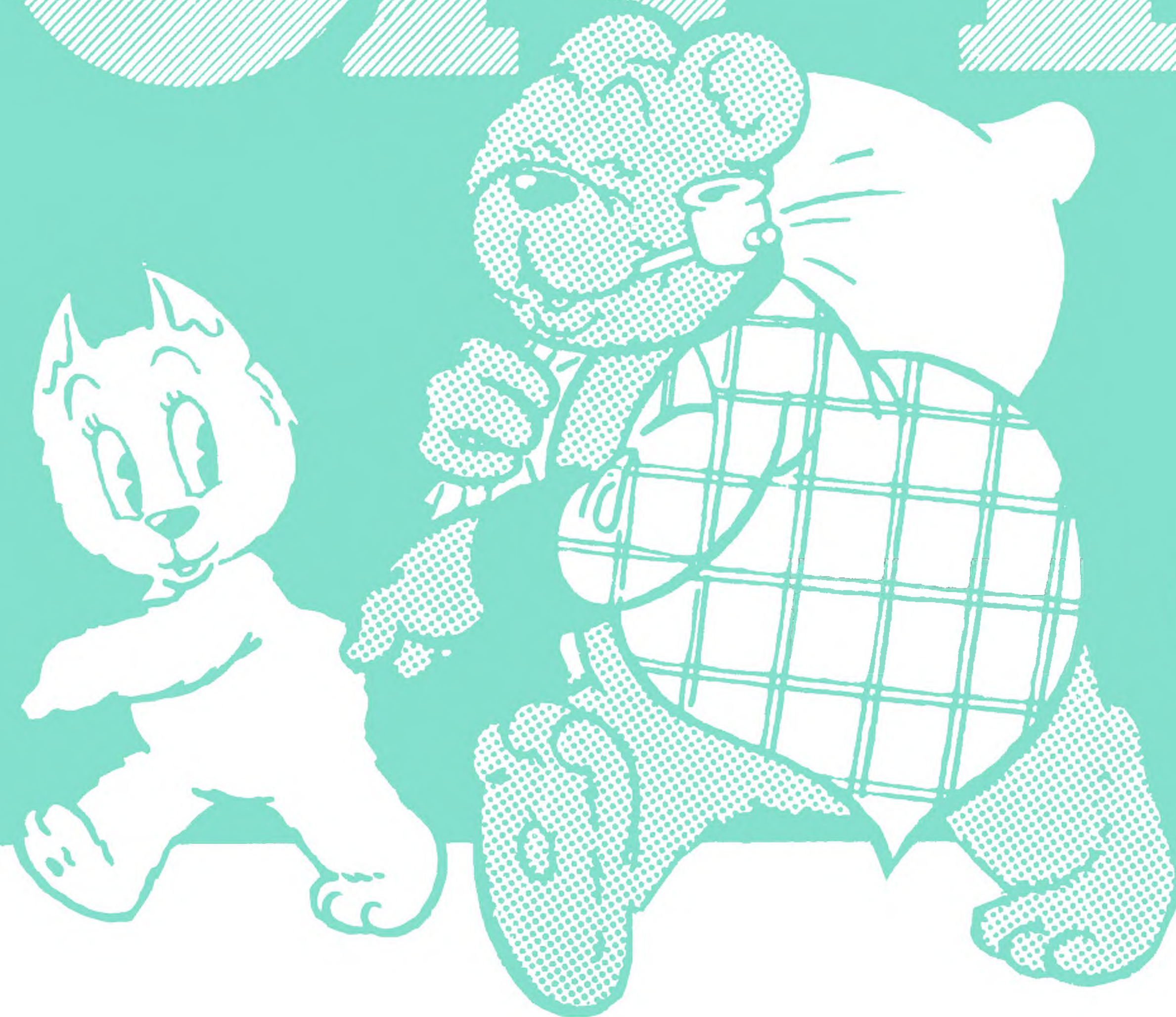
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 27 154 - 223 De nieuwe ijstijd

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

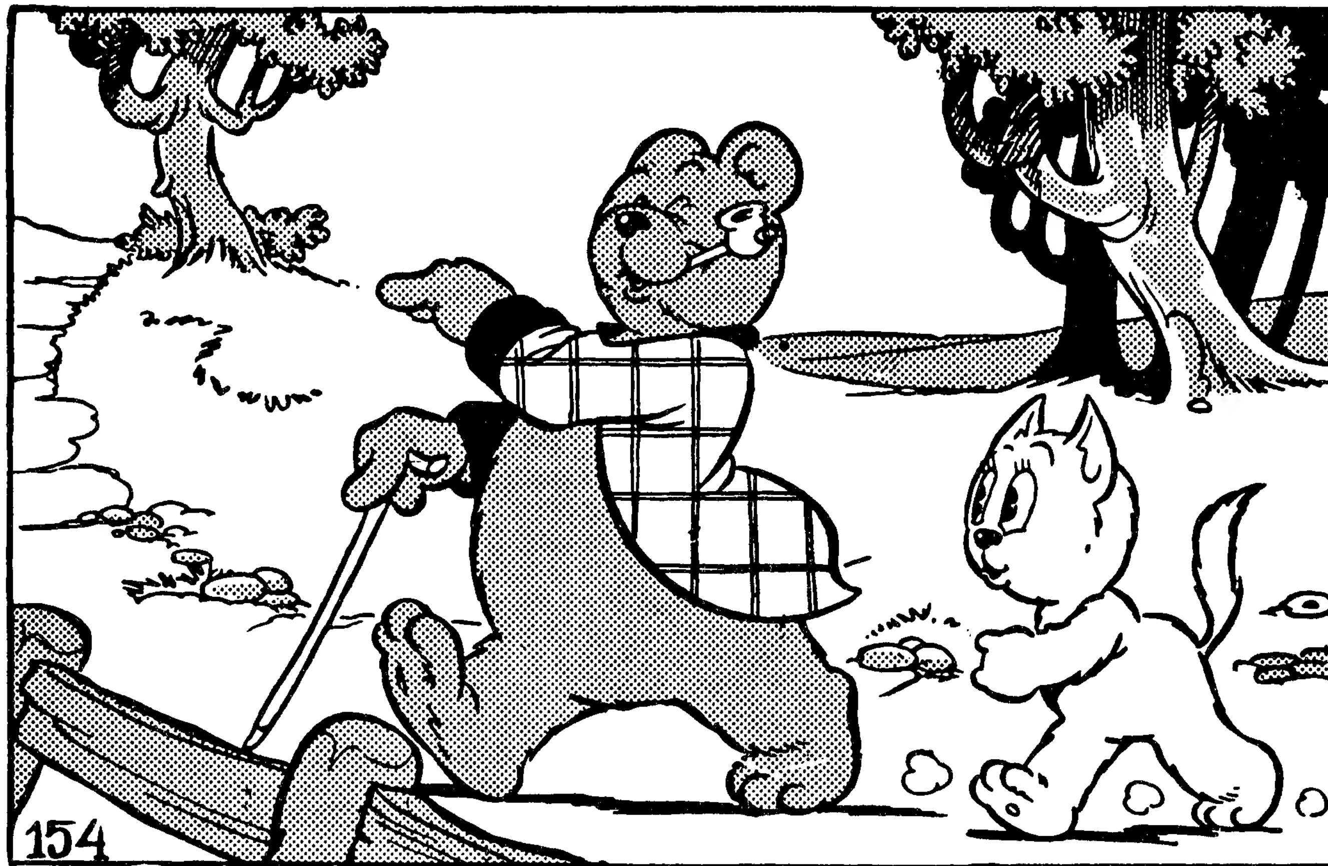
MARTEN TOONDER

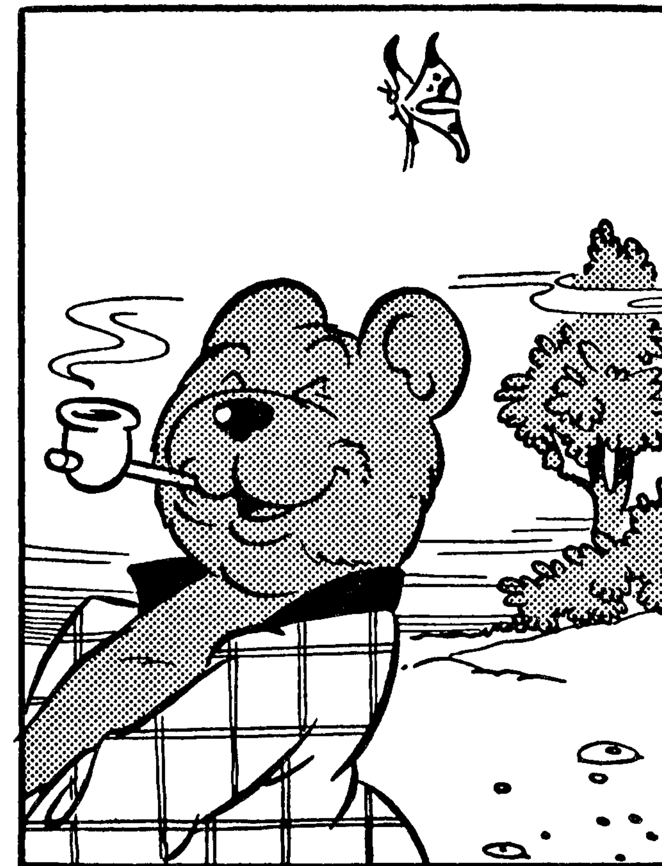
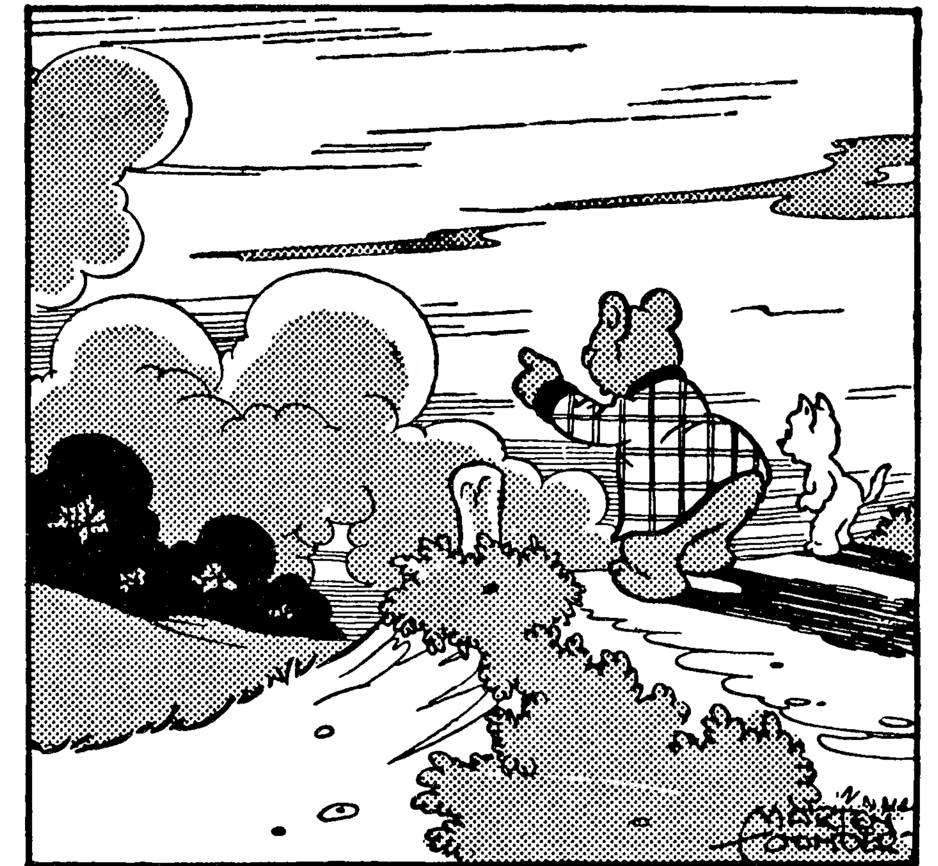
MV **27**	154 - 223	De nieuwe ijstijd

1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

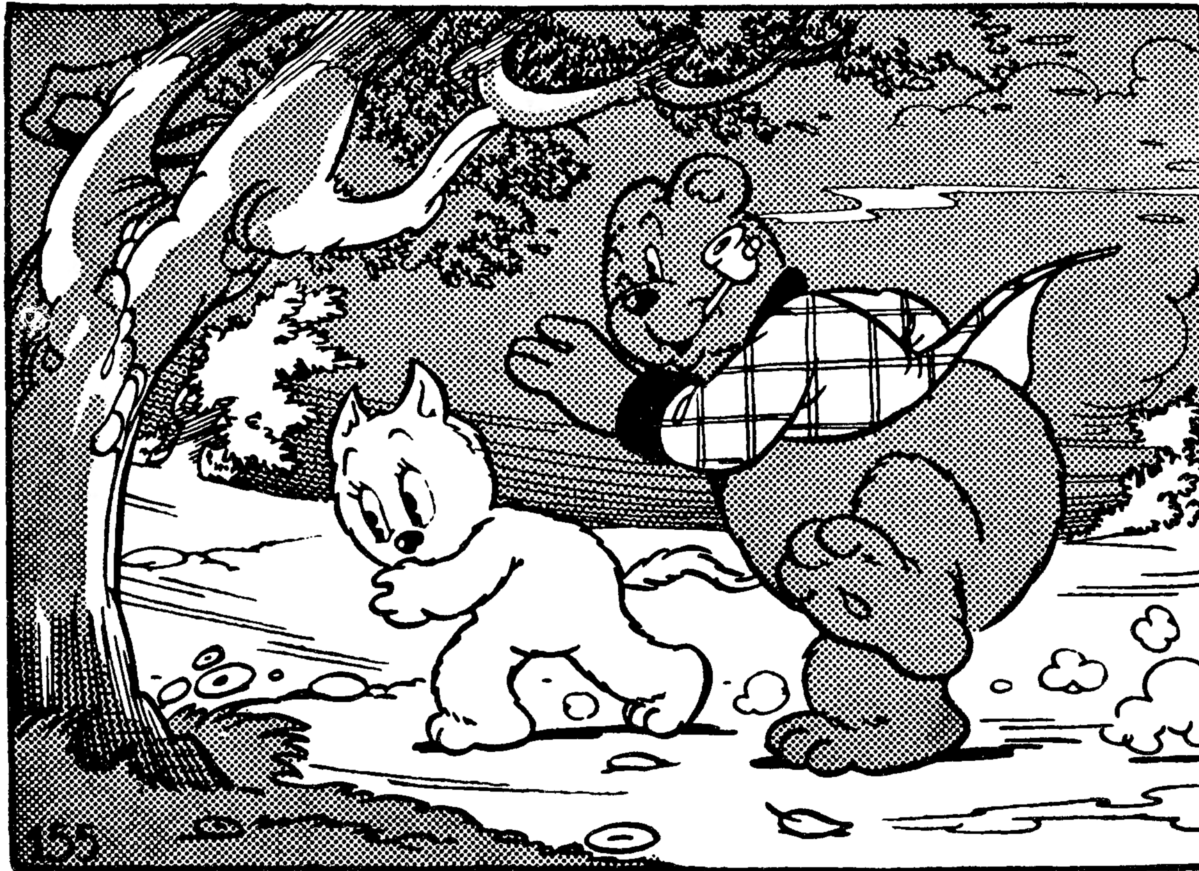
MV 27 De nieuwe ijstijd
1947 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant.
ca. 1949 Albumuitgave, met 10 manko's, De Muinck-Amsterdam.
1950 Oblong boekuitgave, in kleur, in het zweeds, AÖhlen & AOkerlund-Stockholm.

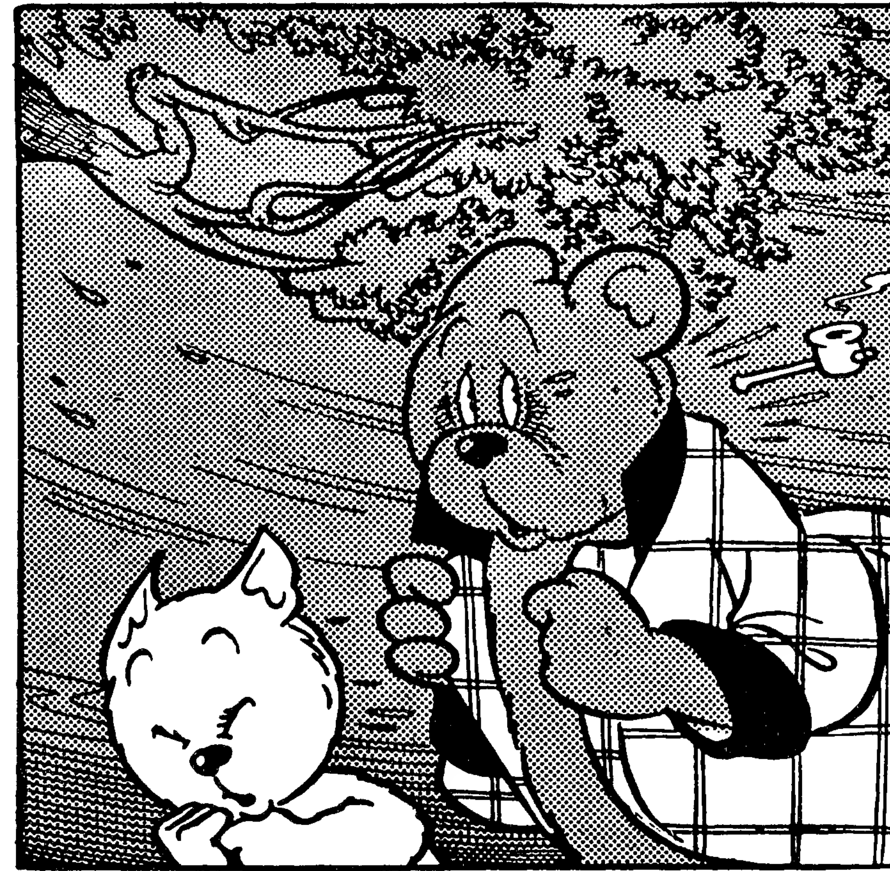
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5209 7
Delen 27 & 30 ISBN 90 234 5212 7

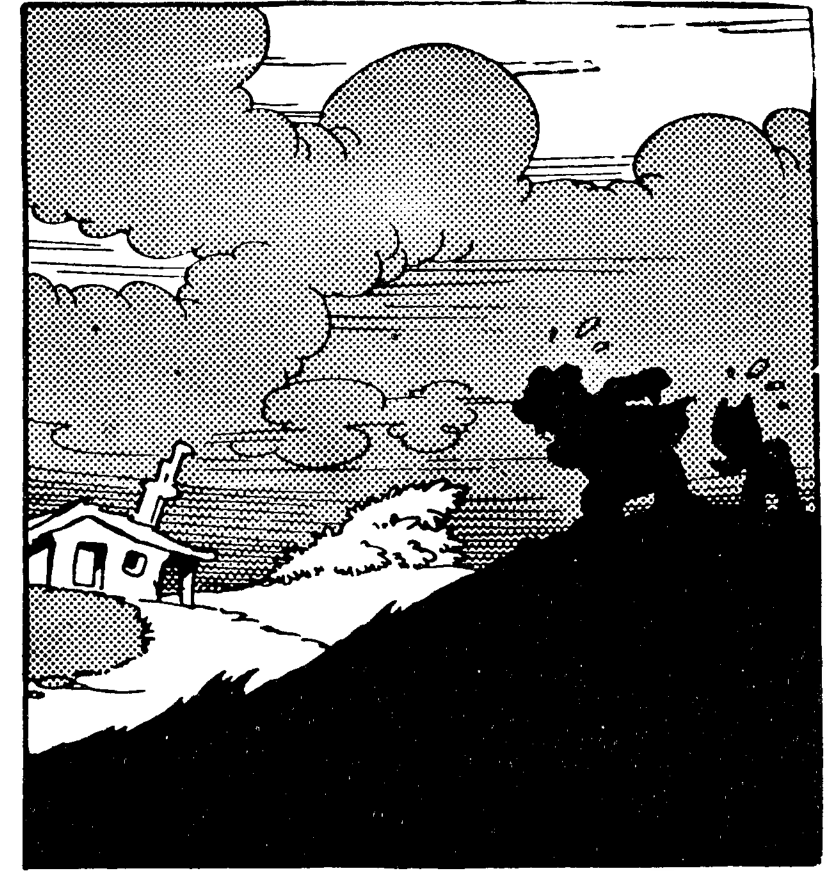

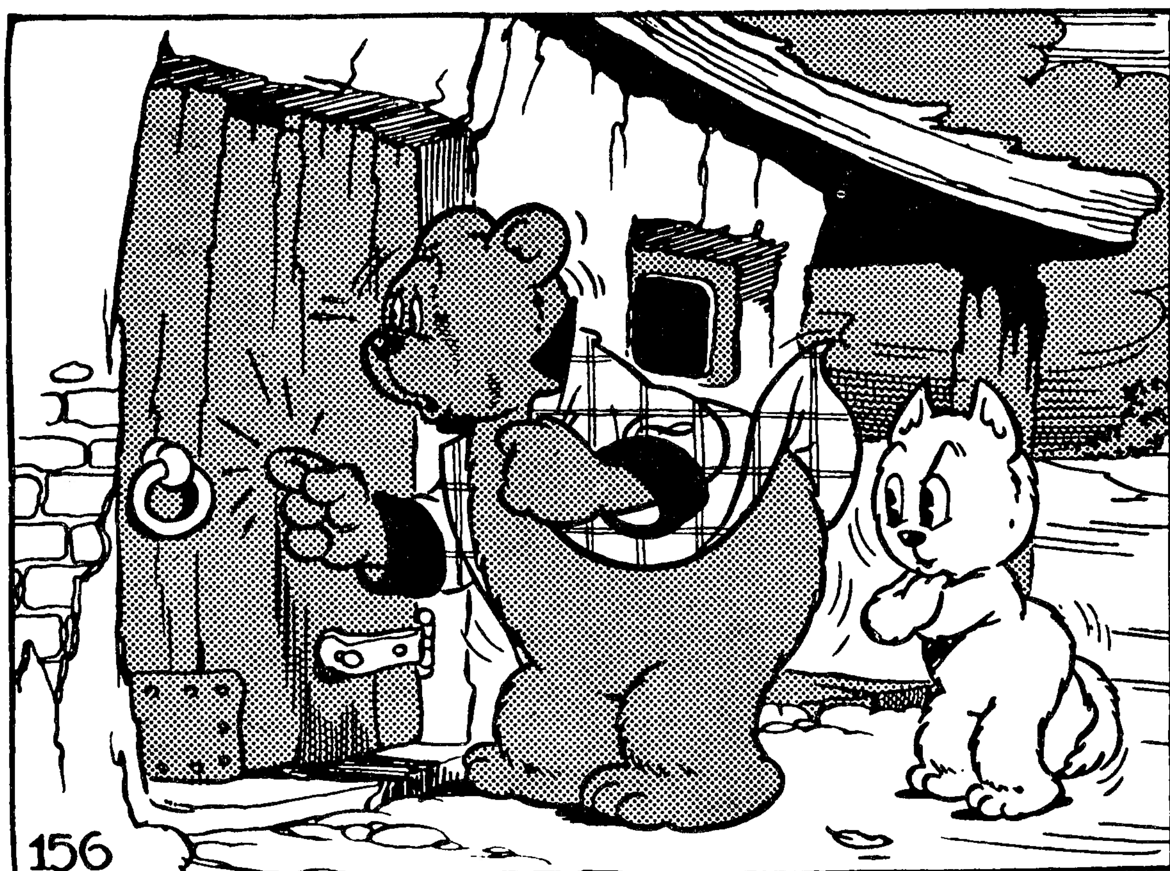
Tom Poes en heer Bommel hielden vakantie.
'Een heer, die een heer is, houdt vakantie, wanneer niemand anders dat doet!' sprak heer Bommel, terwijl ze een wandeling door de heuvels maakten.
'Het is nu september en dat is een mooie tijd ervoor! Iedereen is nu aan het werk, de stilte der natuur wordt niet verstoord door joelende kinderen en schreeuwende lieden zonder stand, als je begrijpt wat ik bedoel!'
'Hm, ja!' zei Tom Poes. 'Maar ik vind het wel een beetje koud!'
'Onzin!' zei heer Ollie. 'In de almanak staat: Warm voor de tijd van het jaar – en daar houd ik mij aan! Kijk eens, hoe de bomen in blad staan! Zie de bloemen groeien, let op het vliegen der vlinders! Aah, wat is de natuur toch schoon!'
Intussen waren ze op de top van een heuvel aangekomen en heer Ollie bleef staan om eens diep adem te halen.
'Kijk eens, wat een vreemde wolken!' zei Tom Poes ongerust. 'Daar komt een zware bui aan, heer Ollie! Laten we naar huis terug gaan!'
'Bah!' zei heer Ollie. 'Een paar schapewolkjes! Een overtrekkend wolkenveldje! Niets bijzonders! We gaan verder, jonge vriend!'

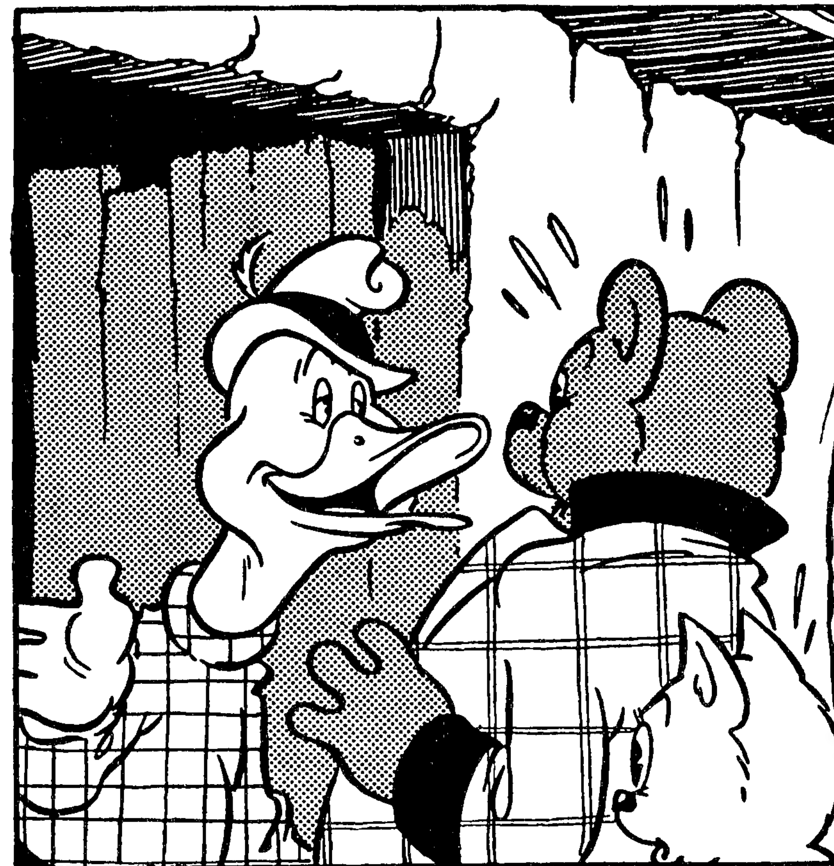

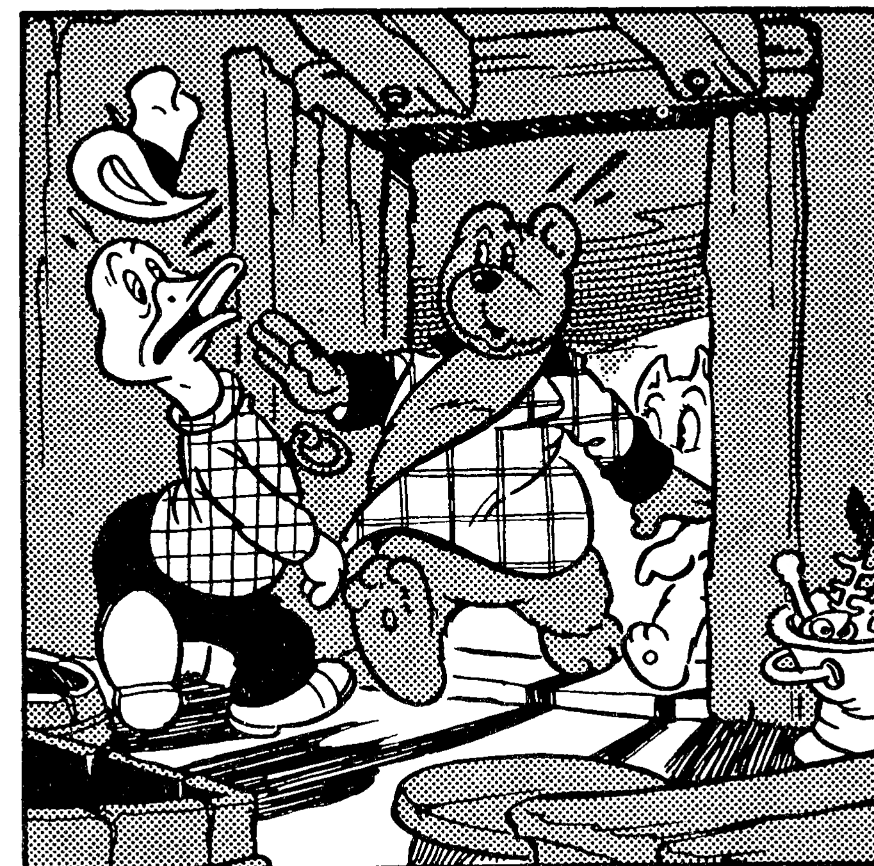

Heer Bommel daalde opgewekt de heuvel af en Tom Poes liep bezorgd met hem mee. De wind was intussen opgestoken en gierde nu koud en venijnig door de dicht bebladerde bomen die van schrik vele blaadjes lieten vallen.
'Laten we terug gaan, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'De lucht begint zwart te worden en deze wind is vreemd koud!'
'Onzin!' riep heer Bommel. 'Dat lijkt maar zo! In september is er nog geen koude wind – het is mooi herfstweer, jonge vriend! Bol weer, mooi, bol weer!'
Op dat moment huilde een ijskoude rukwind over de heuvels heen, blies heer Bommels pijp uit de mond en rukte hem haast de jas van het lijf.
''n B-beetje koud isset t-toch wel!' riep heer Ollie klappertandend.
'Het is onnatuurlijk!' schreeuwde Tom Poes terug. Hij moest roepen om zich boven het lawaai van de storm verstaanbaar te maken.
'Het lijkt wel een natuurramp! Het wordt steeds kouder! En kijk die lucht eens! We moeten schuilen – er gaat vast iets gebeuren!'
'D-daar staat een hut!' hijgde heer Bommel. 'L-lopen Tom Poes! N-natuurramp!'
Ze holden de heuvel af, terwijl de storm tot een orkaan aanwakkerde...

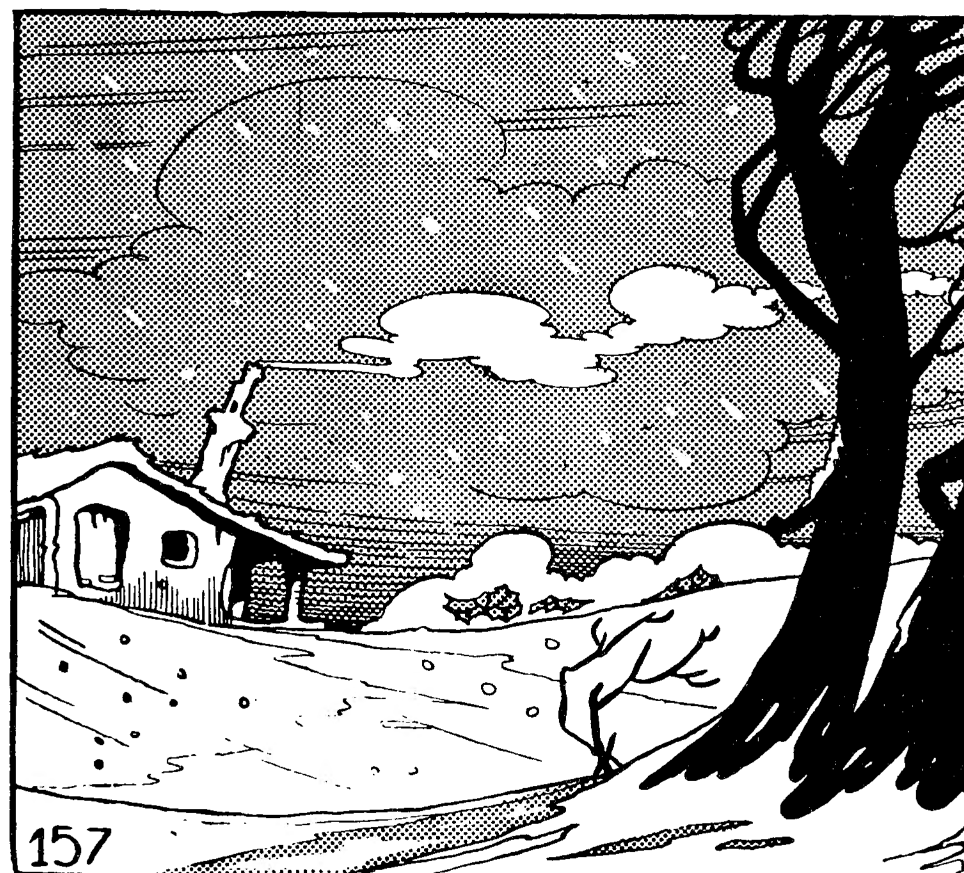

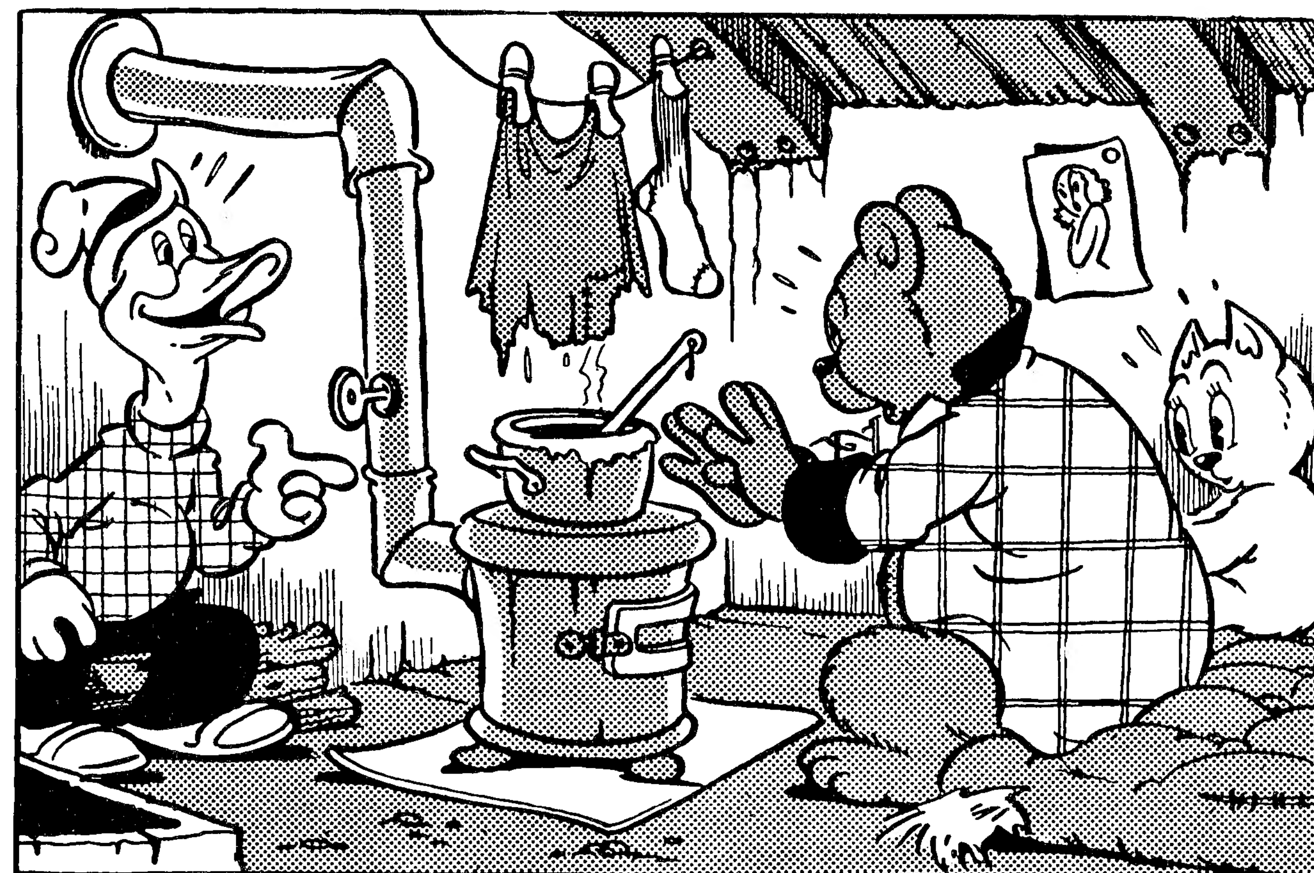
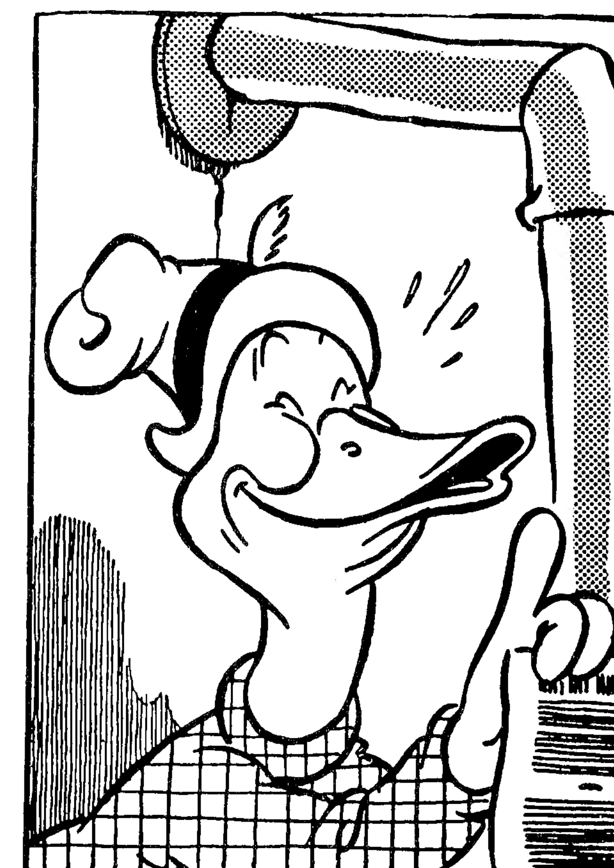

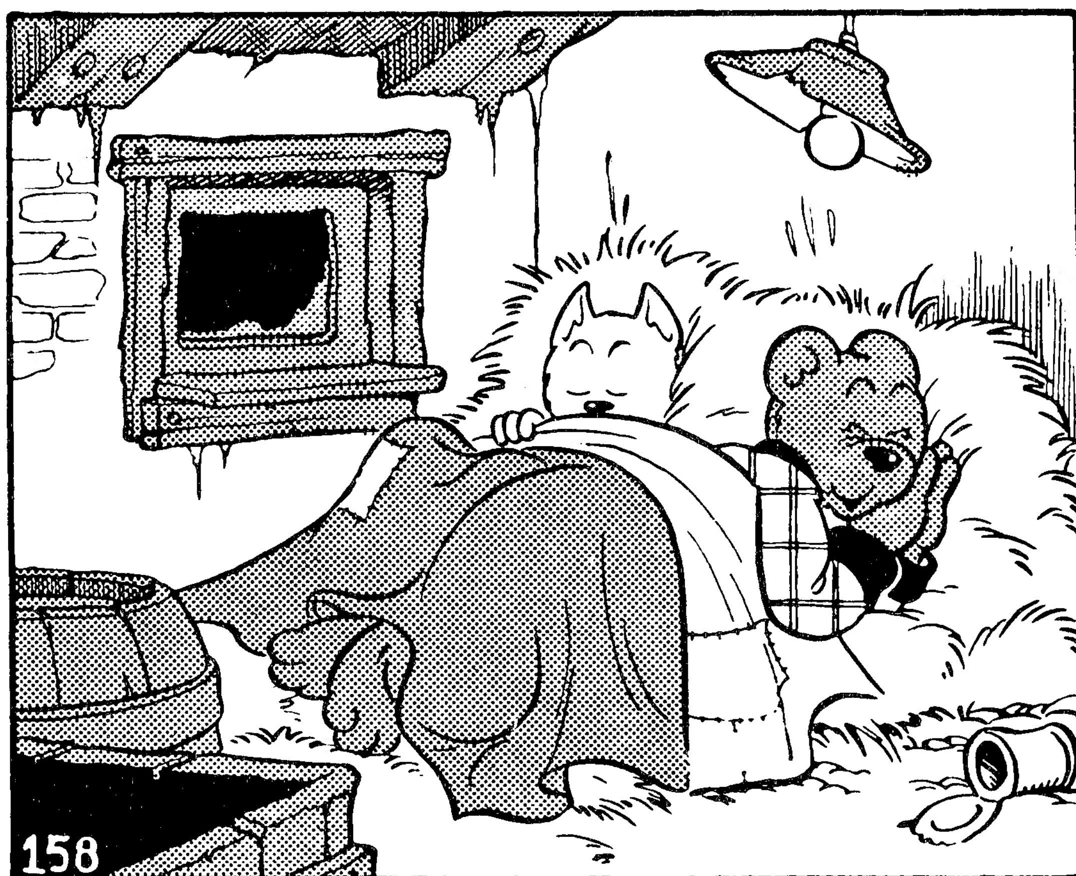
Heer Bommel en Tom Poes bereikten totaal verkleumd en buiten adem de oude, bouwvallige hut en heer Ollie klopte aan – luid en dringend.
'D-doe open!' riep hij. 'H-help! S-schiet op! Ikkik rrrril me dood! Natuurrrrrrrrramp!'
'Misschien is er niemand thuis!' zei Tom Poes. Maar op hetzelfde moment werd de deur geopend en een kwakerige stem zei: 'De stoven zijn nog niet klaar, baas! Kom morgen maar eens terug!'
De deur werd weer gesloten, maar heer Ollie gaf er een geweldige duw tegen aan en stapte, gevolgd door Tom Poes naar binnen.

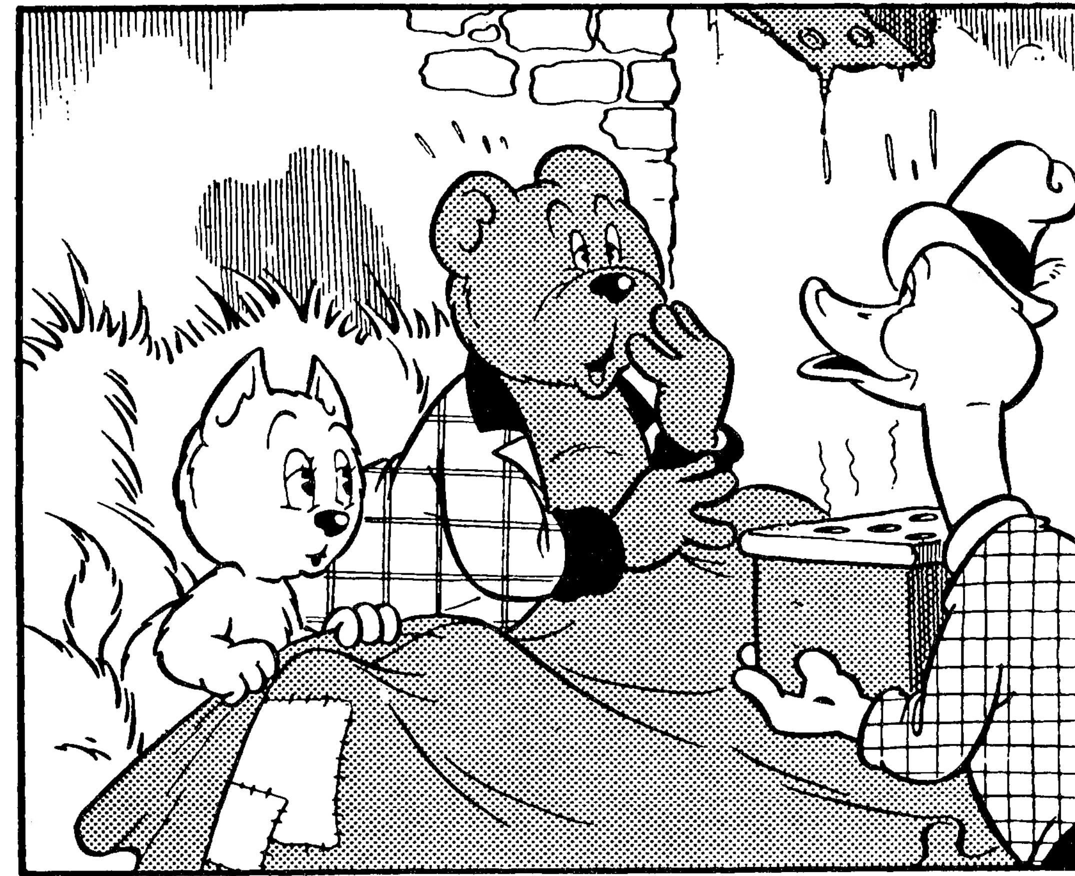
'Het is Wammes Waggel!' riep Tom Poes verbaasd.
'Hé!' riep Wammes. 'Dat is toevallig! Heer Bommel en Tom Poes! Wat gezellig! Hihihihihihihi!'
'D-doed-die———diediedeurdicht... d-dicht!' bibberde heer Ollie. 'Koud... b-barrrbrrrr!!'
'We komen schuilen!' legde Tom Poes uit. 'Het is noodweer!'
'Wat grappig!' zei Wammes Waggel. 'En ik dacht dat nog wel, dat jullie de stoven kwamen halen! Maar even goede vrienden, hoor! Kom binnen en doe je jassen uit! Willen jullie een glaasje kwast?'

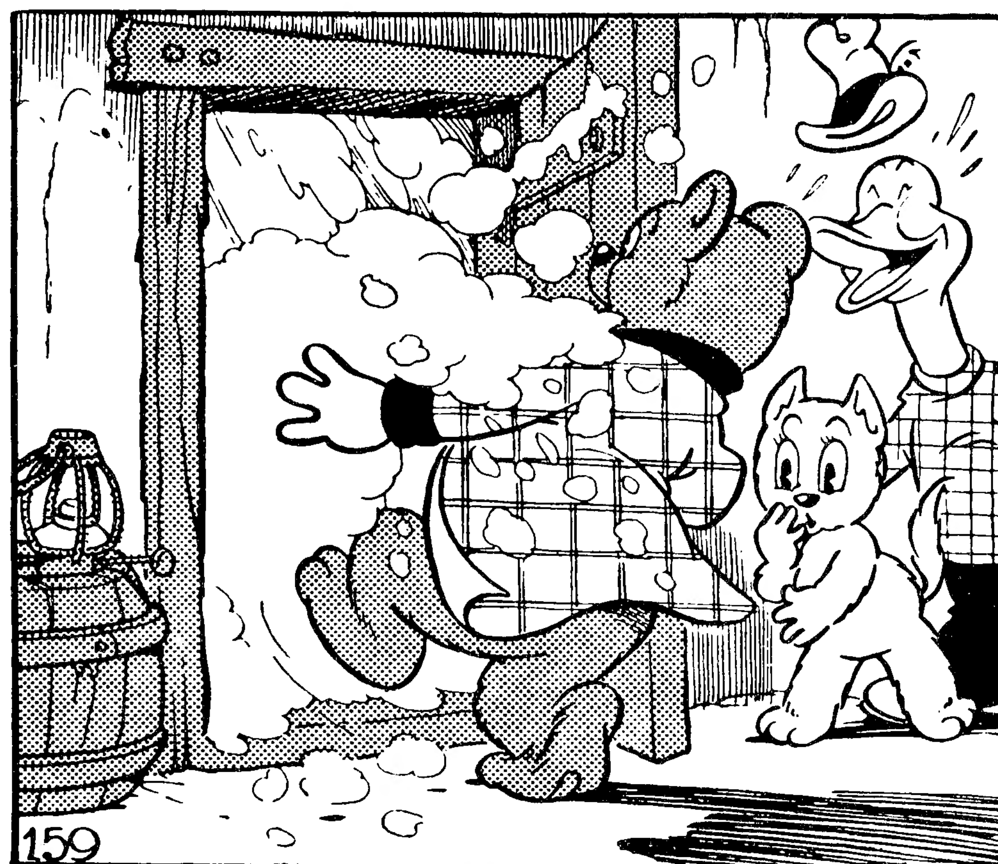

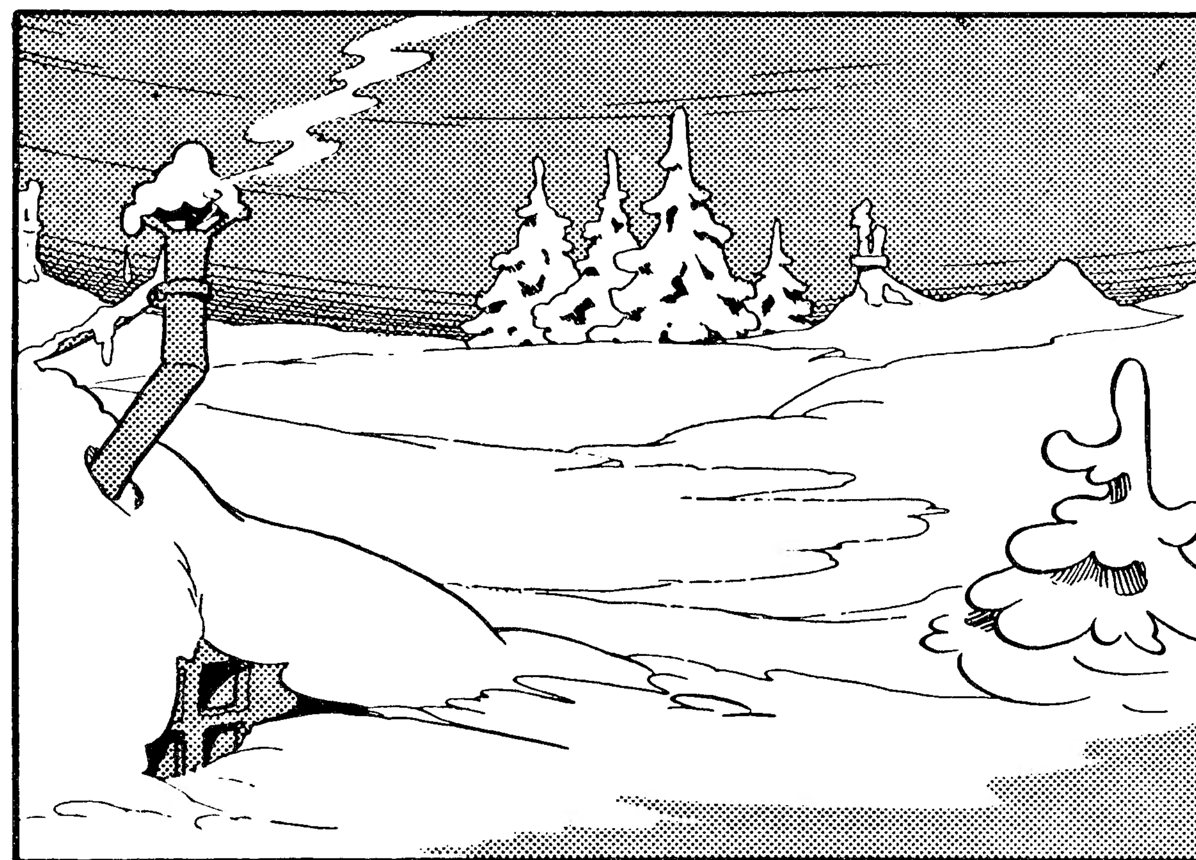
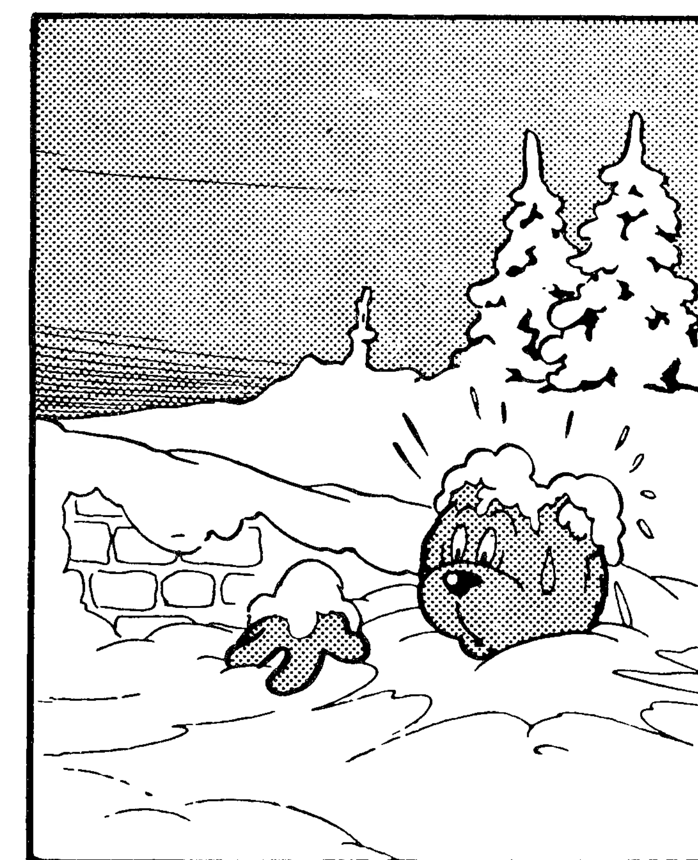
De wind loeide intussen met orkaankracht pàl uit het noorden en blies hele vrachten fijne, scherpe stuifsneeuw voor zich uit. De bladeren bevroren aan de bomen en de grond was in een ommezien wit alsof het midden in de winter was.
De hut van Wammes Waggel gaf niet veel beschutting – de wind gierde er door spleten en kieren – maar er brandde een klein potkacheltje en dat was erg behaaglijk.
'Toevallig, dat je nèt de kachel aan had, Wammes!' zei Tom Poes. 'Meestal is het daar in september te warm voor! Het lijkt wel, alsof je wist, dat het koud zou worden!'
'Natuurlijk wist ik dat!' zei Wammes Waggel. 'Daarom ben ik ook begonnen met het maken van stoven! Daar zit een aardig zaakje in, dat zal je zien! Er komt een nieuwe ijstijd: en daaruit volgt, dat iedereen koude voeten krijgt. En dus gaat iedereen stoven kopen! Slim bedacht hè? Hihihihihi!'
'Een nieuwe ijstijd?!' riep Tom Poes. 'Wat bedoel je? Hoe kom je daarbij?! Wie heeft je dat verteld?!'
'Heb ik gelezen!' zei Wammes trots. 'In een wetenschappelijk blaadje, waarin mijn rookworstje verpakt zat! Hier is het, kijk!'
'De bekende natuurkundige professor doctor J. Sickbock heeft als zijn mening te kennen gegeven, dat er een nieuwe ijstijd op komst is', staat er. 'De temperatuur in dit land zal gelijk worden aan die van de Noordpool!' 'Dàt staat er! Zie je wel, dat het idee van die stoven...'
'Sickbock!' riep heer Bommel. 'Heeft die dat geschreven? Daar begrijp ik niets van!'

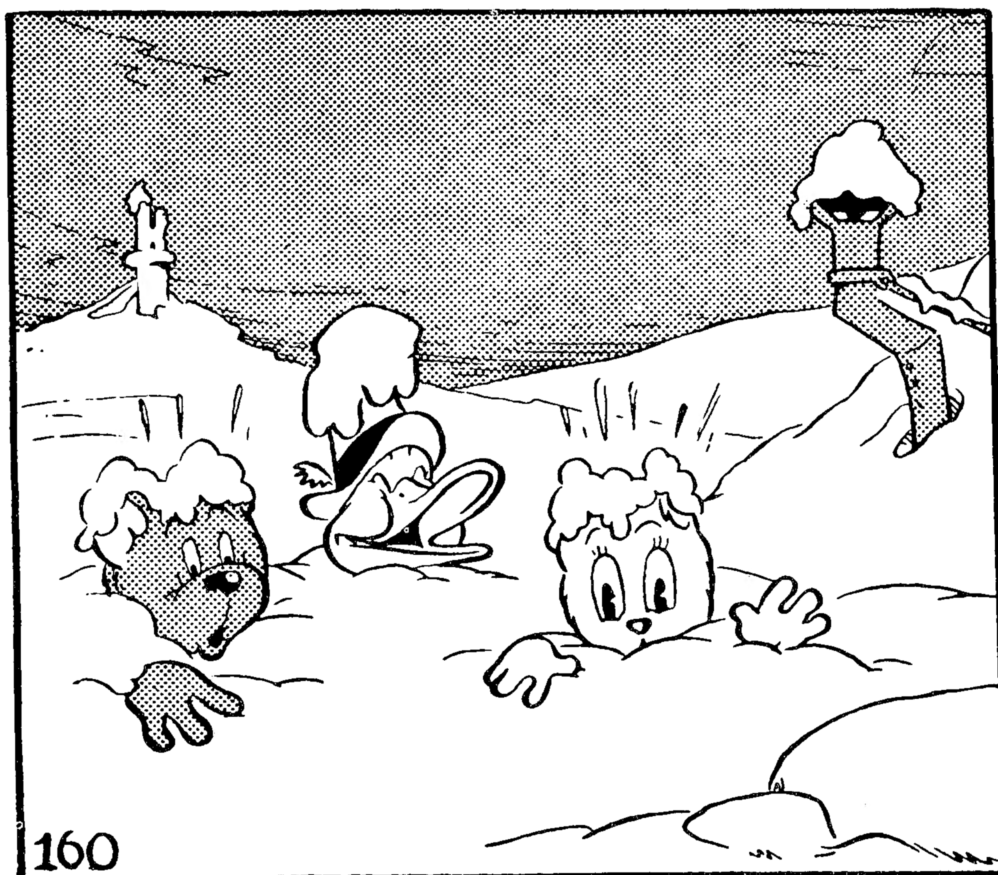

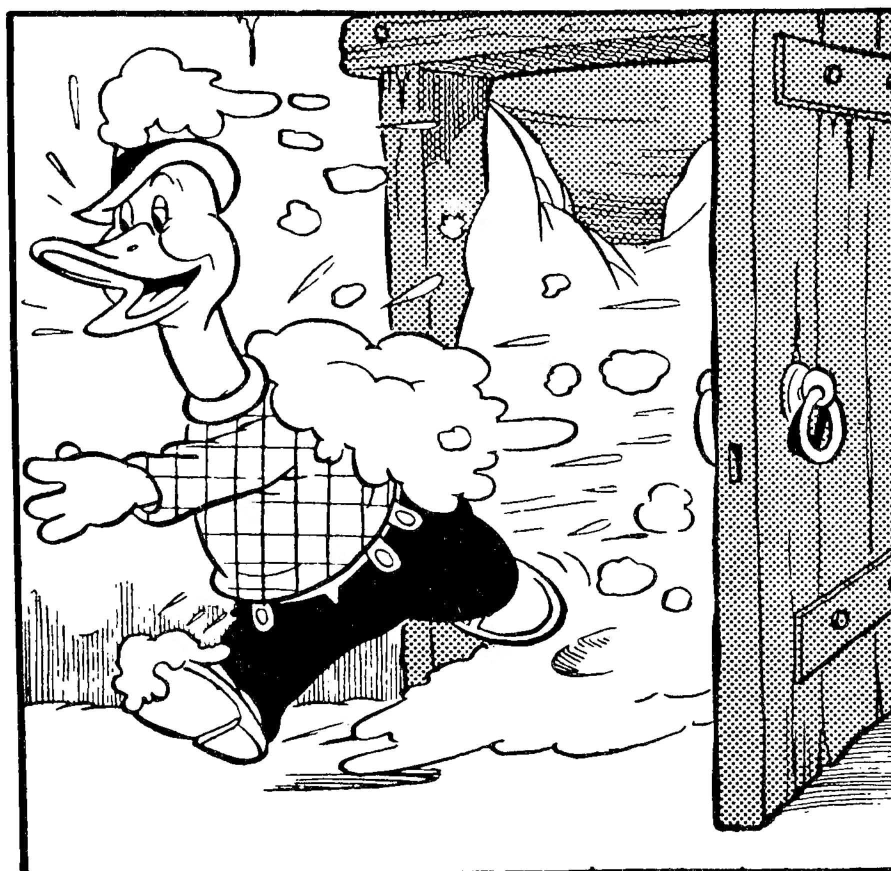
Tom Poes en heer Bommel dachten niet al te lang na over het vreemde artikeltje van professor Sickbock.
'Die man is geen heer!' zei heer Bommel beslist. 'Hij is een bedrieger en eens een bedrieger blijft een bedrieger, zei mijn vader altijd. Daar houd ik mij aan! Welterusten!'
En heer Ollie draaide zich in het stro, dat in het schuurtje van Wammes Waggel lag en sliep onmiddellijk in. Tom Poes volgde zijn voorbeeld, want hij was ook moe. Ze merkten geen van beiden, dat de storm door de kieren gierde en dat de sneeuwvlokken tegen het raampje ritselden – de hele nacht door. Ze werden pas wakker, toen de deur van het schuurtje piepend openknarste en Wammes Waggel naar binnen stapte.
'Opstaan, luitjes!' riep hij. 'Het is al acht uur! Waswater heb ik niet, dat is allemaal bevroren! Maar hier is een lekkere warme stoof, dat is ook iets!'
'Watte?' geeuwde heer Bommel slaperig. 'Wat is er?'
'Het is nog pikdonker!' mopperde Tom Poes. 'Het is vast nog nacht!'
'Dat kàn niet!' sprak Wammes Waggel. 'Mijn wekker loopt altijd goed! Maar misschien heeft de zon zich verslapen. Hihihihihi!'

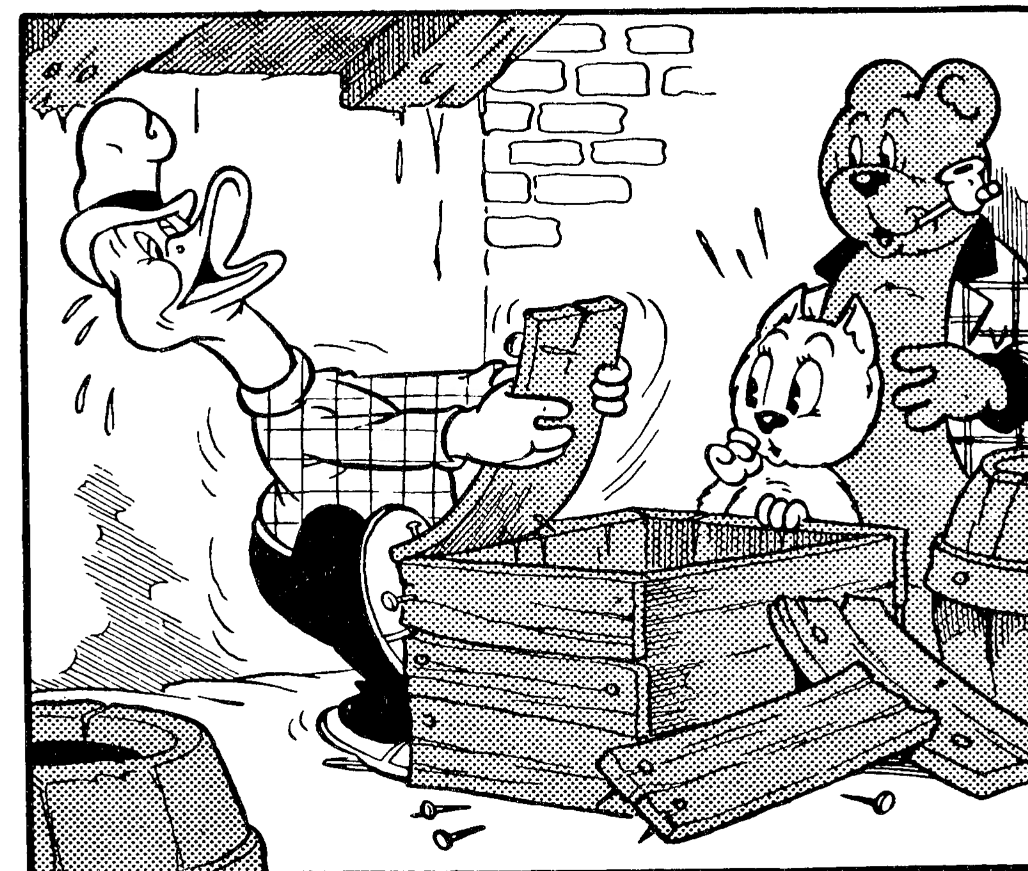

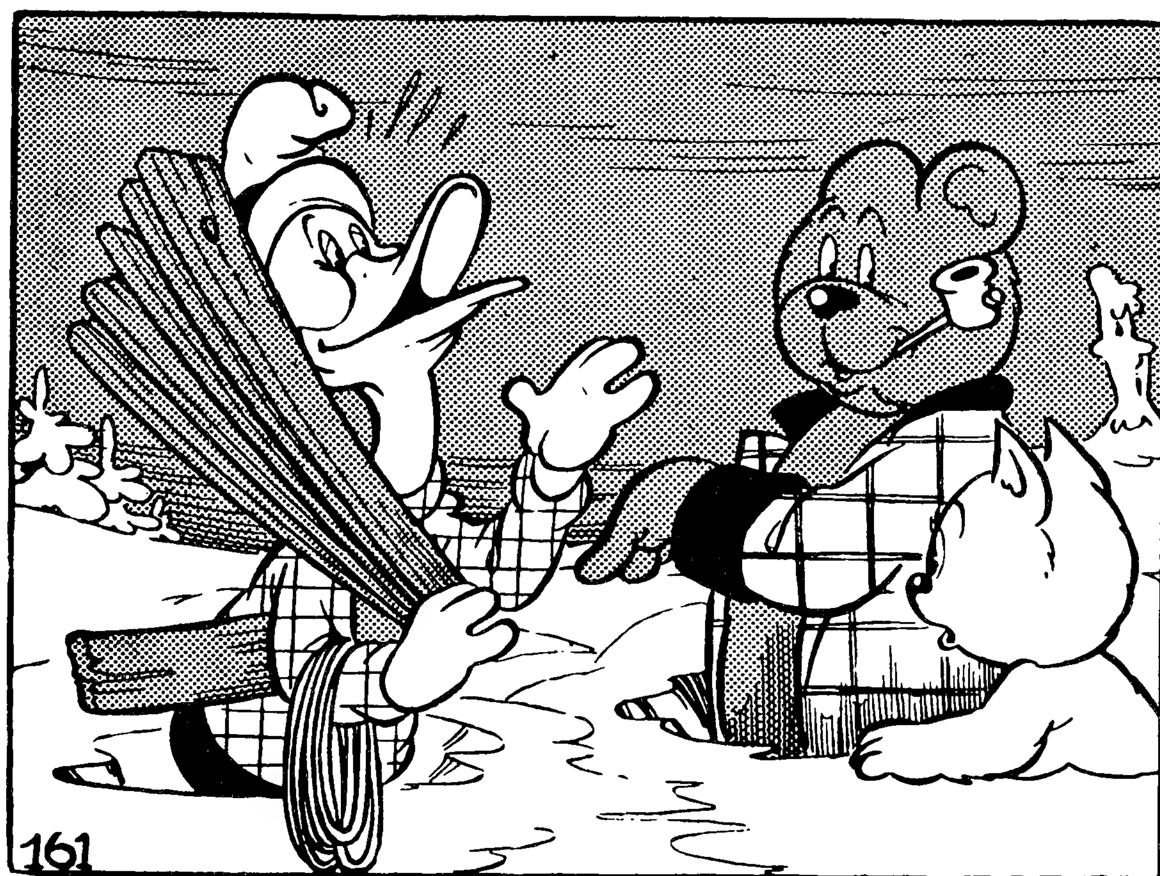
'Ik begrijp het niet!' zei heer Ollie. 'Acht uur en nog pikdonker! Dat is niet normaal in september! Ik moet er het mijne van hebben, wat jij, Tom Poes?'
'Het was ook niet normaal, dat het gisteren sneeuwde!' zei Tom Poes. 'Alles is abnormaal. Laten we maar eens kijken, heer Ollie!'
Heer Bommel rukte de buitendeur open en werd op hetzelfde moment tegen de grond gegooid door enorme sneeuwmassa's, die naar binnen vielen.
'Help!' gilde hij. 'Inbrekers!'
'Hihihihihihi!' giechelde Wammes Waggel. 'Wat leuk, lui! Nu kunnen we een sneeuwpop maken!'
'Onzin!' zei Tom Poes. 'Waar komt al die sneeuw vandaan? Iemand heeft een sneeuwhoop tegen de deur aangemaakt, Wammes! Iemand, die grappig wou zijn!'
Maar het was geen grap. Het hele landschap was onder de sneeuw verdwenen. Hier en daar stak er nog een schoorsteen of een dak boven uit. Maar behalve de besneeuwde bomen was het één witte vlakte, zoals heer Ollie merkte, toen hij zich met veel moeite naar boven gegraven had. 'Da's niet gewoon!' mompelde hij. 'Het lijkt de noordpool wel!'

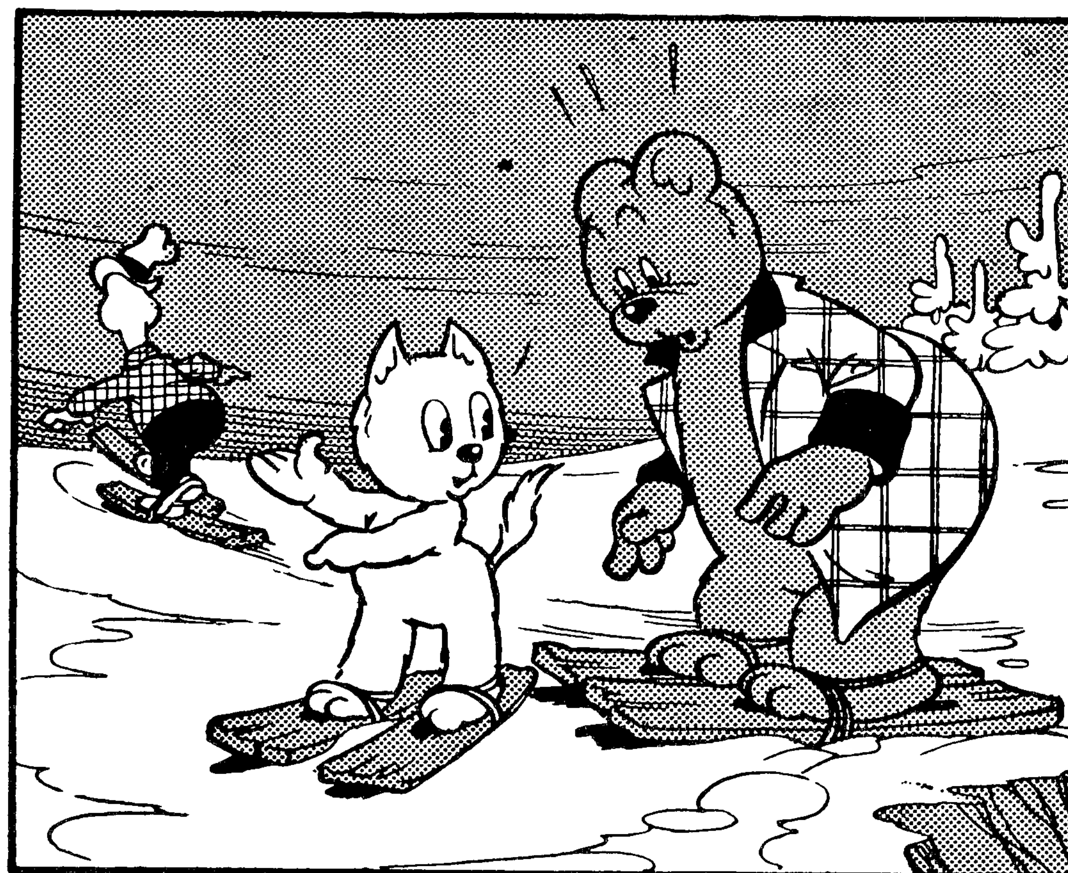

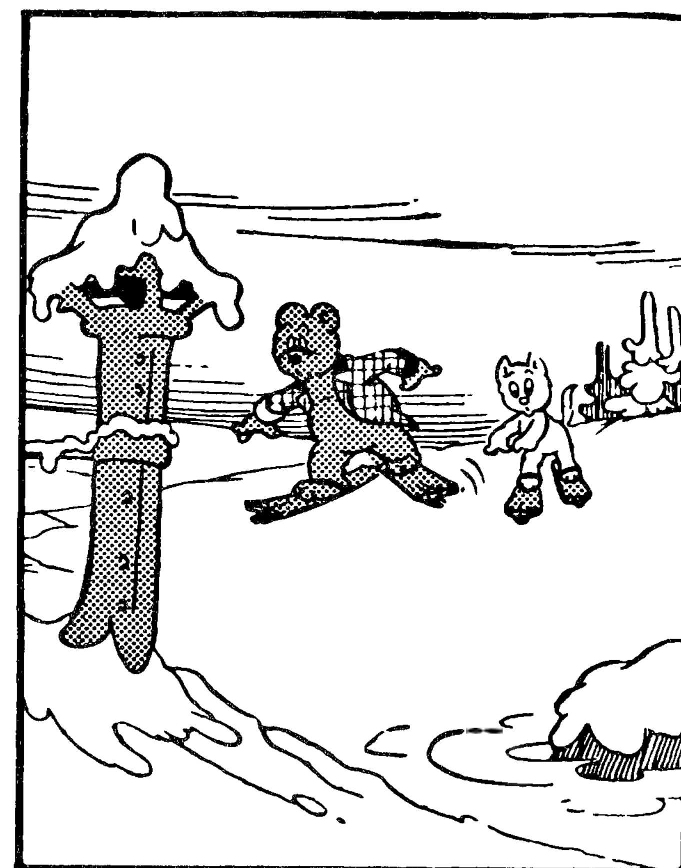

Tom Poes en Wammes Waggel hadden geen geduld om te wachten tot heer Bommel naar beneden zou komen om verslag uit te brengen. Ze groeven een gang en staken ook al gauw hun verbaasde hoofden boven de sneeuw uit.
'Wat een sneeuw!' riep Wammes. 'Welke grappenmaker zou al die sneeuw op mijn huis gegooid hebben? Wat een mop! Hihihihihi!'
'Het is geen grap!' zei Tom Poes. 'Het is erg genoeg! Begrijp je dan niet, dat dit een natuurramp is! Alle huizen zijn ingesneeuwd! Hier kan niemand doorheen komen! Ik begin te geloven, dat dat artikel van professor Sickbock niet helemaal onzin was... het is gruwelijk koud!'
'IJstijd!' sprak heer Bommel. 'Net als ik gisteren al zei: Dit is een nieuwe ijstijd, zei ik. En het komt uit ook!'
'Ik weet wat!' riep Wammes Waggel. 'We gaan pret maken, lui!' En hij liet zich, luid giechelend, naar beneden glijden. Toen Tom Poes en heer Bommel hem even later volgden, zagen ze, dat hij bezig was om een oude kist uit elkaar te rukken.
'Wat moet dat?' vroeg heer Ollie.
'Dat moet los!' riep Wammes. 'Help eens even, jongens!'

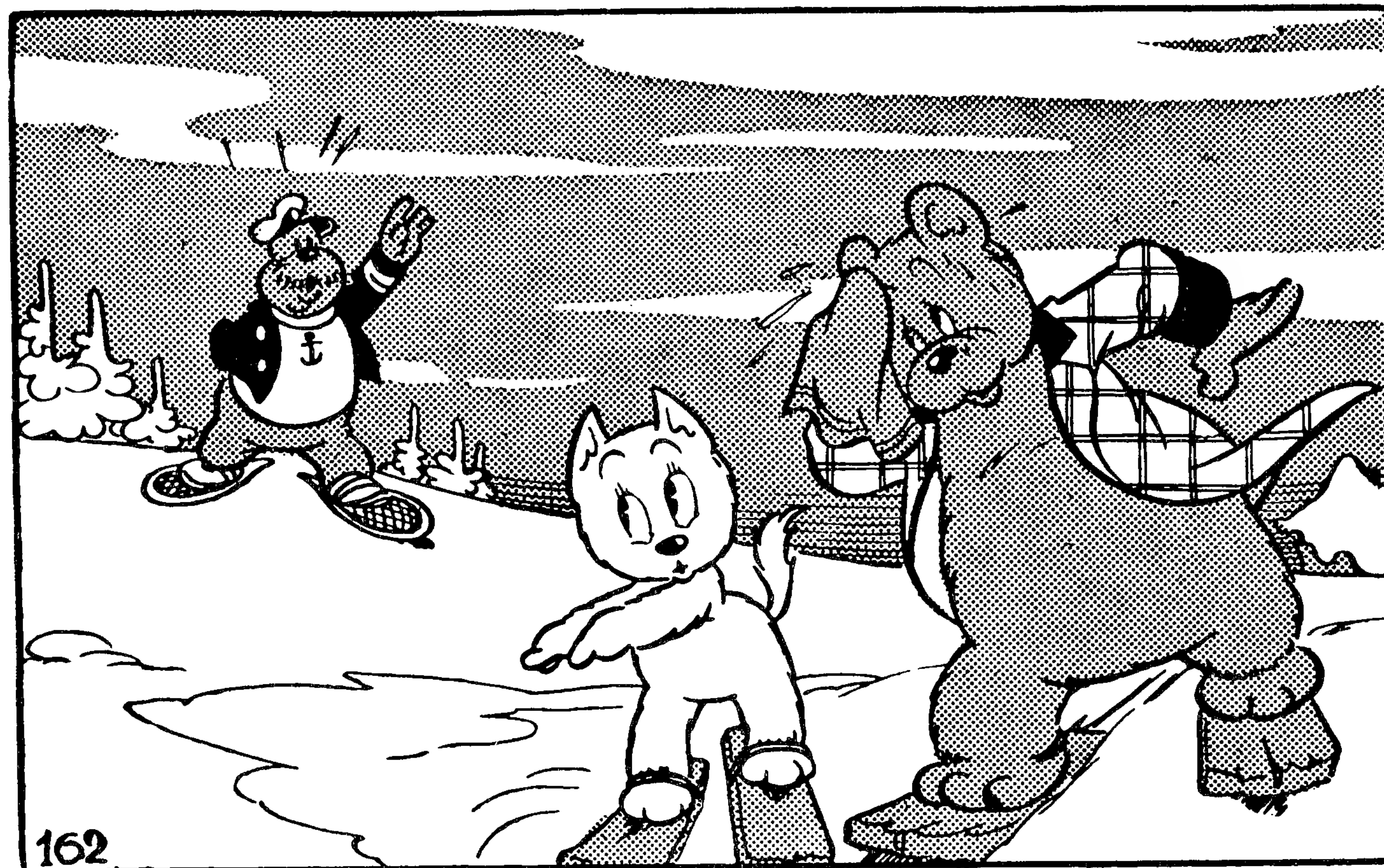

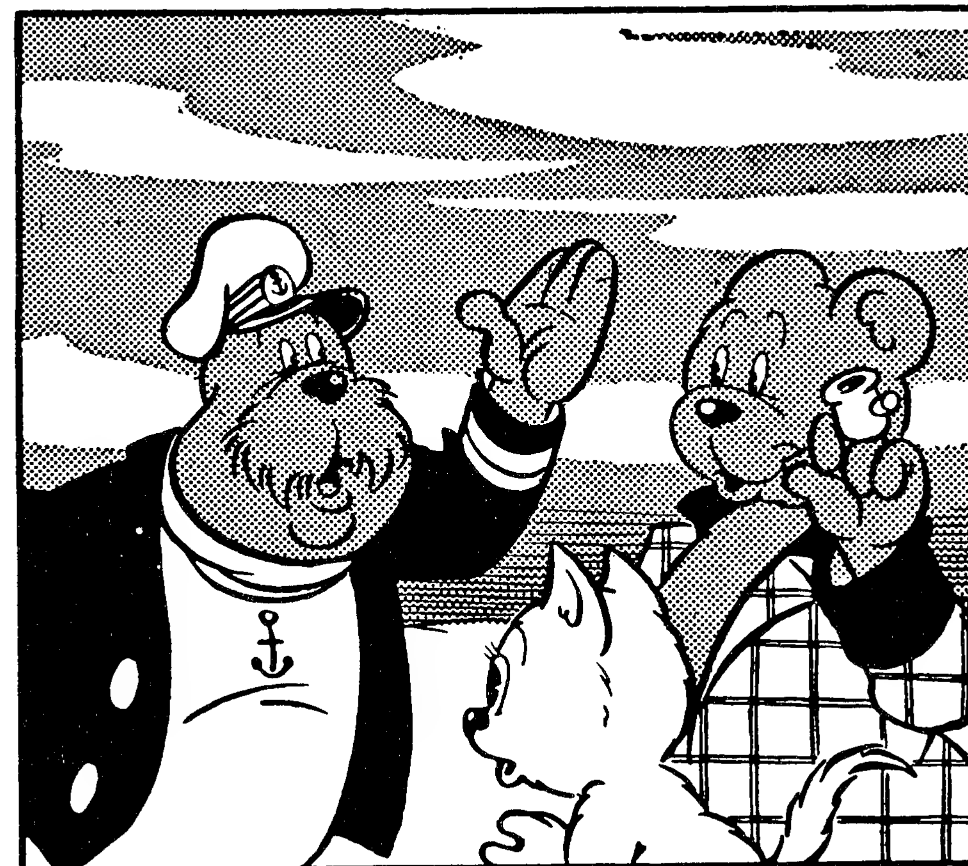
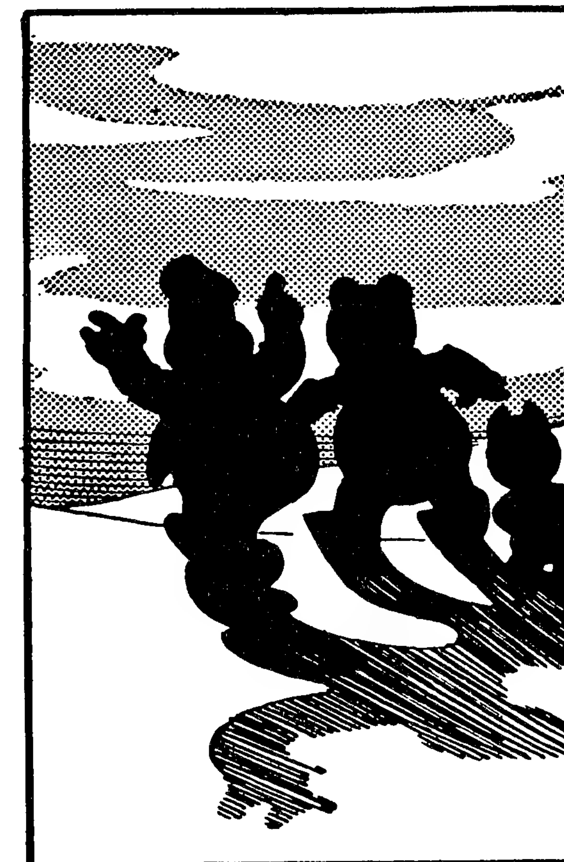

Wammes Waggel klom met een arm vol planken en wat touw naar boven en heer Bommel en Tom Poes volgden hem verbaasd.
'Kijk!' legde Wammes uit. 'Deze planken binden we onder onze voeten en dan kunnen we gewoon over de sneeuw glijden. We kunnen reuze lol hebben. Kijk, we klimmen op dat hoge dak daar en dan laten we ons naar beneden glijden, nèt zoals die lui in de bergen doen!'
'Ik denk er niet over!' zei heer Ollie verontwaardigd. 'Een heer van mijn stand laat zich niet van een dak glijden, wat jij, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes. 'Toch zit er wel iets in dat idee. Laten we die planken maar onderbinden, het is de enige manier om naar huis te komen.'

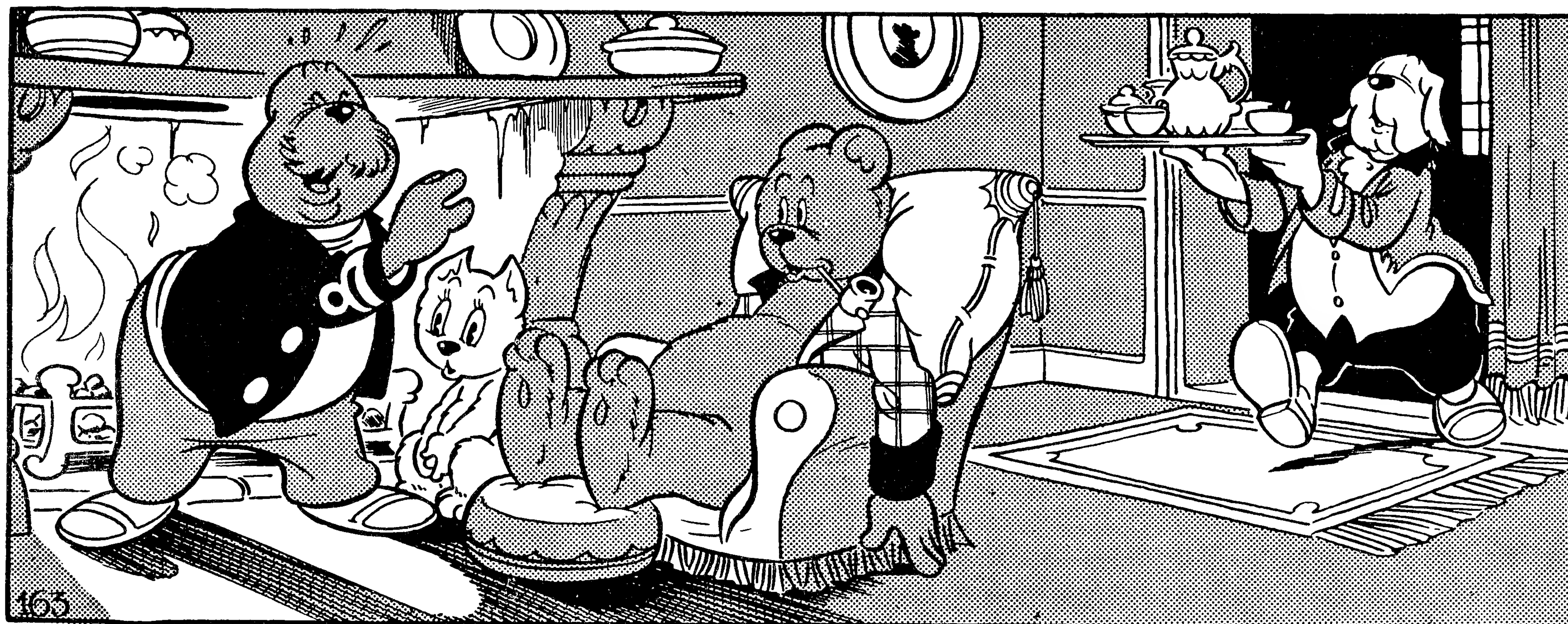
Daar had Tom Poes gelijk in. En terwijl Wammes Waggel luid giechelend tegen een heuvel begon op te klimmen, bonden Tom Poes en heer Ollie de planken onder hun voeten en schoven over de sneeuw in de richting van slot Bommelstein.
'Dit is niet de manier, waarop een heer zich pleegt te bewegen, als je begrijpt wat ik bedoel!' klaagde heer Ollie.
'Dat geeft niet!' zei Tom Poes. 'We komen vooruit, dat is de hoofdzaak!'

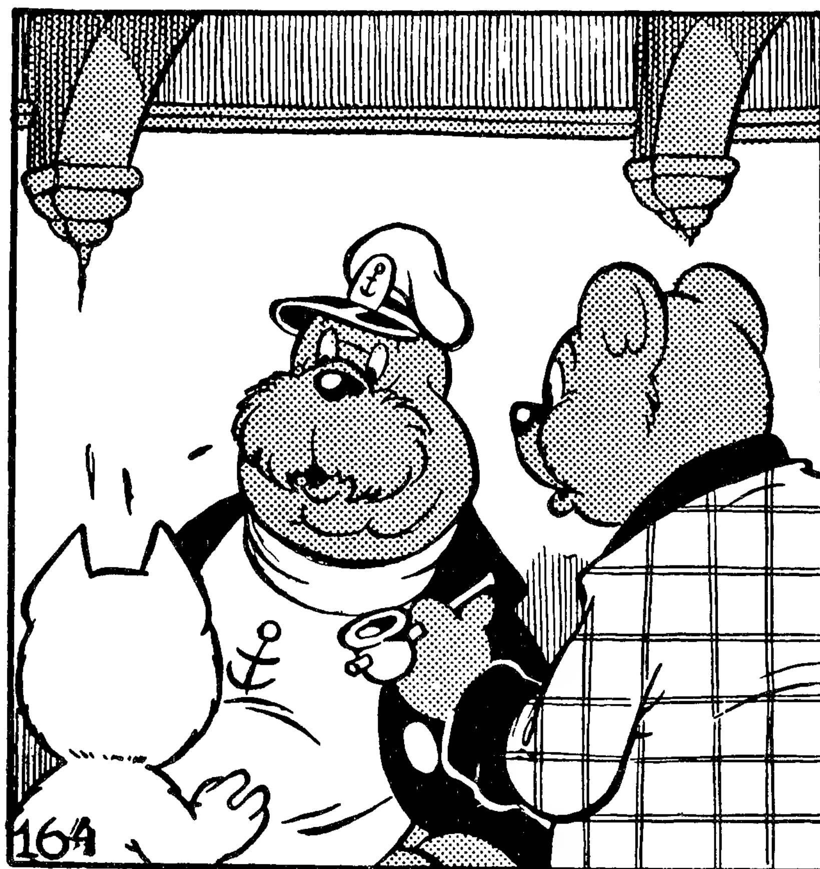
'Ik wéét, dat het koud is!' hijgde heer Bommel na een poosje. 'Maar ik heb het nog zelden zó warm gehad! Oef!'
'Volhouden, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'We schieten al op!'
Op dat moment klonk er een luid geroep achter hen en toen ze zich omdraaiden, zagen ze tot hun verbazing kapitein Wal Rus aan komen glijden.
'Hoi, oude landrotten!' riep hij. 'Wat lopen jullie daar raar te scharrelen? Waarom hebben jullie geen sneeuwschoenen aan, net als ik? Jullie lijken warempel wel overgehaalde krabben!'
'Kapitein Wal Rus!' riep Tom Poes. 'Hoe komt ú hier?'

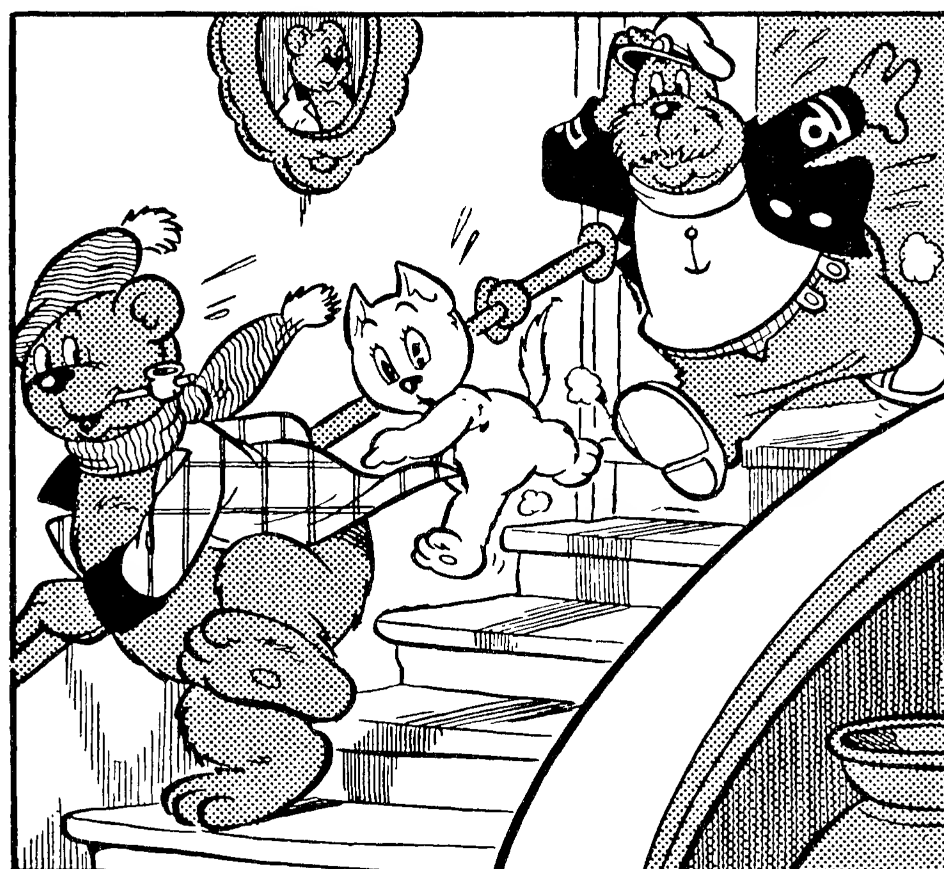
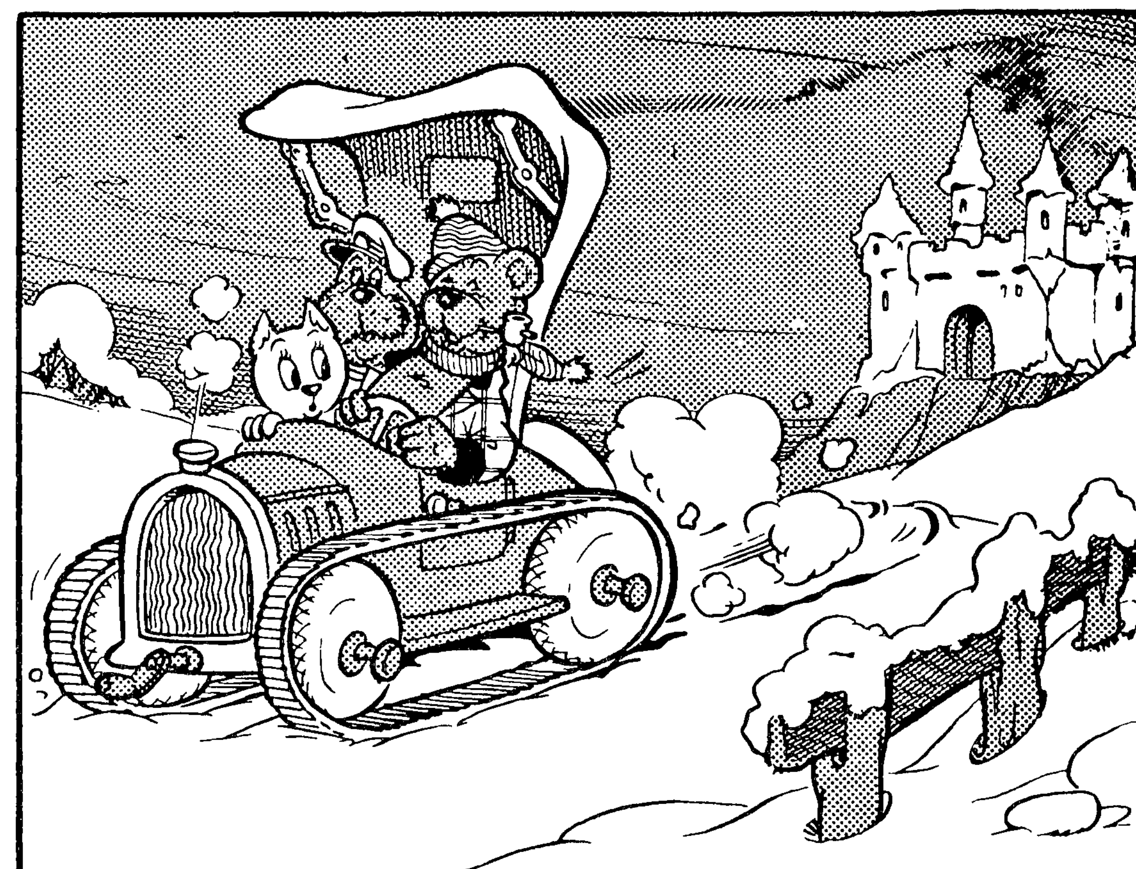
'Ik neem een beetje vakantie!' legde Wal Rus uit. 'Gisteren ben ik in Rommeldam voor anker gegaan en ik wilde een beetje van het mooie weer genieten vóór ik weer vertrekken moest.'
'Mooie weer!' mopperde heer Ollie. 'Wat je mooi weer noemt. Een natuurramp is het!'
'Voor mij is het mooi weer!' zei Wal Rus, terwijl ze verder liepen. 'Ik houd niet van al die zon en die warmte! Nee, meneer, ik kom net uit de poolstreken, maar daar was het mij te broeierig deze reis! Niks gedaan!'
'Wat zegt u!' riep Tom Poes. 'Was het warm aan de pool?!'

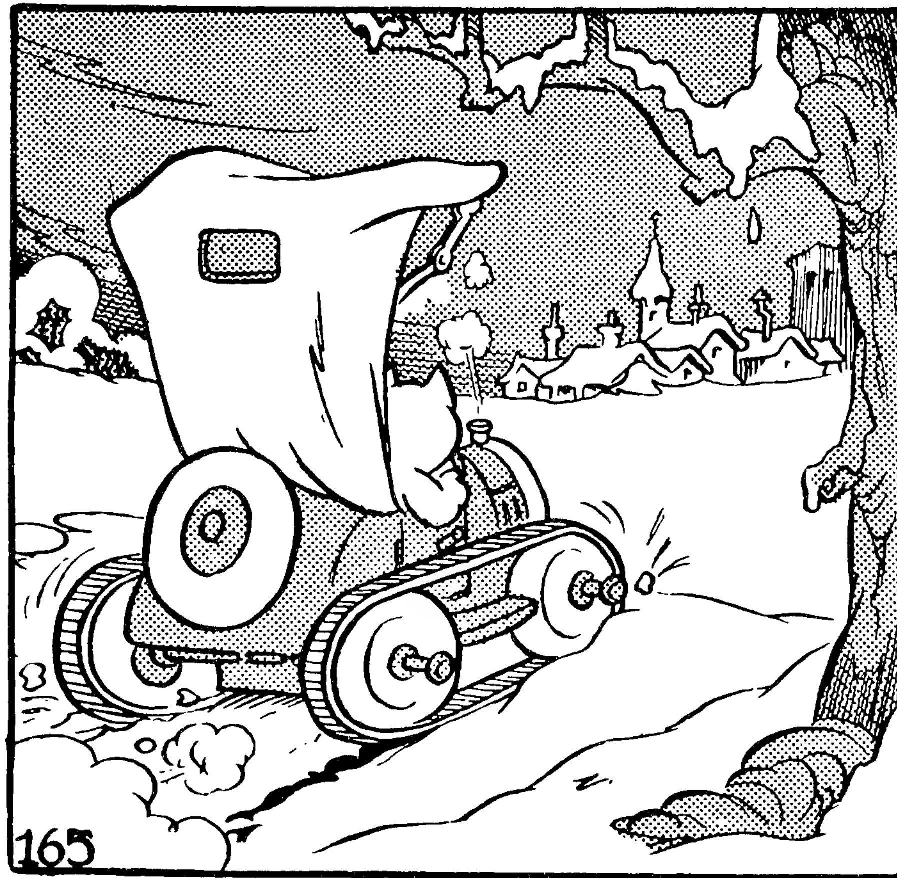

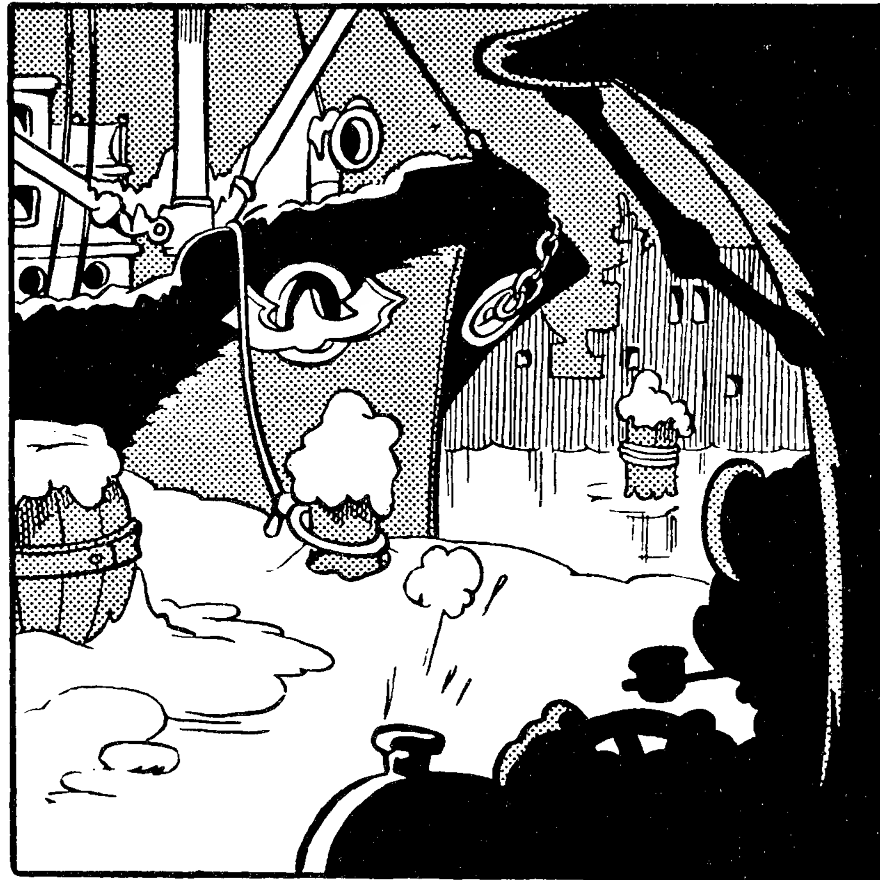
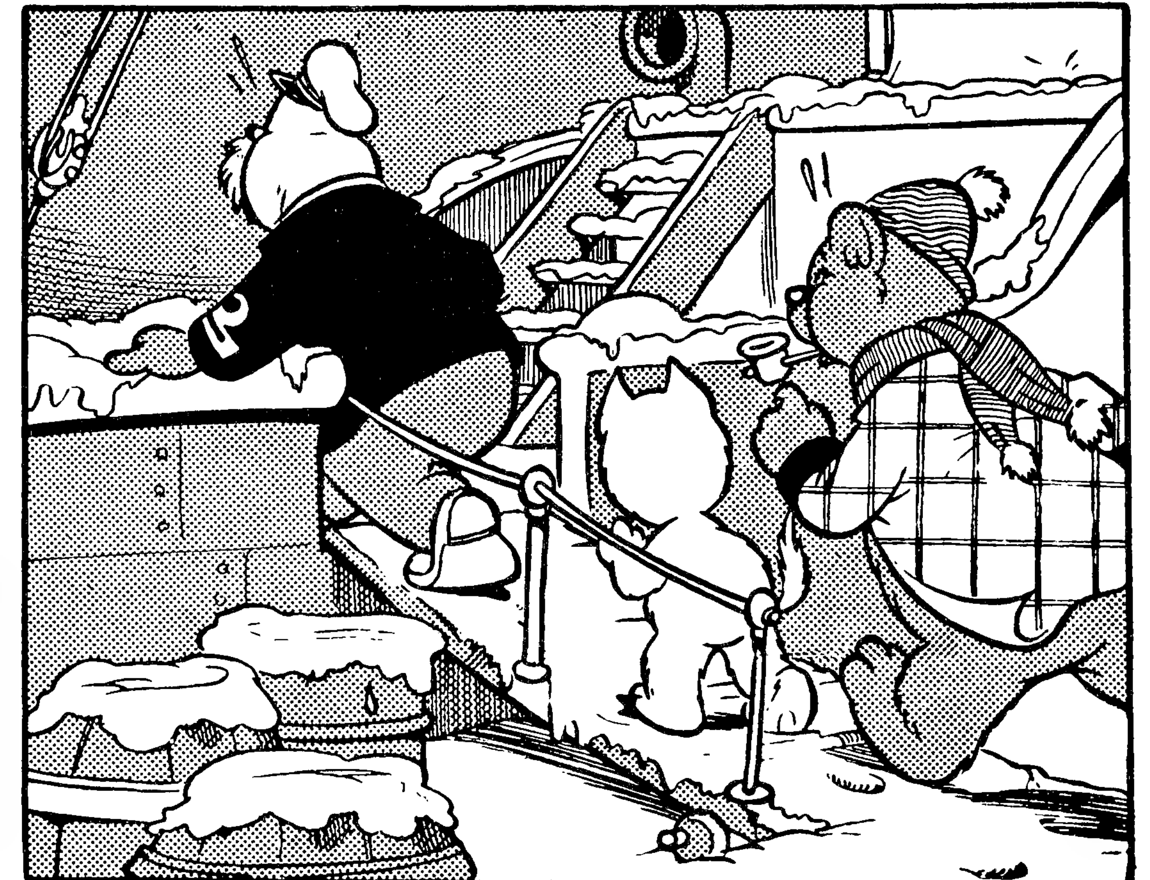
Na een zéér vermoeiende schuifpartij door de sneeuw kwamen heer Bommel en Tom Poes met Wal Rus in slot Bommelstein aan. Daar had Joost de haard al aangemaakt, zodat het er lekker warm was.
'Ja, dat was een overgehaald rare reis!' zei kapitein Wal Rus, terwijl de brave bediende zich haastte om hete koffie aan te dragen. 'De een of andere vreemde professor had mijn goede Albatros afgehuurd om hem met zijn machines en toestellen naar de Zuidpool te brengen! Ja, meneer! Die vent moet rijk geweest zijn, want dat is niet goedkoop, vast niet! Die landrotten hebben toch altijd iets vreemds! Hij kwam me trouwens bekend voor, die professor... heb hem vast al eens eerder gezien...'
'Was het soms... was het professor Sickbock soms?' vroeg Tom Poes haastig.
'Die was het!' riep Wal Rus. 'Sickbock! Juist!'
'Die schurk!' riep heer Bommel. 'Hoe-is-het-mogelijk!'
'Ach!' zei Wal Rus, 'hij betaalde goed en hij was heel vriendelijk!'
'En waar is hij nu?' riep Tom Poes zenuwachtig.
'Hij is mee terug gevaren!' zei Wal Rus. 'Hij zal dus nog wel aan boord zijn, denk ik!'

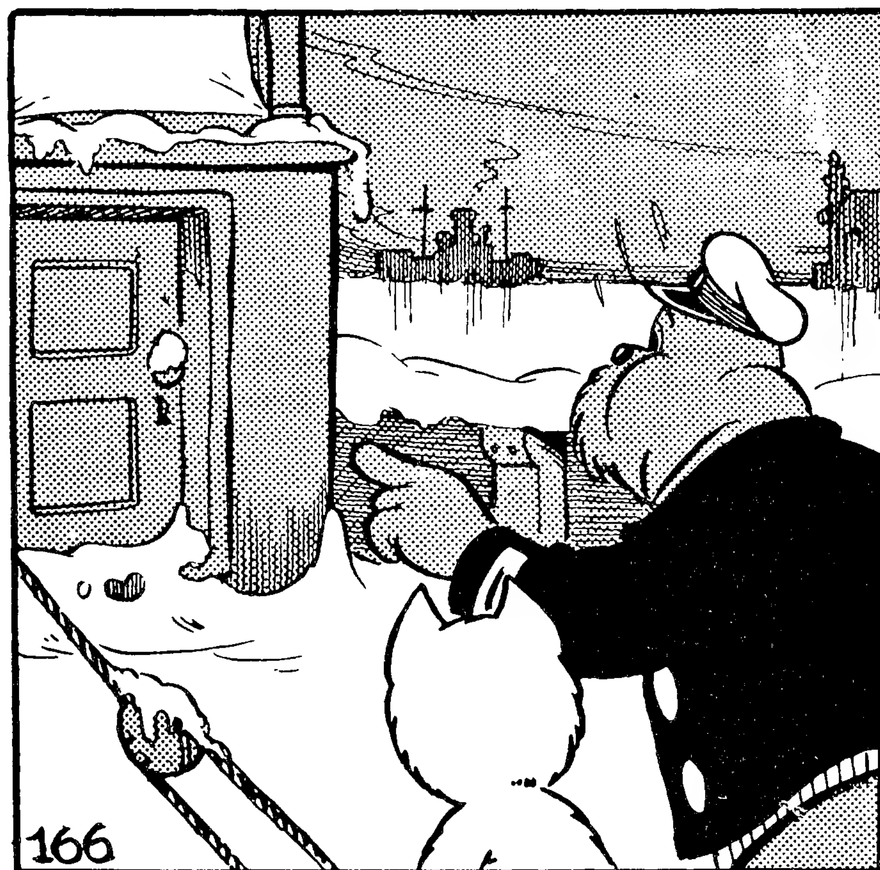
'Professor Sickbock, hè?' zei Tom Poes. 'Nu, ik vertrouw die zaak niet! Dit weer is niet in de haak en ik zou graag eens een kijkje in zijn hut willen nemen!'
'Oho!' zei Wal Rus. 'Dat gaat zo maar niet! Het is een passagier, meneer! Die staat onder mijn bescherming!'
'Als er iets niet in de haak is moet men altijd een kijkje in de hut van Sickbock nemen!' sprak heer Bommel. 'Komaan, jonge vriend! Er op af!' En hij greep, kort besloten, een ijsmuts en een sjaaltje uit de kast en holde de trap af.
'Hoe wilt u in Rommeldam komen?' riep Tom Poes. 'We kunnen immers niet door die sneeuw heen!'
'Hoe wil je in die hut komen, meneer!' riep Wal Rus. 'Het is mijn schip en ik geef je géén toestemming!'
'Kom, kom!' riep heer Ollie. 'Geen zorgen vóór de tijd. Ik heb de verantwoording!' Hij haalde een paar rupsbanden te voorschijn en legde die om de banden van de Oude Schicht heen, nadat hij de spatborden gesloopt had. En Wal Rus was zó verbaasd over de plotselinge handigheid van heer Bommel, dat hij zonder verder tegensputteren in het kleine autootje kroop. Even later waren ze op weg naar de haven...

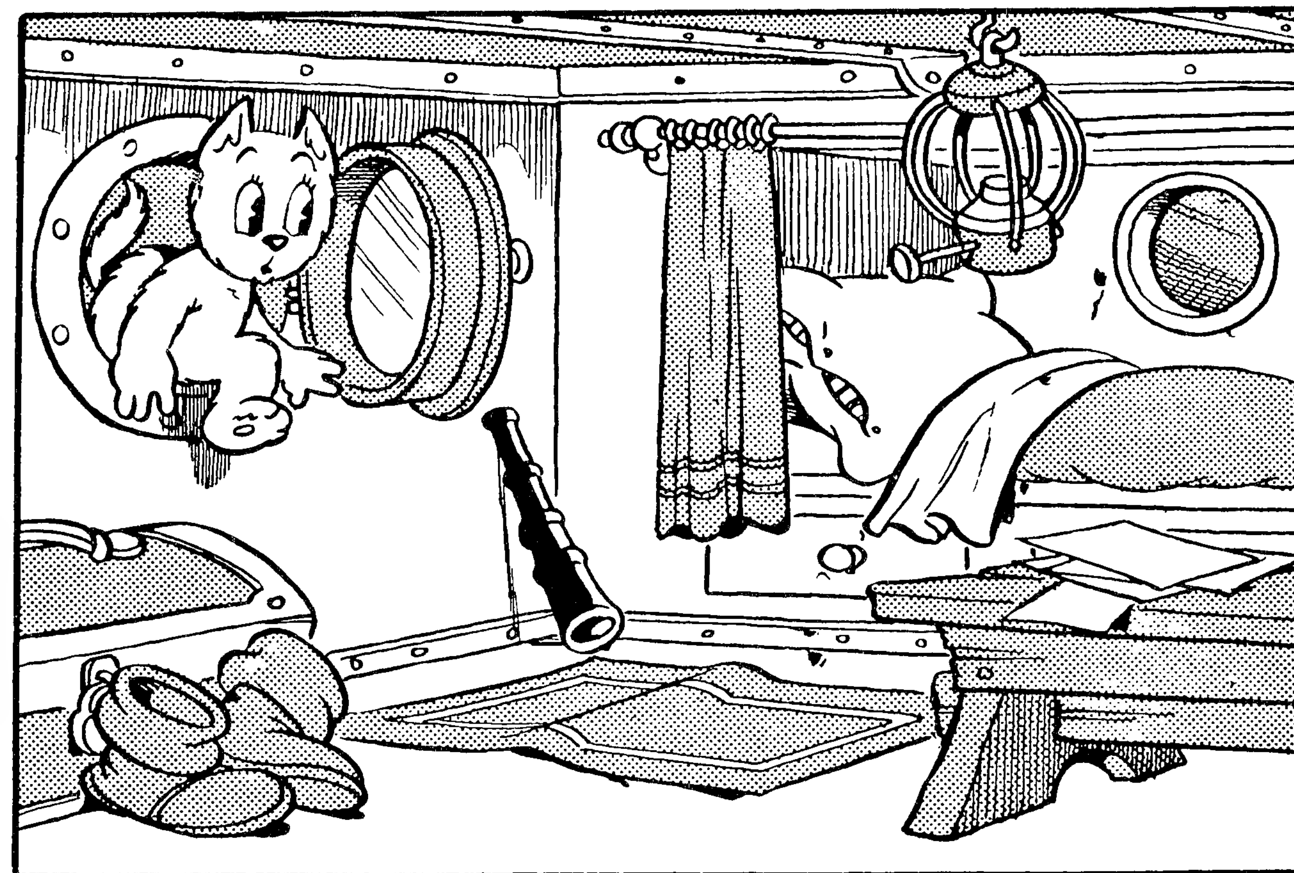

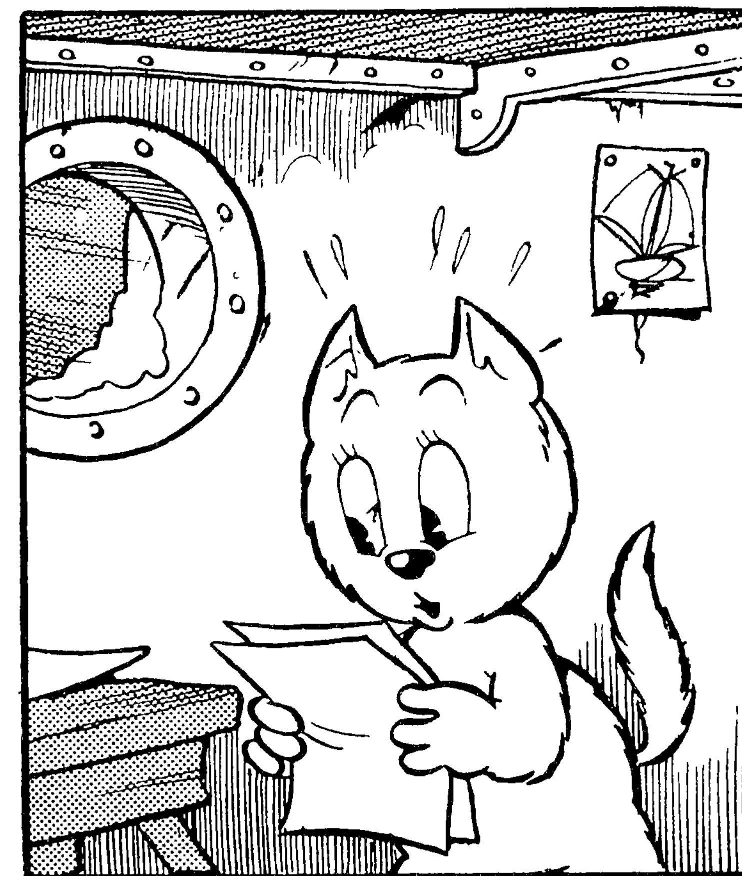

Het moet gezegd worden, dat de Oude Schicht zich kranig hield. Zo nu en dan gleden de rupsbanden wel eens uit en maakte het wagentje een rare schuiver, maar alles bij elkaar ploegde het toch dapper door de sneeuw. De stad kwam dan ook al spoedig in zicht. Maar het was een droevige toestand. Alles was ondergesneeuwd en dichtgevroren en er was vrijwel niemand, die zich op straat waagde, zó koud was het. Ook de haven lag dicht en de goede 'Albatros' – het schip van Wal Rus – was wit besneeuwd en verlaten.

'Kom maar mee!' bromde de kapitein, toen de Oude Schicht al slippend stilstond. 'Ik zal je de hut van mijn passagier wijzen, maar je krijgt geen sleutels van me! Ik laat niemand in die hut toe, denk daar aan!'
'Kom, kom!' riep heer Ollie opgeruimd. 'Geld speelt geen rol, heer Rus! U hoeft niets te doen dan die hut wijzen en dan een eindje gaan wandelen! Wij zorgen voor de rest, nietwaar, Tom Poes? Zeg maar, wat u daarvoor hebben moet!'

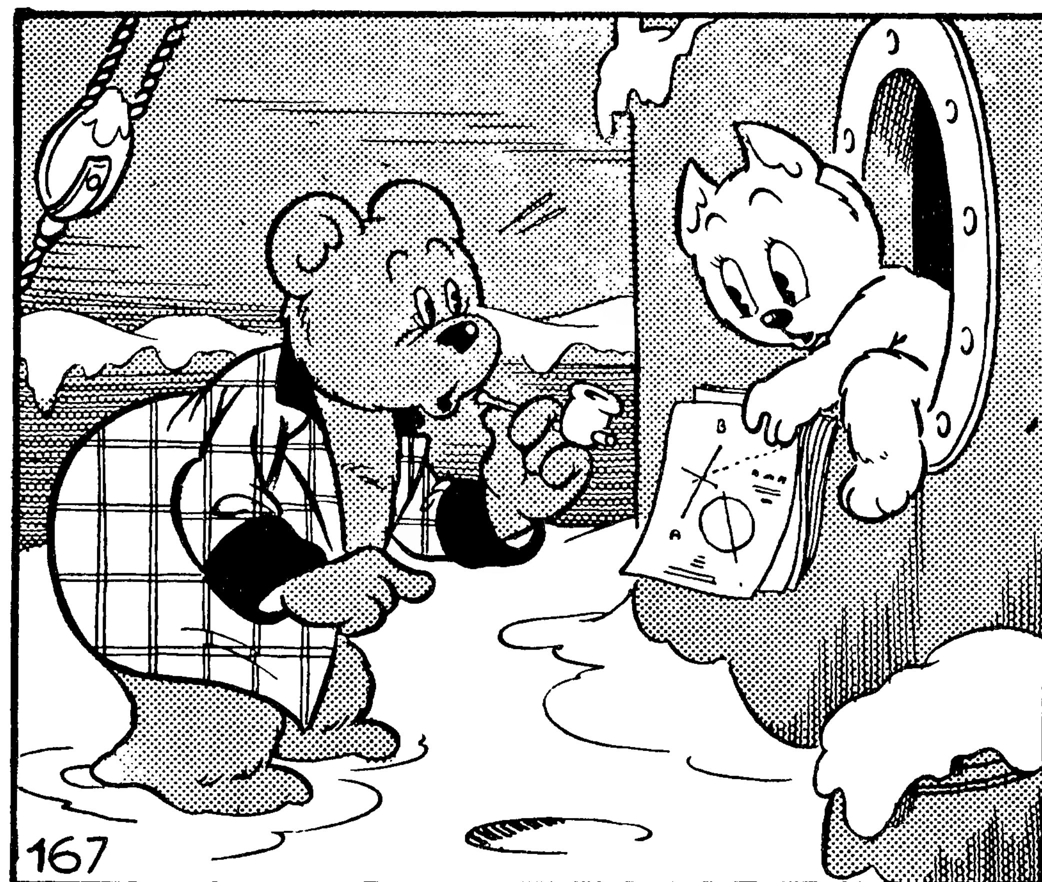

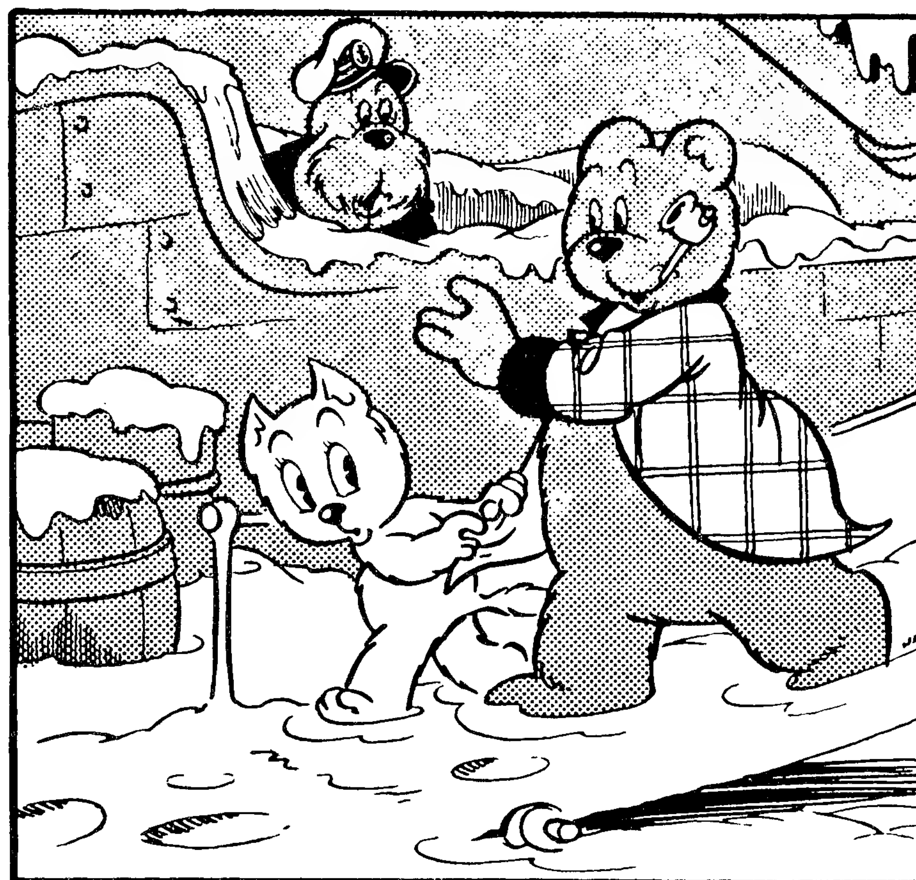
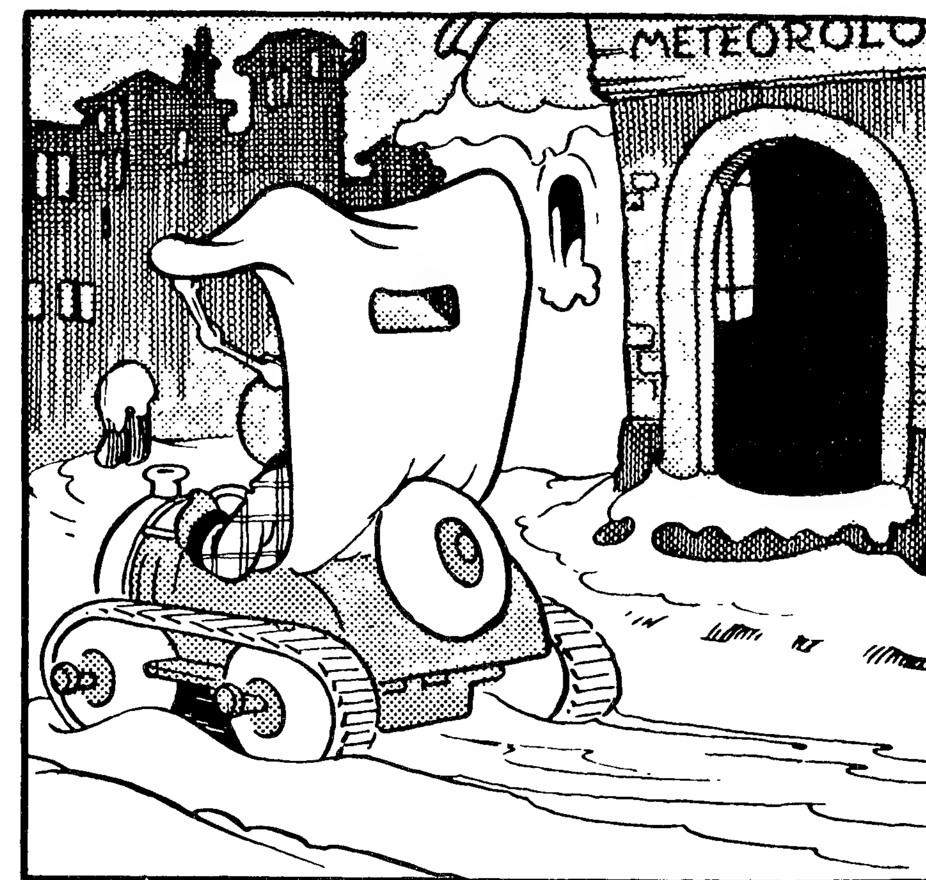
‘Hm, dat is de hut die professor Sickbock gehuurd heeft!’ zei Wal Rus wijzend. ‘Ik ga nu een eindje wandelen en het kan me niet schelen wat jullie doen, als ik het maar niet zie. Daar hoef ik geen geld voor te hebben, meneer – het is een vriendendienst! Hoewel ik niet begrijp wat jullie eigenlijk willen... jullie landrotten zitten altijd vol gekke streken, dat is vast!’

‘Hm, ik weet zelf ook eigenlijk niet precies wat ik wil!’ zei Tom Poes, toen Wal Rus al brommend wegslenterde. ‘Maar ik heb nu eenmaal het idee, dat het de moeite loont om eens in die hut te kijken!’

Hij rukte aan de patrijspoort en bemerkte tot zijn genoegen, dat die niet helemaal vast zat. Het was toen een kleine moeite het venster open te duwen en naar binnen te klimmen. Op het eerste gezicht was de hut kaal en verlaten en niet de moeite waard. Maar op het tweede gezicht viel een stapeltje papiertjes op de tafel in het oog en daar stapte Tom Poes op af.

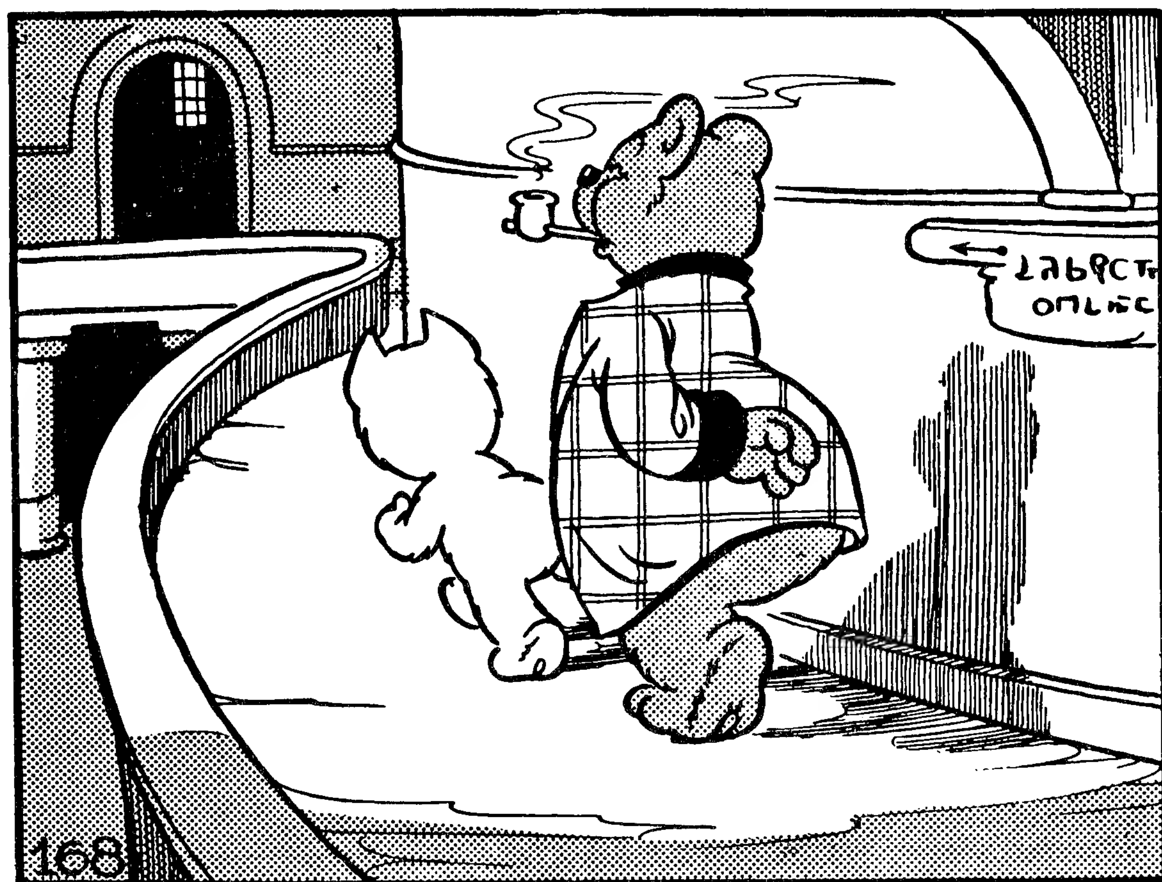
‘Ik snap er niets van!’ mompelde hij, terwijl hij de krabbels bekeek, die er op stonden getekend. ‘Maar ik neem ze mee, je kunt nooit weten!’

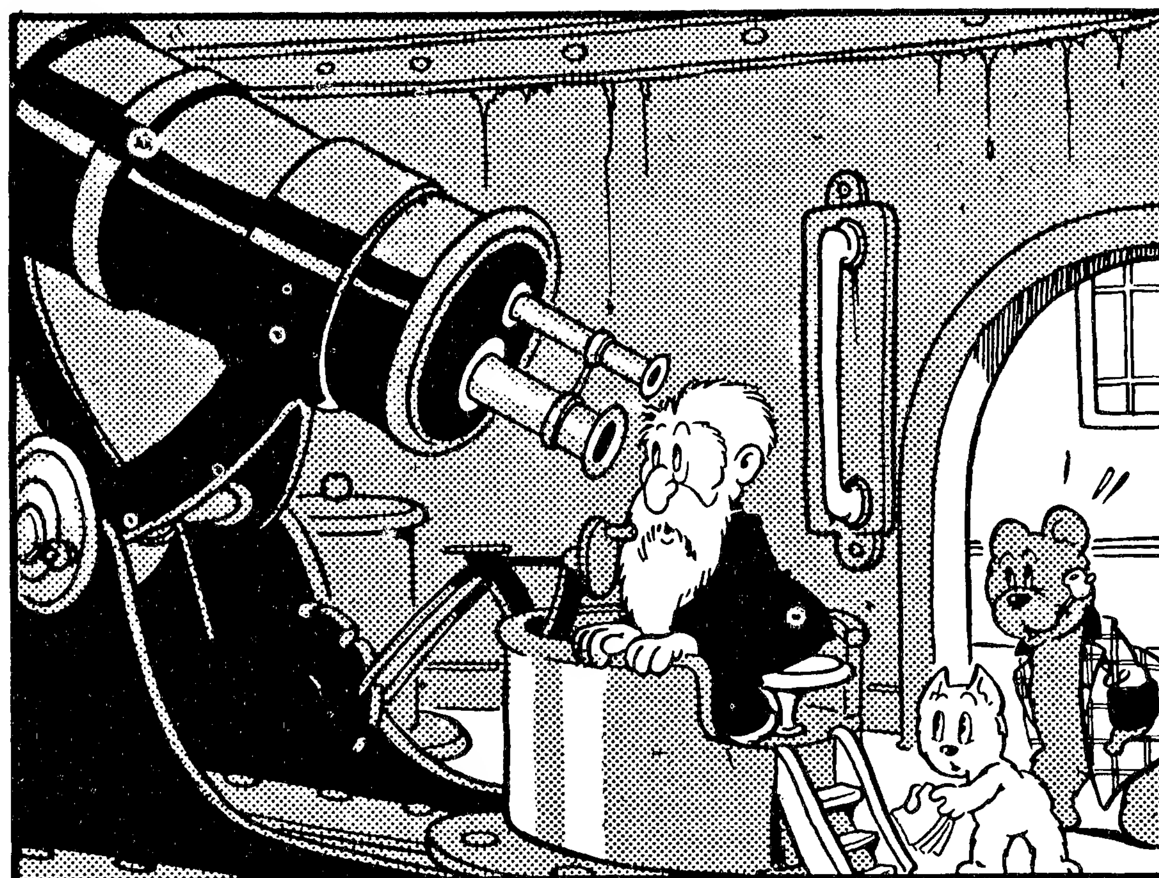

Tom Poes klom weer naar buiten, met de papieren onder zijn arm.
'Wat heb je daar, jonge vriend?' vroeg heer Bommel, die geduldig had staan wachten.
'Papieren!' legde Tom Poes kort uit.
'Papieren met rare krabbels er op! Ik kan er niet uit wijs worden!'
'Laat maar eens zien!' zei heer Ollie gewichtig. 'Ik heb overal nog al verstand van, zoals je weet! Ik zal je wel kunnen uitleggen wat...'
'Kom mee, heer Ollie!' riep Tom Poes onbeleefd. 'U snapt er net zo min iets van! We moeten naar het meteorologisch instituut!'
'Het wàt?' vroeg heer Bommel. 'Wàt voor instituut?'

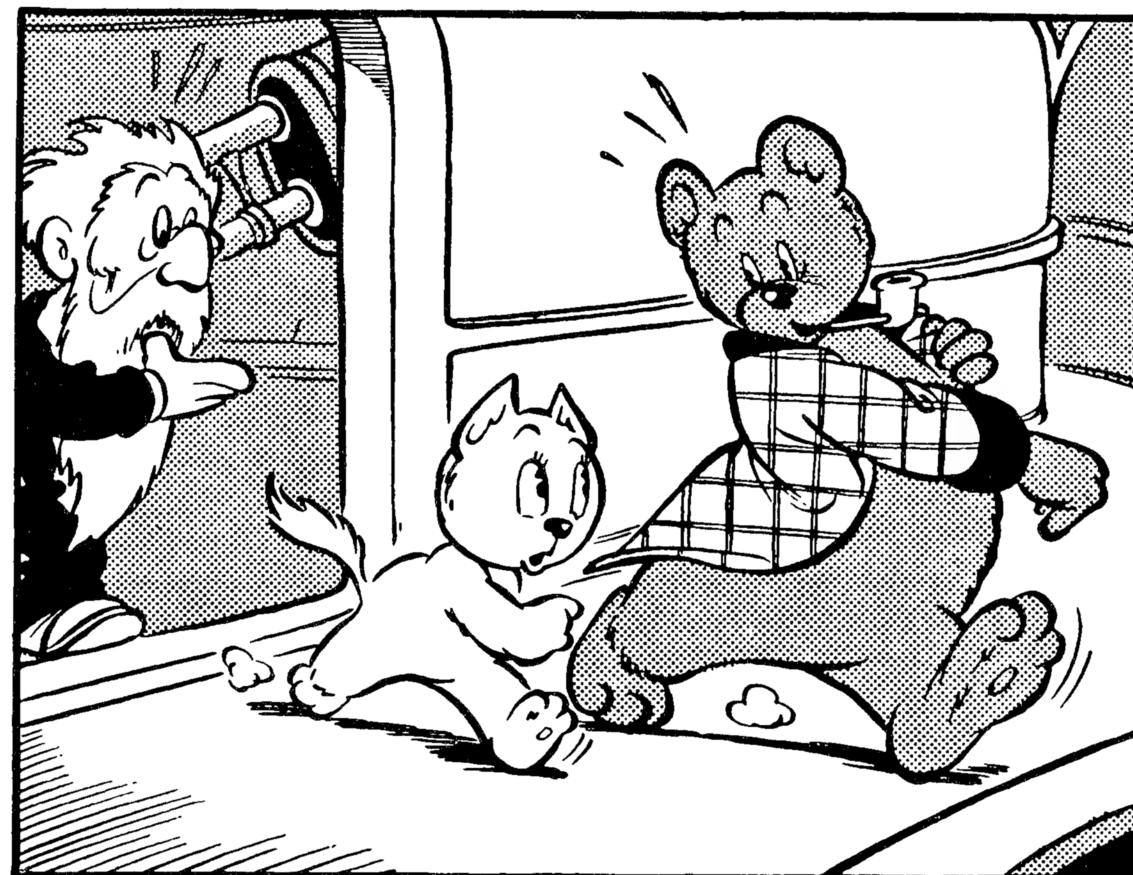
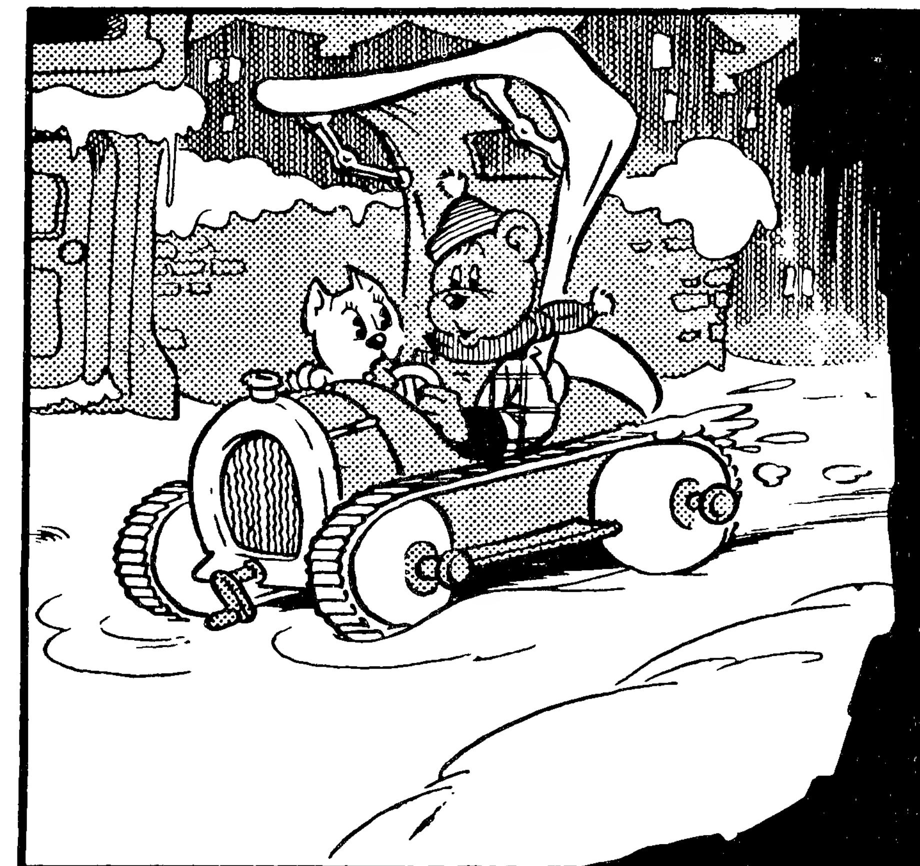
'Kom nu maar!' zei Tom Poes, terwijl hij heer Bommel aan zijn jas over de loopplank trok. 'We gaan naar de meneer die de weervoorspellingen maakt! Die zal er wel meer van weten!'
'Juist ja! Natuurlijk!' zei heer Ollie, die er niets van begreep.
Ze sprongen in de brave Schicht en schoten voort, terwijl Wal Rus hen verbaasd nastaarde.
'Landrotten!' mompelde de brave zeerob. 'Altijd iets raars, altijd haast!'
Nu, haast hadden ze! Na een paar minuten stopte de auto al voor een vreemd gebouwtje, dat er uit zag als een sterrenwacht...

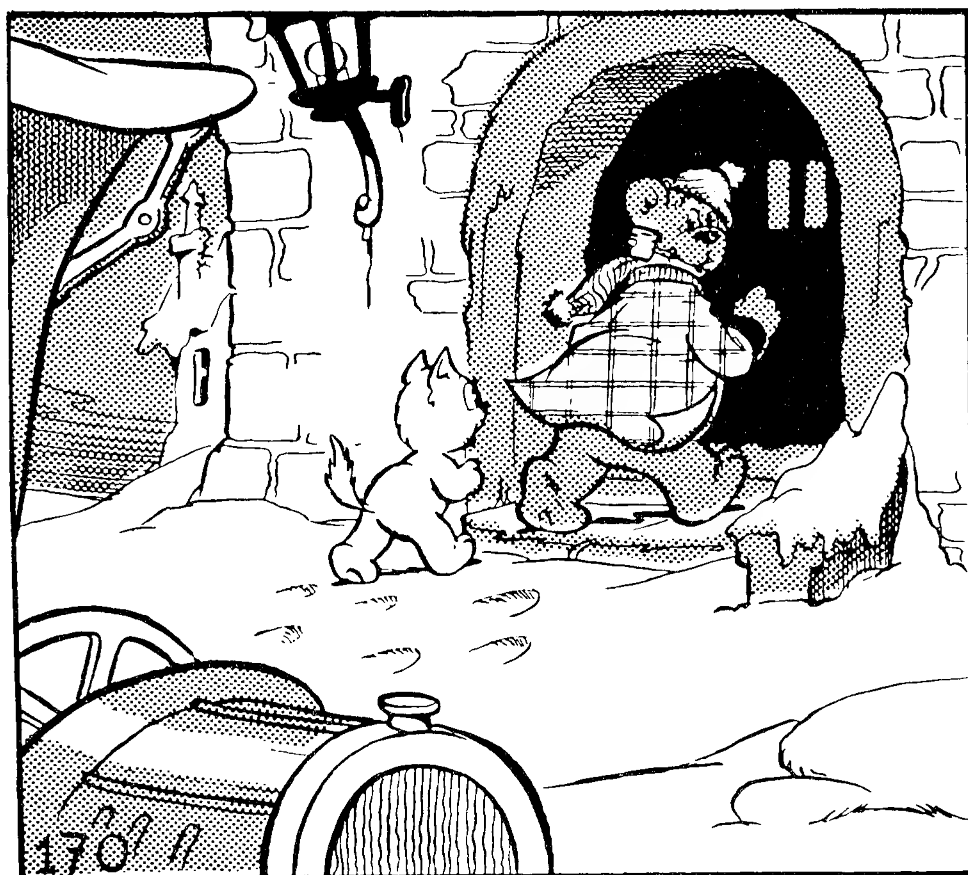

Tom Poes trok heer Ollie mee door een lange gang en zo liepen ze de eerste de beste deur binnen die open stond. Ze kwamen in een groot, rond vertrek, waarin een geweldig grote kijker stond. En achter die kijker zat een oud, witharig ventje met een zorgelijk gezicht.
'Goedemorgen!' zei Tom Poes beleefd. 'Dit is heer Bommel en ik ben Tom Poes. Ik heb hier een paar papiertjes en ik zou graag willen weten wat er op staat!'
'Is 't tòch waar?!' mompelde de grijsaard afwezig. 'Kom, kom!'
'Hier zijn ze!' zei Tom Poes ongeduldig.
'Héél aardig!' zei de oude heer. 'Leg maar neer, ventje! Ik heb nu geen tijd – de toestand is ernstig! De omstandigheden laten me geen ruimte voor oppervlakkige scherts! Het is hoogst zorgelijk!'
'Wat is hoogst zorgelijk?' vroeg heer Ollie. 'Ik ben een heer met een hoge opvatting van mijn plicht! Hulp aan lieden die in nood zitten en zo! Kan ik u helpen?'
'Ik vrees van niet!' zei de grijsaard. 'Ik heb reden om aan te nemen, dat de stand van de aardas gedurende de laatste weken aan schommelingen onderhevig is! De gevolgen zijn voor het weder funest!'
'Wilt u deze papieren even bekijken?' riep Tom Poes, die erg ongeduldig werd. 'Ik geloof dat ze er iets mee te maken hebben!'
De oude heer stak lusteloos zijn hand uit, maar toen hij een blik op de papieren had geslagen, slaakte hij een kreet van verbazing.

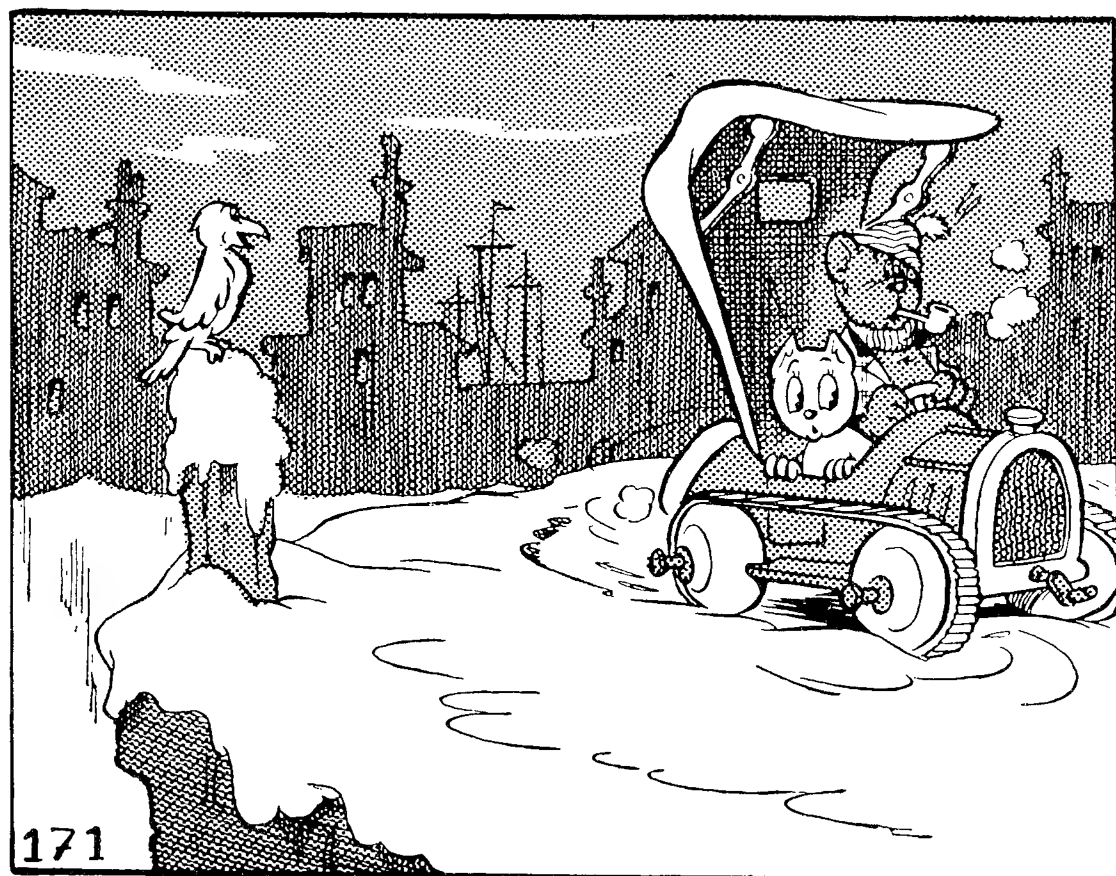

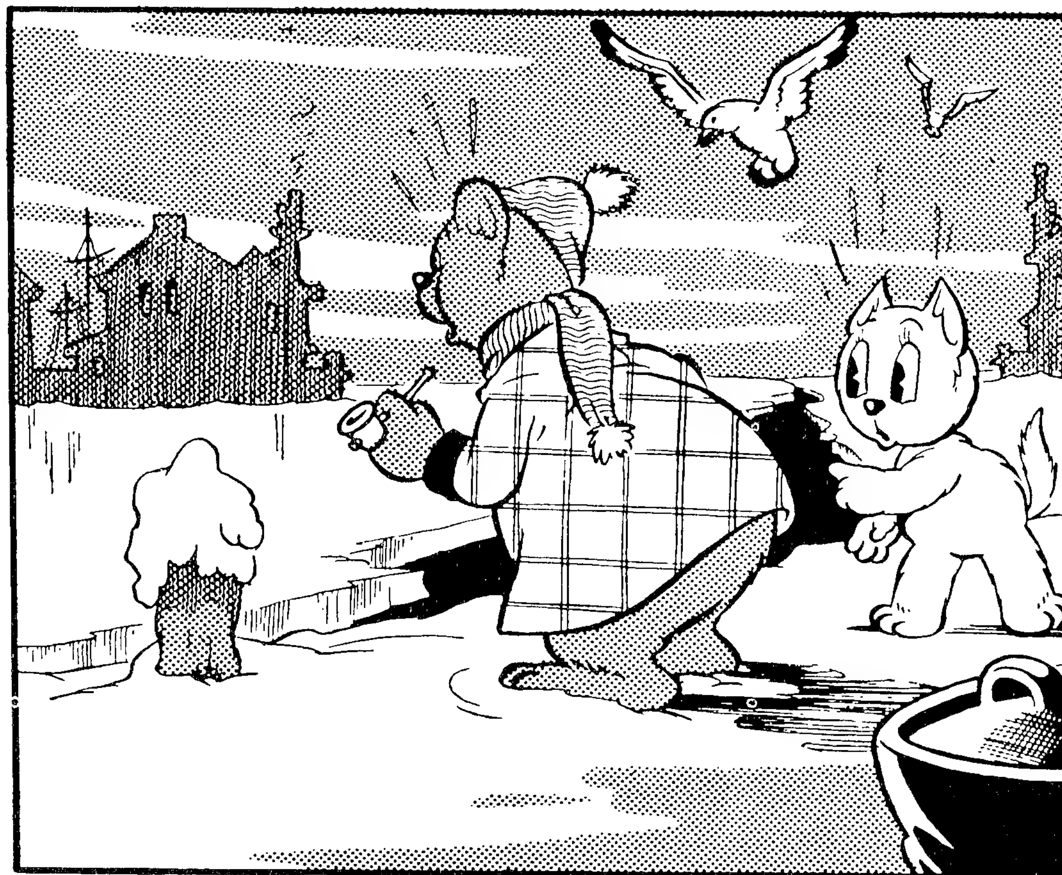
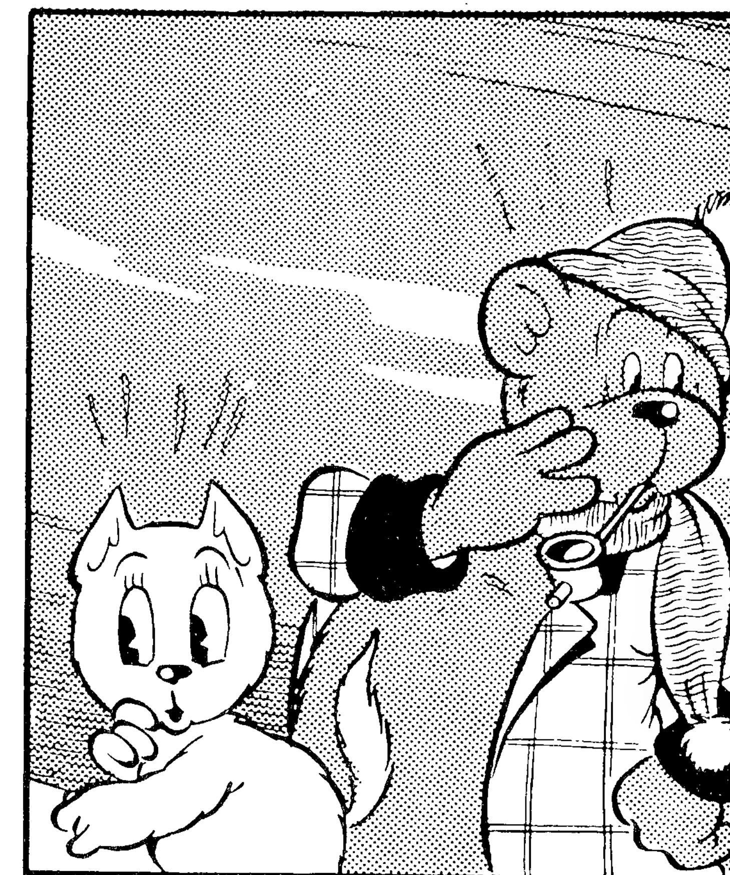
'Dit is precies wat ik bedoel!' riep de oude heer. 'Deze berekeningen kloppen precies met de mijne! De afwijking van de aardas staat hier nauwkeurig op aangegeven!'
'Wat is dat toch voor as!' merkte heer Ollie op. 'Ik heb meer sneeuw gezien dan as, als u begrijpt wat ik bedoel!'
'Ik bedoel geen as, ik bedoel as!' verduidelijkte de geleerde. 'Ik meen de polen! De aardas is in beweging gekomen en als dat zo doorgaat zullen wij hier binnenkort de plaats van de Noordpool innemen! En de Noordpool wordt dan warm en zal ontdooien! Dan gaat al het ijs daar smelten, zodat alles gaat overstromen en hier krijgen we een geweldige ijskap. Alle leven wordt hier onmogelijk! Hoe komt u aan die papieren?'
'Dat doet er niet toe!' riep Tom Poes. 'Dank u wel voor de inlichtingen! Kom, heer Ollie, we moeten verder!'
'Ik begrijp het niet helemaal!' klaagde heer Bommel, toen ze goed en wel weer in de Oude Schicht zaten.
'Het is gemakkelijk genoeg!' zei Tom Poes ongeduldig. 'Alles gaat hier bevriezen, dit wordt de Noordpool en de Noordpool en de Zuidpool gaan ontdooien en dan komen er rampen! We moeten naar de politie, heer Ollie! We moeten Bulle Bas spreken!'

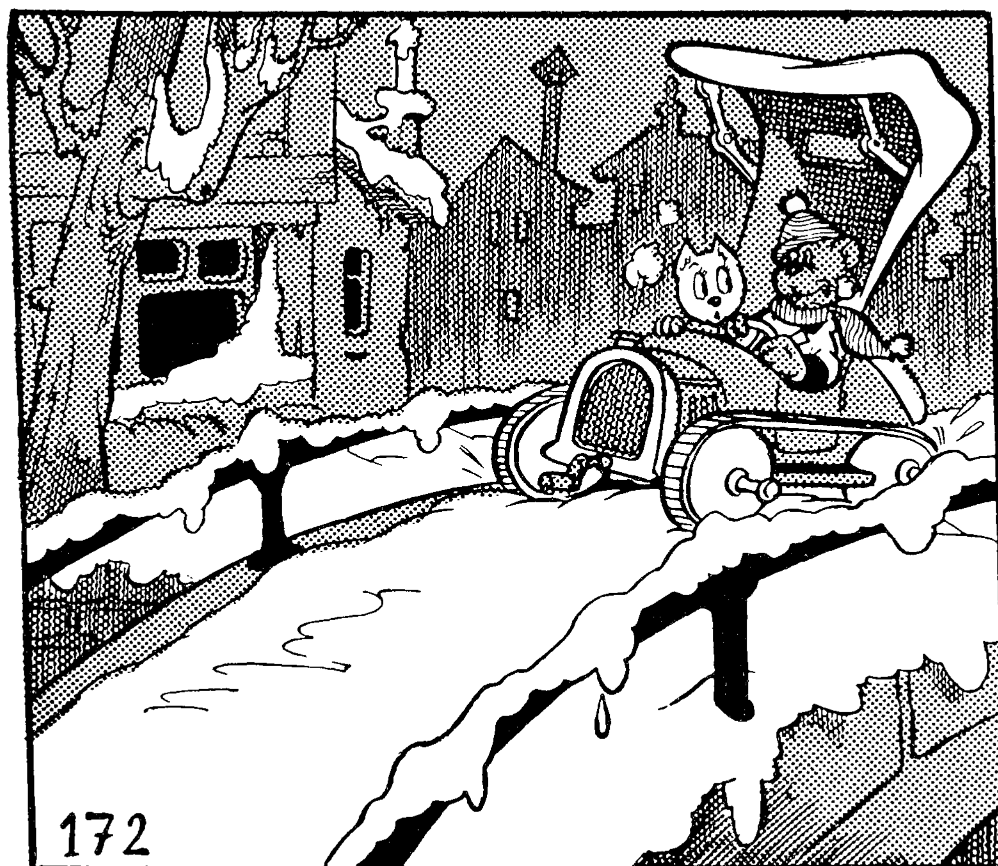

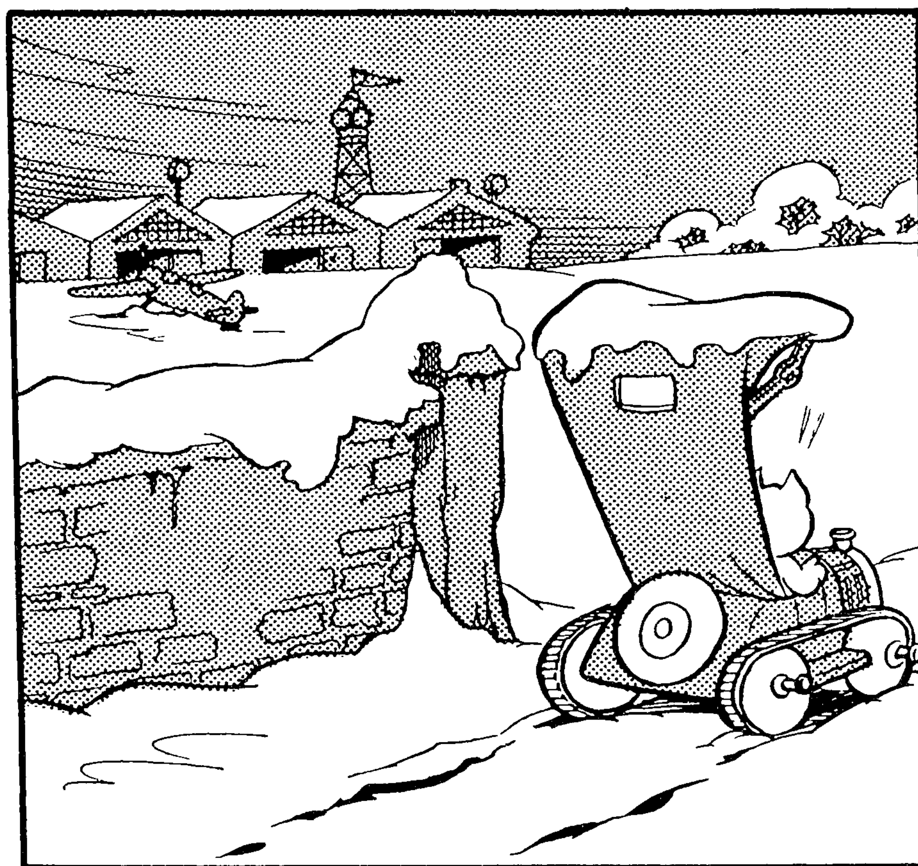
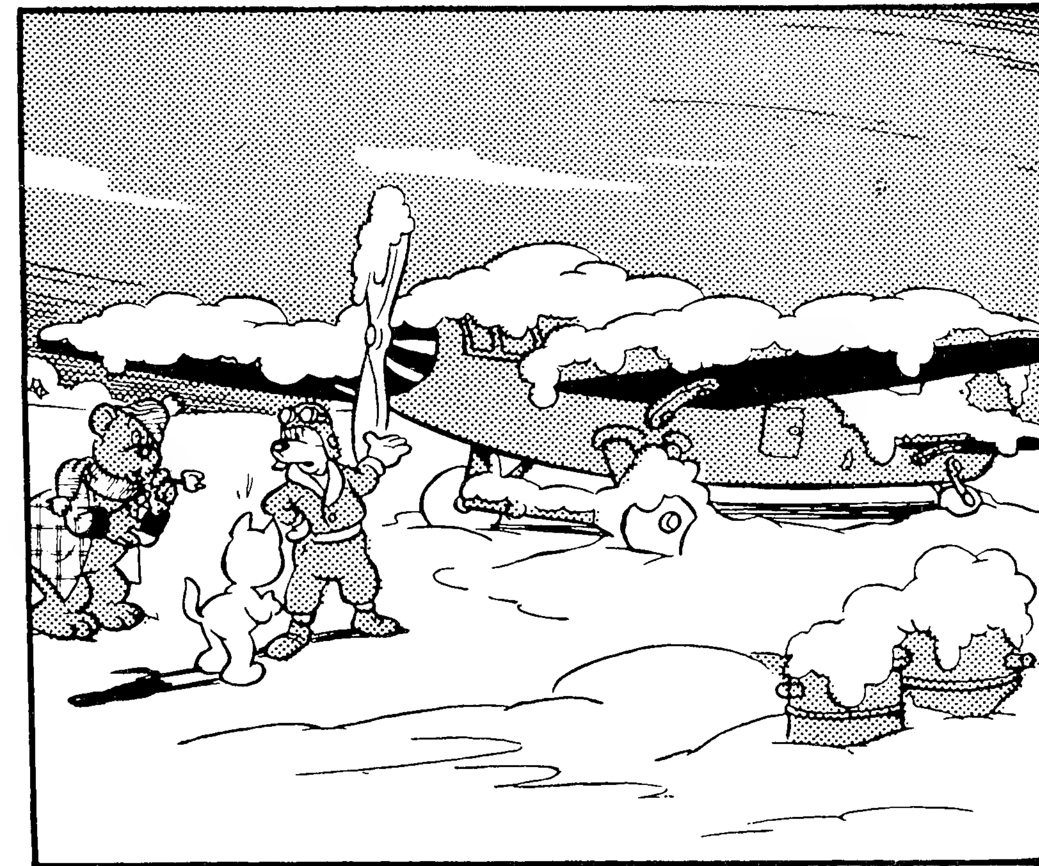

'Het politiebureau!' riep heer Bommel rennende. 'Kom mee, jonge vriend! Laat ons naar binnen gaan en eens zien wat de wet doen kan tegen het veroorzaken van slecht weer!'
Gelukkig was de commissaris op zijn bureau en hij ontving hen hartelijk.
'Kom er in!' riep hij. 'Koud weertje, niet? De natuur is tegenwoordig in de war, dat zeg ik ervan!'
'Nee, nee!' zei Tom Poes haastig. 'Het is niet de natuur, commissaris! Het is professor Sickbock! De schurk is bezig om de aardbol een beetje om te draaien! We krijgen hier het klimaat van de Noordpool! Maar gelukkig weten we waar hij is! Als u ons een paar mannetjes meegeeft kunnen we hem meteen arresteren en dan is dat gevaar weer voorbij!'
'Bah!' riep de commissaris. 'Dat is het raarste wat ik ooit gehoord heb! Ik peins er niet over! Op die beschuldiging kan ik iemand niet laten arresteren! Nee, meneer, niet in dit land!'
'Maar ik heb de bewijzen!' riep Tom Poes. 'Ik heb papieren van hem!'
'Foei!' zei Bulle Bas, een sigaar opstekende. 'Waarschijnlijk gestolen papieren! Nee, meneer, deze keer heb ik geen tijd voor je! Bovendien kan ik geen mannen missen, want er dreigt een sneeuwruimersstaking! Goedendag!'

Tom Poes en heer Bommel zochten teleurgesteld de Oude Schicht weer op en reden weg.
'We gaan naar de haven terug!' zei heer Bommel. 'We nemen het recht in eigen handen! Dat doen we! Ridders zonder vrees of faam!'
'Dat lijkt me het beste!' gaf Tom Poes toe. 'We moeten maar eens een gesprek met Sickbock hebben. Het is alleen maar jammer, dat er niemand is om ons te helpen, want ik geloof niet, dat Wal Rus mee zal doen!'
'Wal Rus is een zakenman!' zei heer Bommel afkeurend. 'Als hij geld kan verdienen geeft hij nergens om! Bah! Wat is geld, vraag ik je? Niets, nietwaar? Nee, hij is geen echte heer, als je begrijpt wat ik bedoel!'
Ze waren intussen op de plek aangekomen waar de Albatros gelegen had en stapten uit de auto.
'Het schip is weg!' riep Tom Poes.
'Wèg!' mompelde heer Bommel. 'Vertrokken! Er is een vaargeul in het ijs! Kijk maar...'

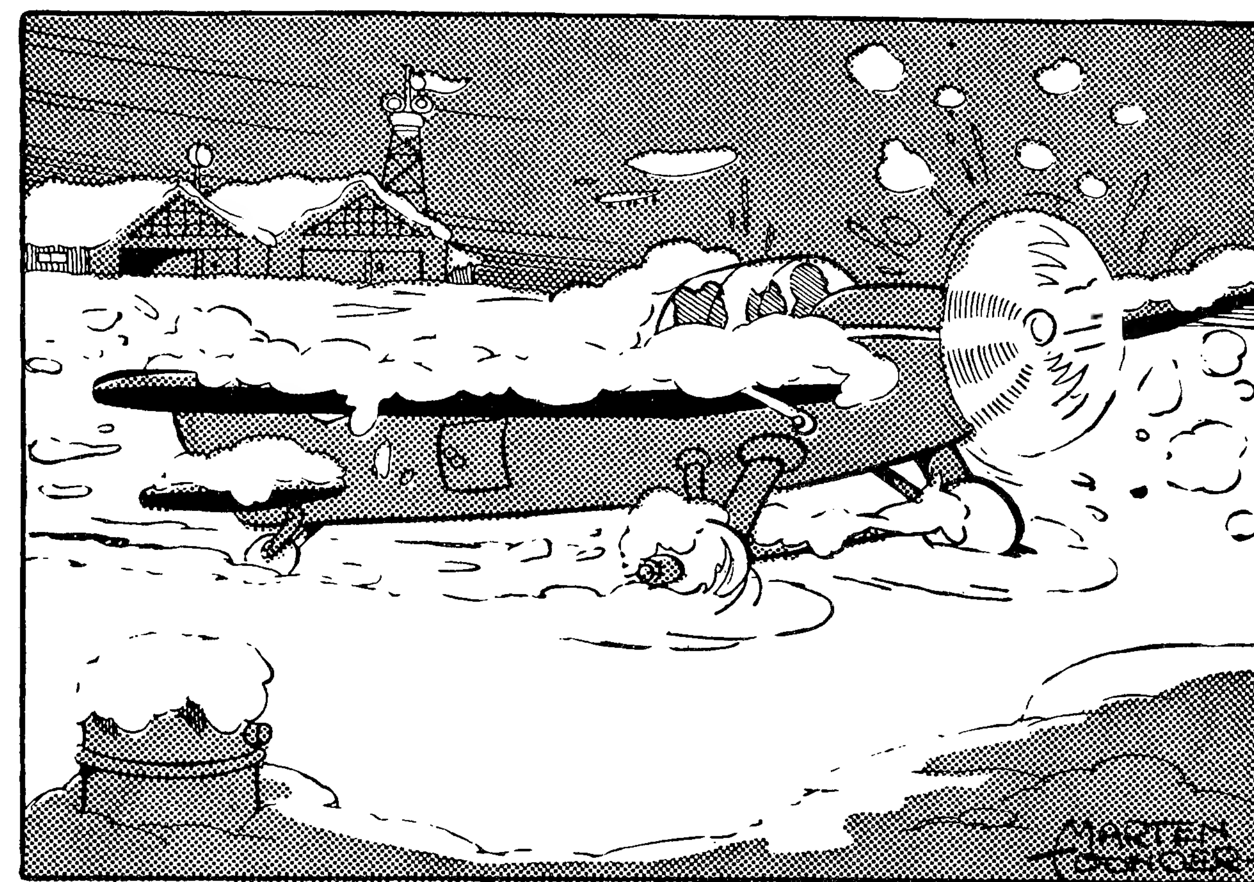

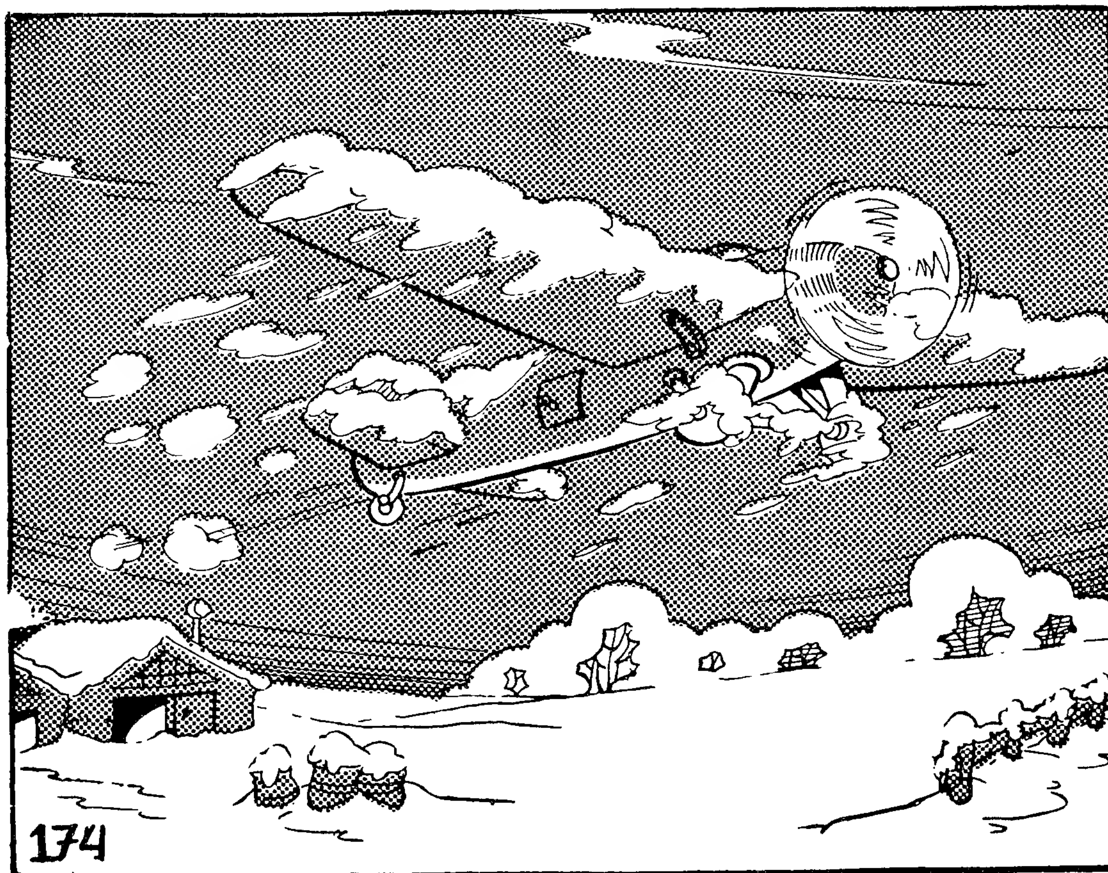
'Ik laat het er niet bij zitten!' zei heer Ollie. 'Ik weiger in een kasteel te wonen, dat op de Noordpool staat. Ik ga vechten voor mijn recht! Kom mee, jonge vriend! Naar het vliegveld!'
'Wat gaat u daar doen?' vroeg Tom Poes. 'Waar wilt u heen vliegen in dit weer?'
'Achter de Albatros aan!' zei heer Ollie. 'We gaan die Sickbock op heterdaad betrappen! Hij is natuurlijk op weg naar de een of andere pool!'
Maar het zag er niet naar uit, dat er gemakkelijk een vliegtuig te krijgen zou zijn. Alles was wit van sneeuw en de enige machine, die er stond, zag er uit als een besuikerde taart.
'Een vliegtuig huren?' vroeg de piloot, die er mistroostig bij stond. 'U kunt het huren, natuurlijk. Maar vliegen kan het niet! Ik zou niet weten, hoe ik op moest stijgen met dit weer... Levensgevaarlijk!'
'Maar het móet!' riep heer Ollie. 'We moeten een schurk achtervolgen!'
'Onmogelijk!' herhaalde de piloot somber. 'Achtervolgt u die schurk dan maar met een slee! Mijn kist is te kostbaar voor zo iets!'

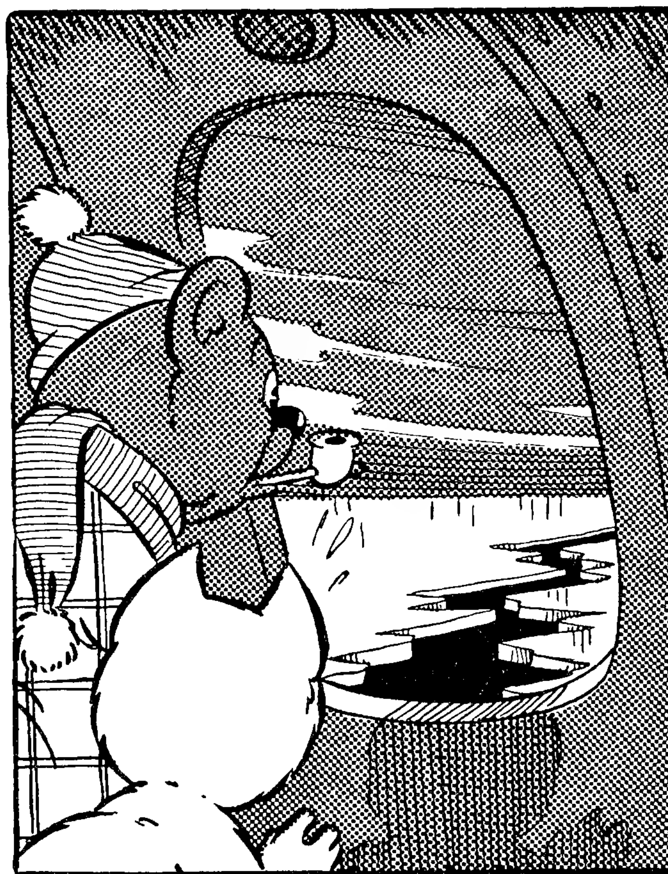

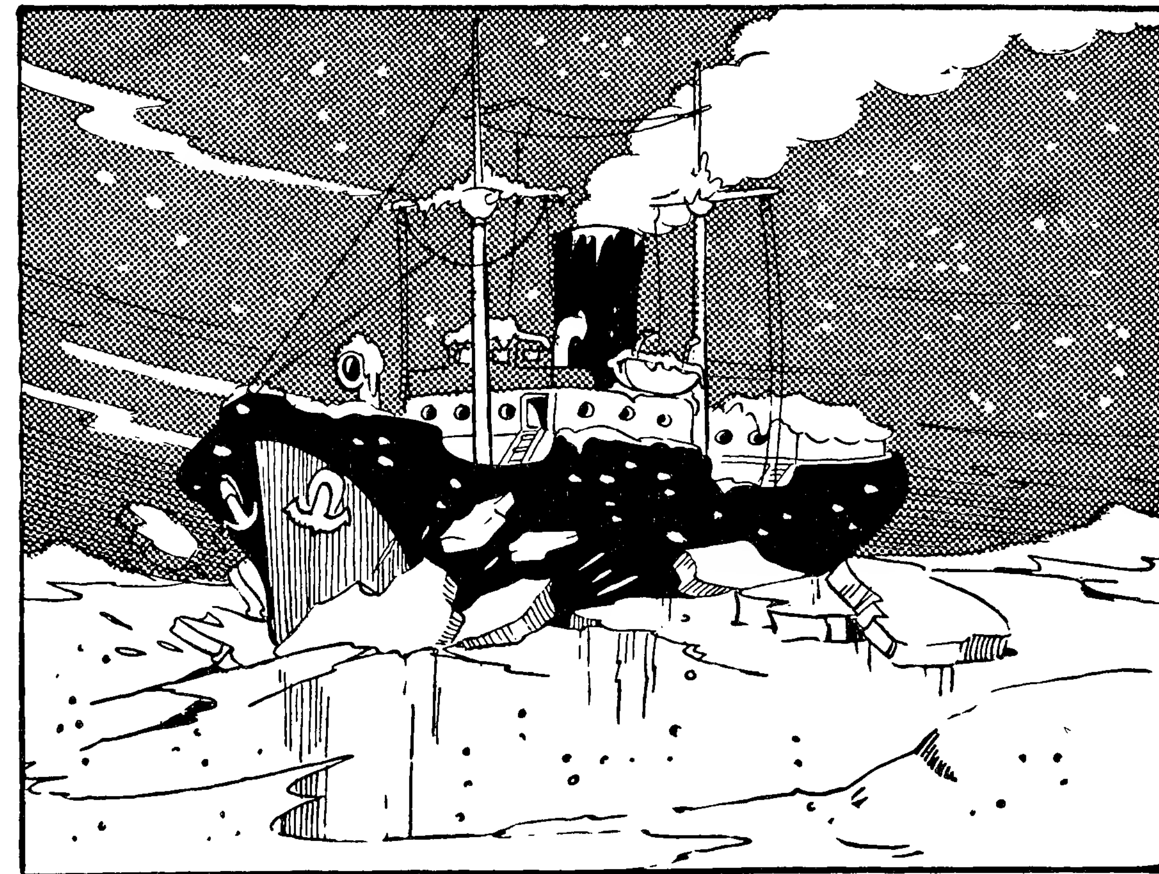

'Kijk eens hier, goede vriend!' zei heer Bommel. 'Ik begrijp, dat je niet veel zin hebt in dit weer te vliegen. Daar kan ik in komen. Als heer zijnde heb ik begrip en waardering voor de overtuiging van iedereen. Maar het gaat hier om Grote Dingen! We moeten een misdadiger vangen, die een aanslag op het weer aan het plegen is. Voel je wel? Zeg dus wat de kosten...'
'Bah!' sprak de piloot. 'Ik bèn niet om te kopen! Houd je geld maar bij je! Dit is geen vliegweer. Ik zou niet eens kunnen opstijgen in die sneeuw!'
'Zeg dus wat de kosten zijn,' vervolgde heer Ollie, een dik pak bankbiljetten uit zijn zak halend. 'Is dit genoeg?'
De vlieger greep het stapeltje papier en telde een poosje.
'Leven is meer waard dan geld,' mompelde hij tenslotte. 'Hoewel... hm... ik zou eens kunnen proberen of ik kan opstijgen... alleen maar uit sportiviteit, begrijp me goed!'
Hij klom in zijn machine, gevolgd door Tom Poes en heer Bommel en begon zijn motor te starten. Dat ging niet gemakkelijk, maar na een half uurtje lukte het toch. Grote klodders sneeuw stoven rond, de schroef daverde en de kist schudde en langzaam kwam er beweging in...

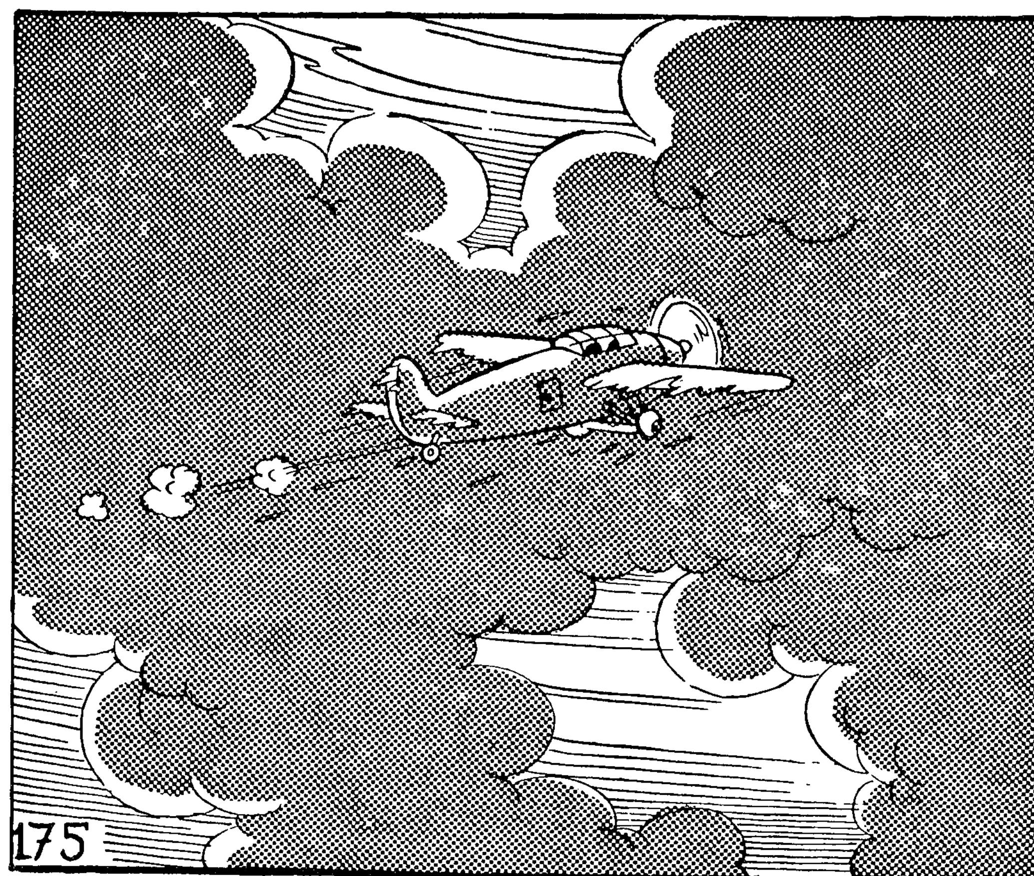
Ik weet niet of het kwam, dat het zo'n knappe piloot was, of dat de motor extra sterk was – in ieder geval steeg het vliegtuig zonder ongelukken omhoog en bereikte, voortgedreven door een koude stormwind, al gauw een behoorlijke snelheid. De koers was niet moeilijk te vinden, daar de Albatros een duidelijke vaargeul had achtergelaten in het ijs, dat de zee bedekte. Die vaargeul voerde pal naar het Noorden.

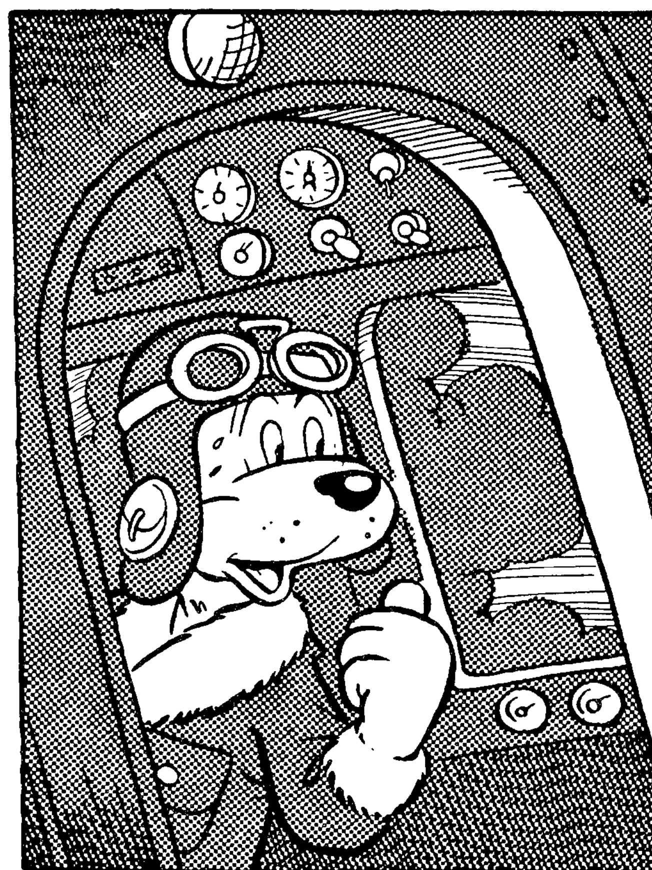
'Dat wordt een koud karwei, jonge vriend!' zei heer Bommel. 'Ik ben blij, dat ik een ijsmuts bij me heb!'

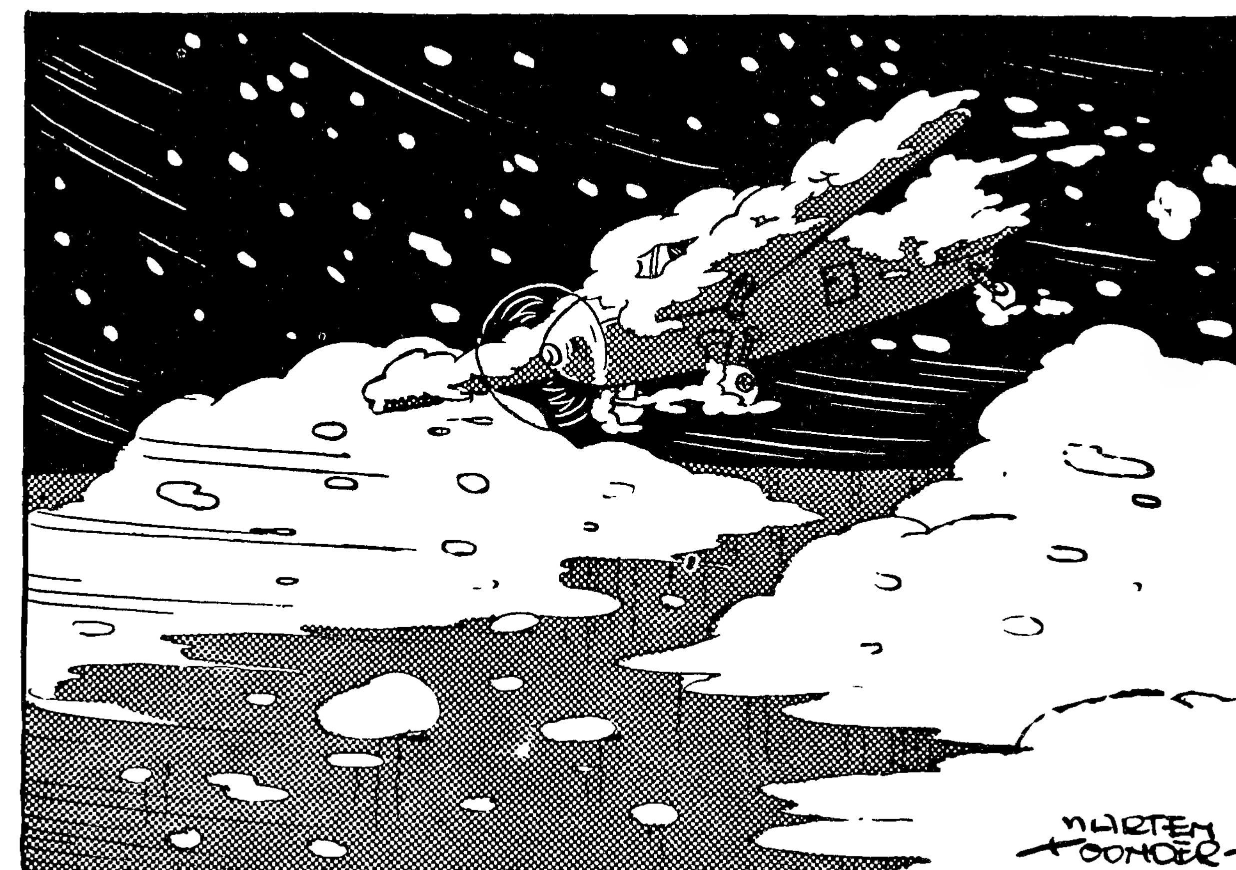
'We gaan naar het Noorden!' zei Tom Poes. 'En als het waar is, dat de aarde een andere stand heeft aangenomen, zal het al gauw warmer worden, in plaats van kouder. Bovendien zal de Albatros nog niet ver weg zijn!'

Nu, dat was waar. Het goede schip ploegde moeizaam zijn weg door het ijs en schoot niet hard op.

'Dat gaat zo niet!' bromde Wal Rus, die op de brug stond. 'Tenslotte is dit een fatsoenlijk, eerlijk schip en géén overgehaalde ijsbreker! Dit houden we niet vol!'

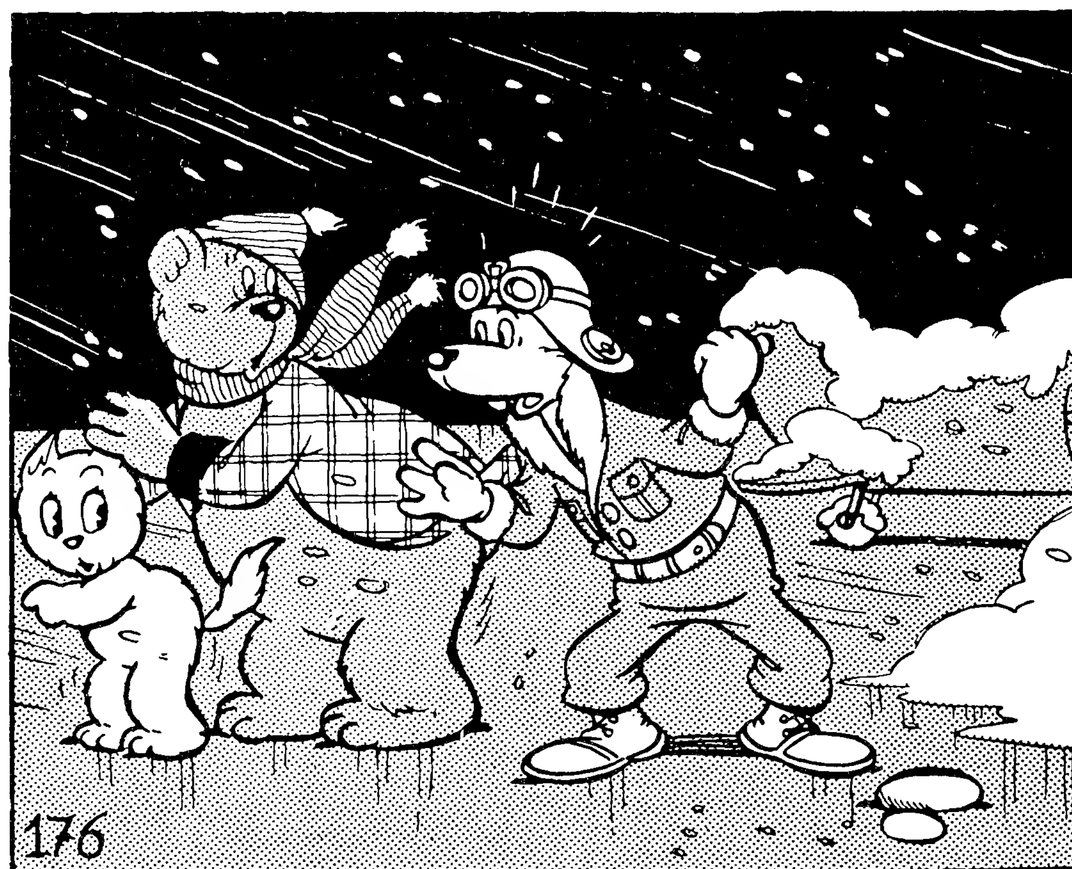

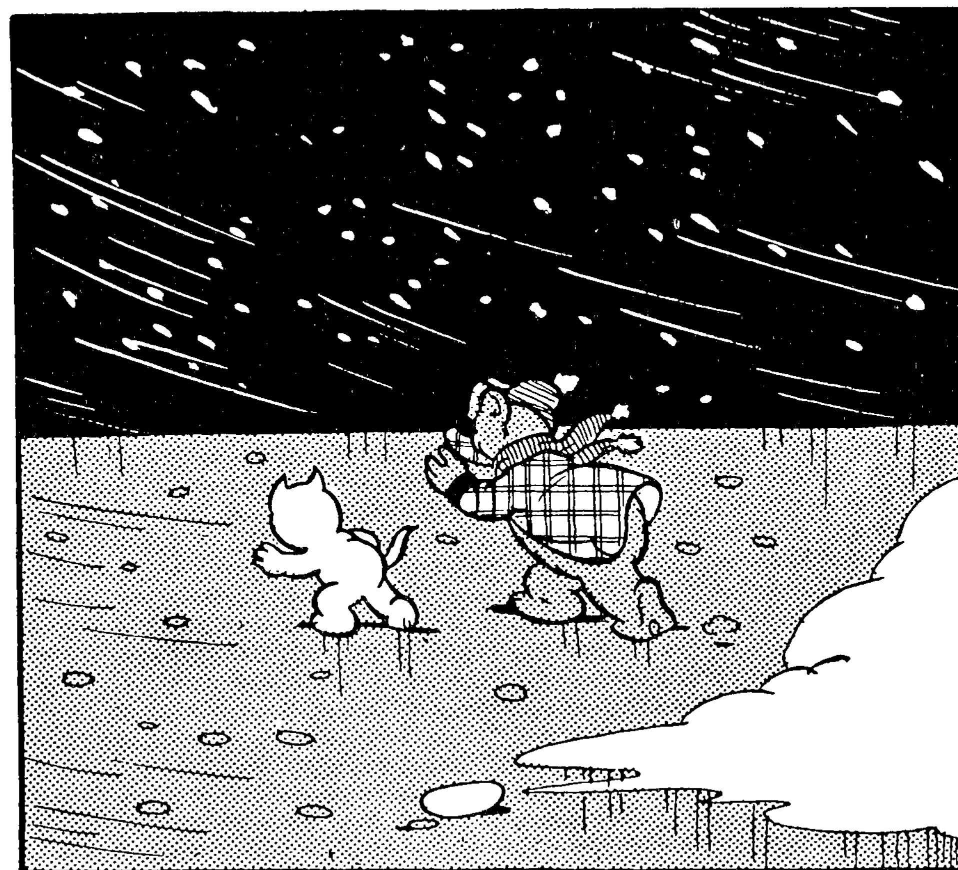
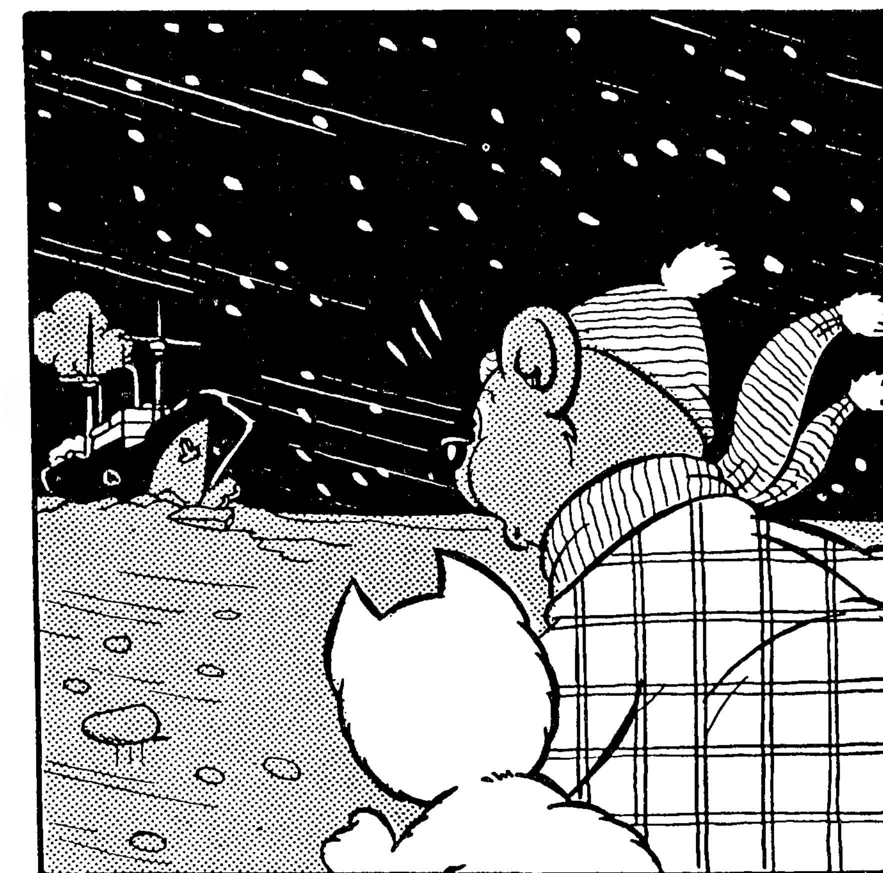

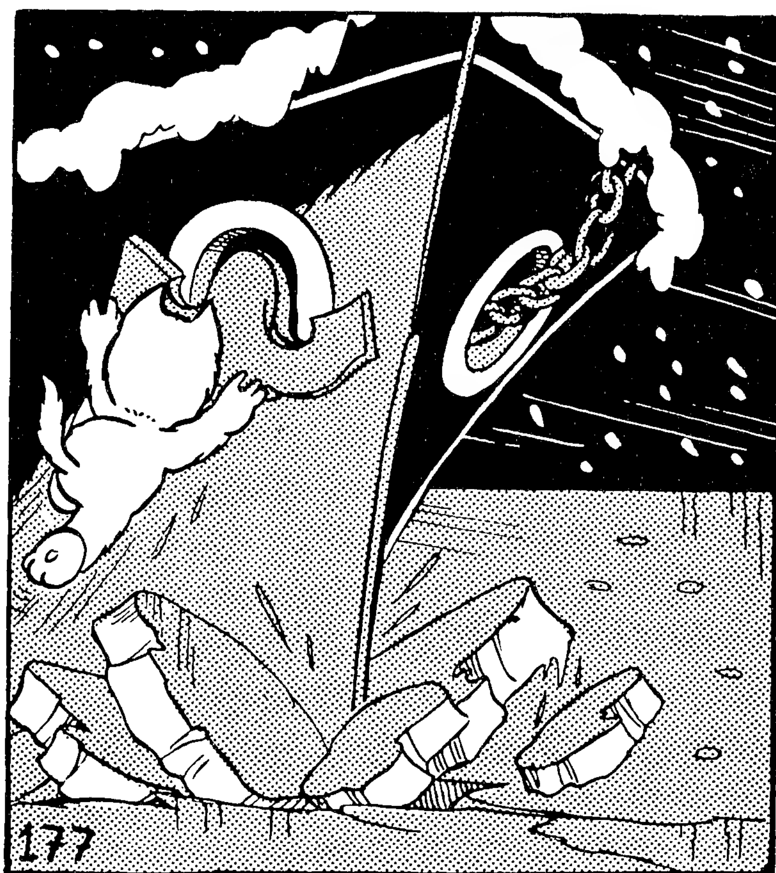
Intussen ronkte het vliegtuig Noordwaarts en had het niet gemakkelijk. De wolken hingen laag en beletten het uitzicht, zodat de vaargeul van de Albatros al gauw niet meer te volgen was. De piloot stak zijn hoofd om de hoek en wenkte.
'Dit is géén werk!' riep hij. 'De lucht wordt zwart als inkt, mijn benzine is haast op, mijn hoogtemeter en mijn kompas zijn vastgevroren, er hangt ijs aan mijn vleugels en ik heb wintertenen! Ik schei er uit! Geld is goed en wel, maar mijn leven is ook wat waard. Ik ga dalen, dan kunnen jullie verder lopen.'

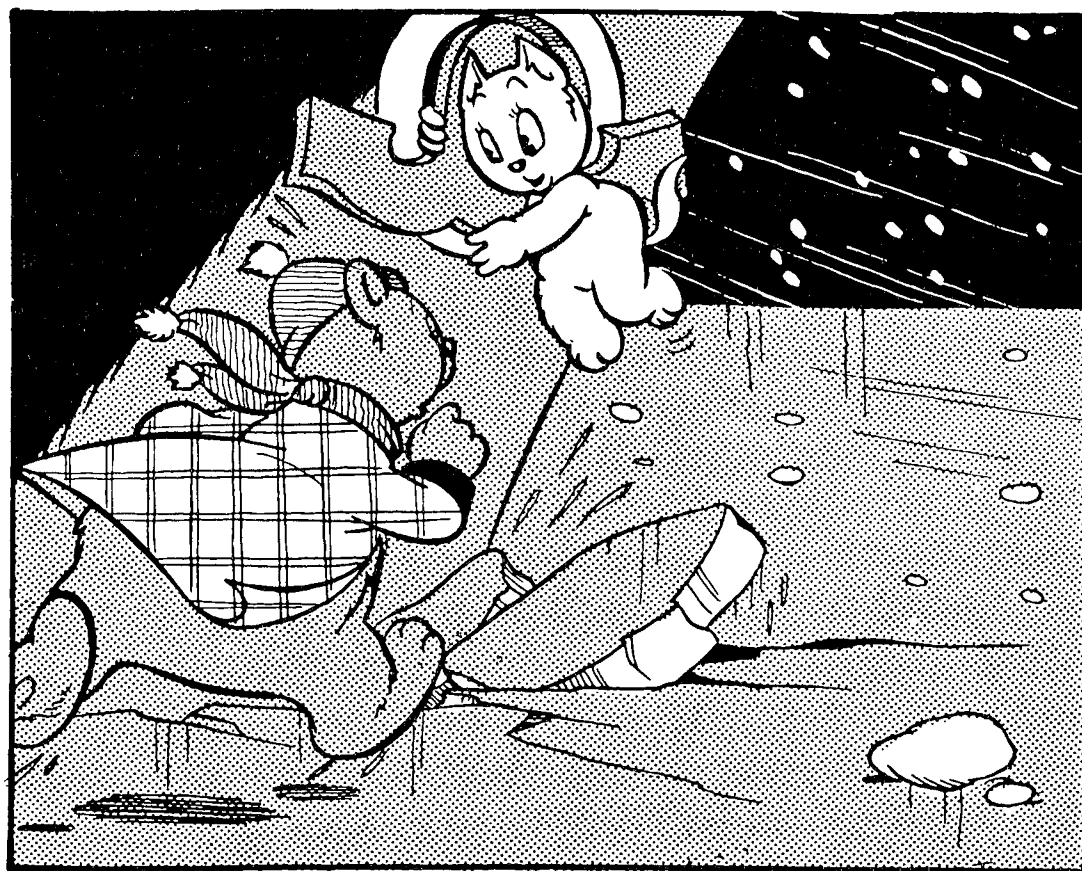
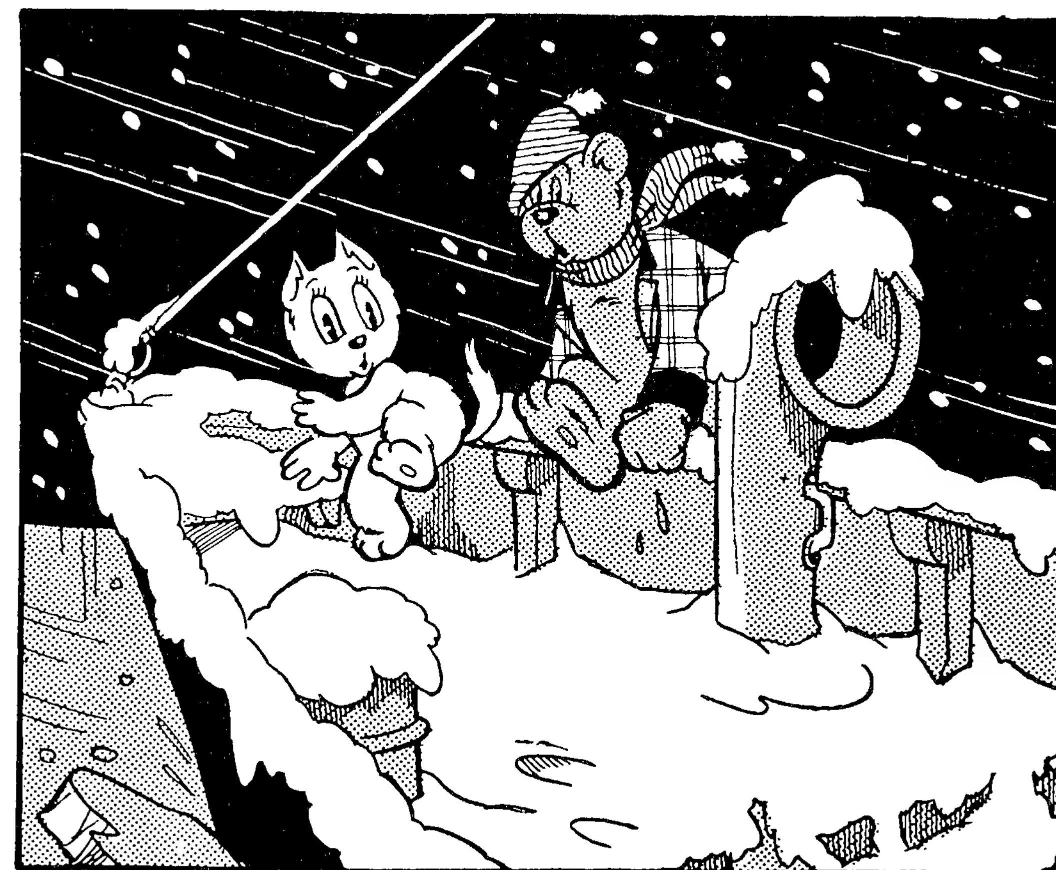
De koene luchtvaarder trok zich terug en liet zijn toestel voorzichtig enige cirkels beschrijven.
'Stop!' riep heer Ollie. 'Dat neem ik niet! Ik wil niet lopen, ik wil vliegen!'
'We weten niet eens waar we zijn!' riep Tom Poes. 'We weten op geen stukken na waar dat schip is! We zijn de vaargeul kwijtgeraakt!'
Maar de piloot stoorde zich nergens aan. Zonder op of om te kijken liet hij zijn kist dalen en landde toen behoedzaam op een open stuk van de ijsvlakte...

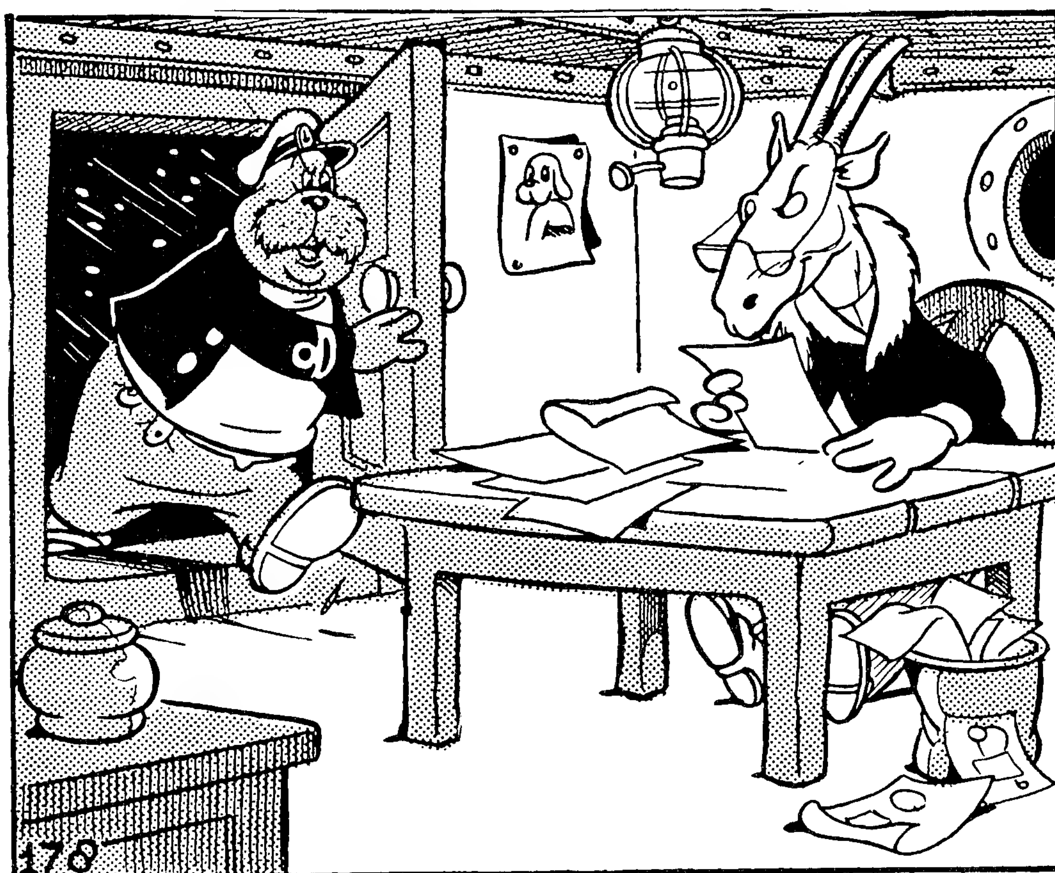

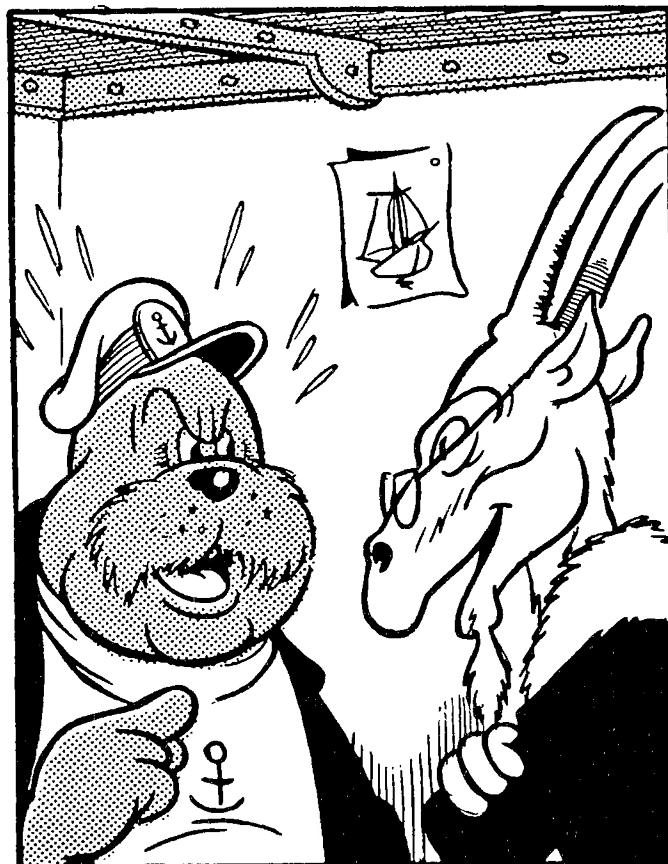
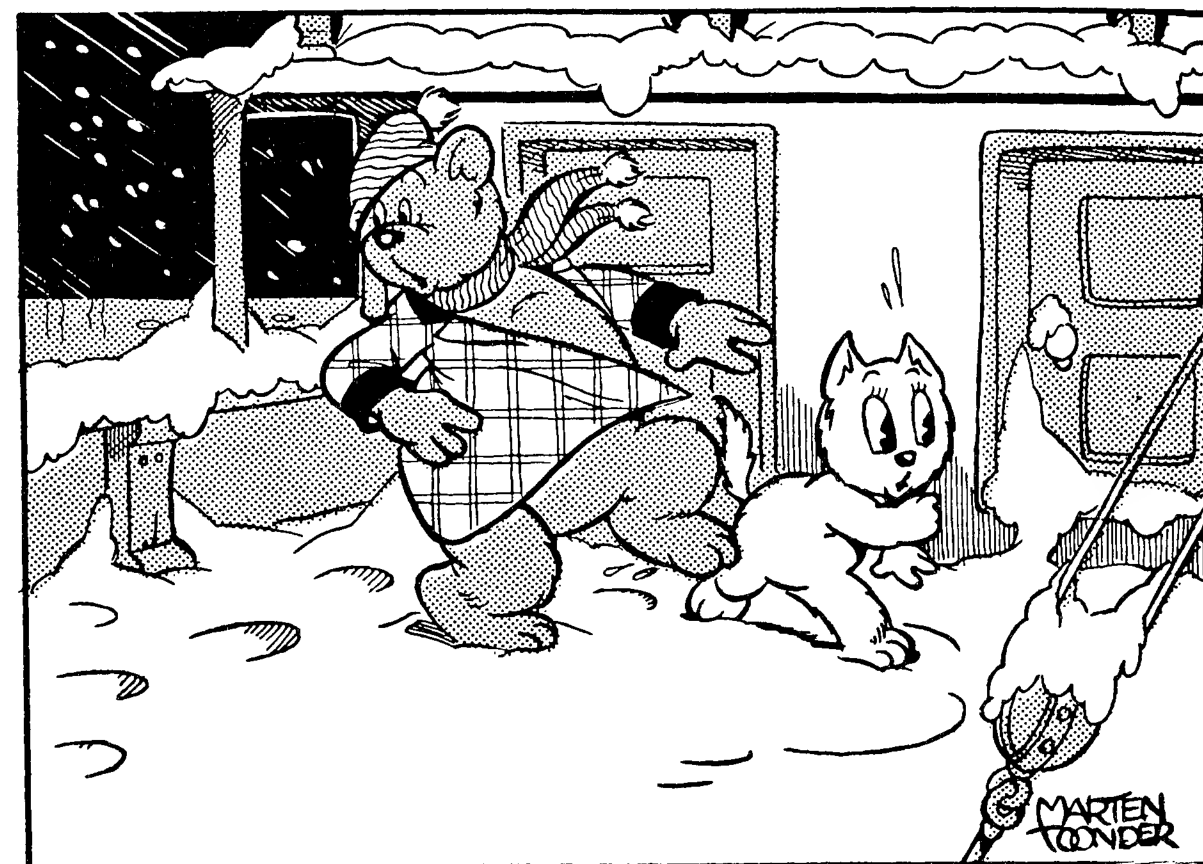
Voortgejaagd door een hevige en ijskoude stormwind woei het vliegtuig naar de ijsvlakte en landde. Slippend en glijdend en scheefzakkend kwam het tot stilstand en toen stapte iedereen uit.
'Waar zijn we hier?!' riep heer Ollie klagend tegen de huilende wind in. 'Hoort dit landschap nog tot de aarde, Tom Poes?'
'Dit is geen aarde!' legde de piloot uit. 'Dit is de zee! Bevroren zee! Plezierige wandeling verder – ik ga weer naar huis! Ik ben een sukkel geweest! Op te stijgen in dit weer, alleen voor wat papieren geld... bah!'
'Kom mee, jonge vriend!' zei heer Bommel waardig. 'Deze chauffeur heeft geen manieren – hij vergeet tegen wie hij spreekt. We laten hem met z'n ellende alleen en gaan verder! Kloek en onversaagd! Volg mij!'
Ze gingen dus verder. Schuifelend en glijdend, weggeblazen en half bevroren liepen ze verder zonder richting of doel over de gladde ijszee en toen dat een paar uren geduurd had stond heer Ollie stil en veegde de sneeuw uit zijn ogen.
'Dit gaat te ver!' sprak hij. 'Dit is geen doen voor een heer van mijn stand. Ga alleen verder, Tom Poes. Ik zet mij hier neer om mij voor te bereiden op mijn laatste ogenblikken – ik ben bezig te veranderen in een bevroren Bommel... ik voel mij ijzig!'
'Wacht even!' riep Tom Poes. 'Kijk eens in de verte! Daar komt de Albatros aan!'

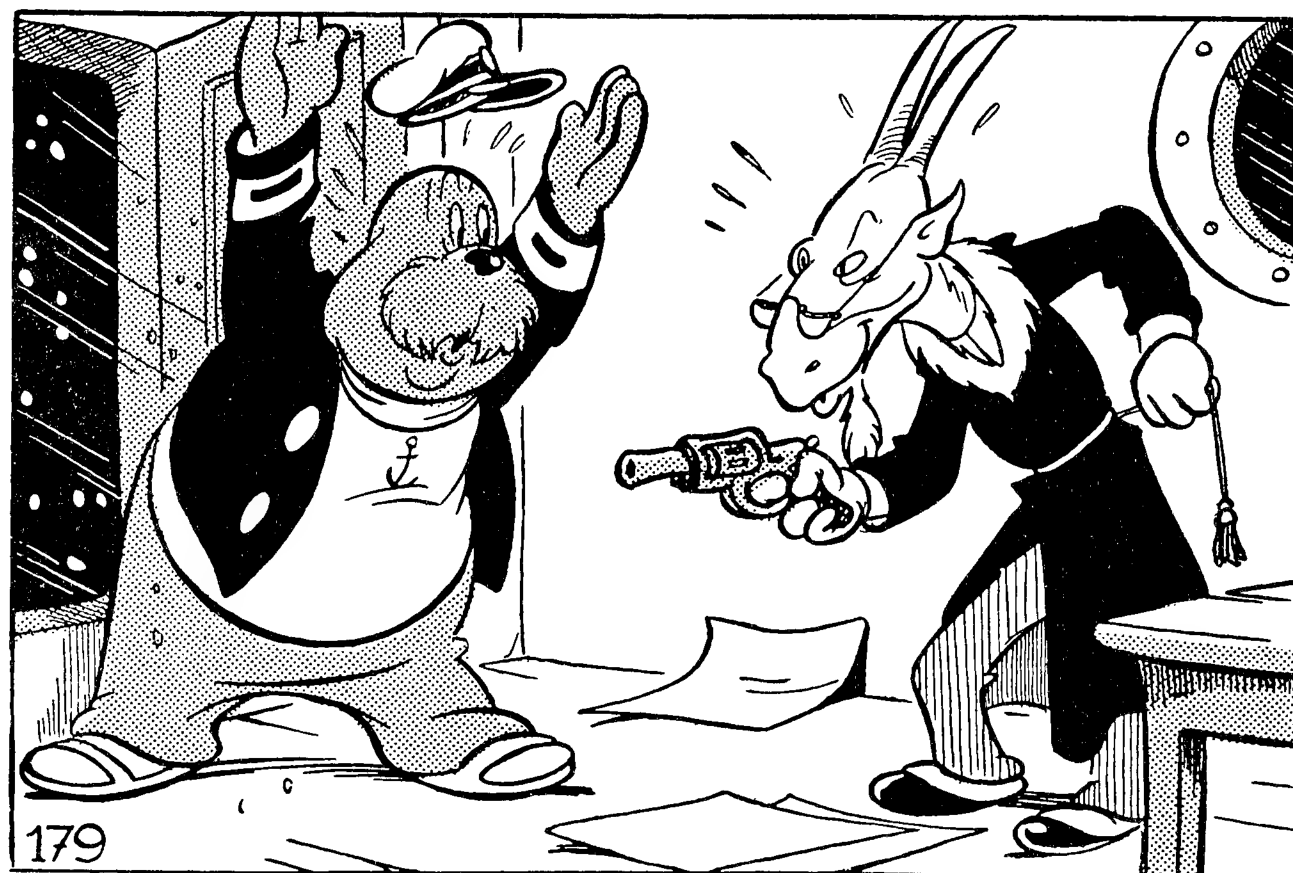

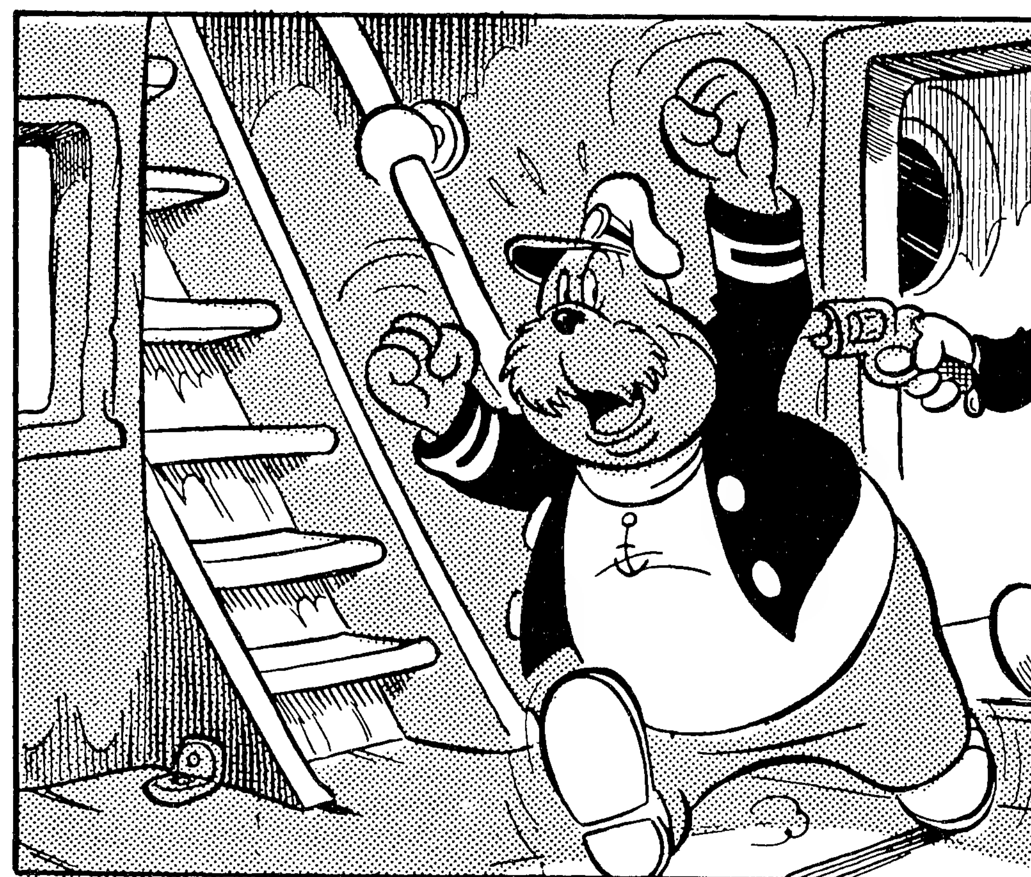
Het is duidelijk, dat Tom Poes en heer Bommel weer eens geluk hadden! Het goede schip Albatros naderde werkelijk, langzaam en met moeite weliswaar, maar het naderde! Ach, ja, zonder geluk vaart niemand wèl en zeker niet een schrijver van stripverhalen.
'Kom mee, heer Ollie!' riep Tom Poes, 'we klimmen aan boord!' Hij voegde de daad bij het woord en nam een sprong tegen de langzaam voortschuivende boeg op. Even later hing hij aan een anker en stak heer Bommel een hand toe.
'Eh... wat moet dat?' riep heer Ollie, die hijgend en blazend naast het schip voortrende. 'Verwacht je, dat ik daar naast je ga hangen, jonge vriend? Ik ben vlug en lenig, maar ik moet rekening houden met mijn... eh... struise lichaamsbouw... ppfff!'
'Schiet op!' riep Tom Poes onbeleefd. 'Ik kan hier niet blijven hangen! Straks worden we ontdekt!'
Heer Bommel sprong, ten einde raad, en met héél veel moeite en getob lukte het Tom Poes, om hem naast zich op het anker te krijgen. De rest was eenvoudig en even later klommen ze beiden aan dek.
'We treffen het!' zei Tom Poes. 'Er staat geen uitkijk! Nu zachtjes, heer Ollie! Naar achteren!'

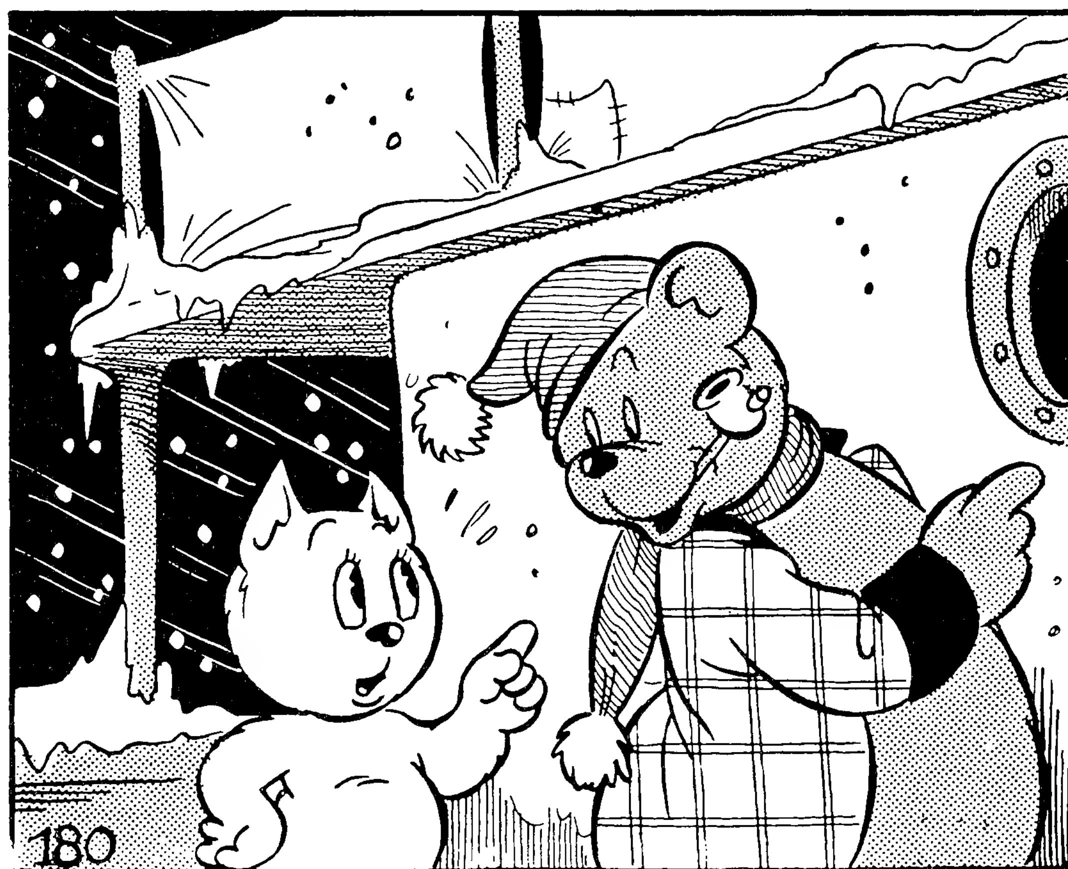

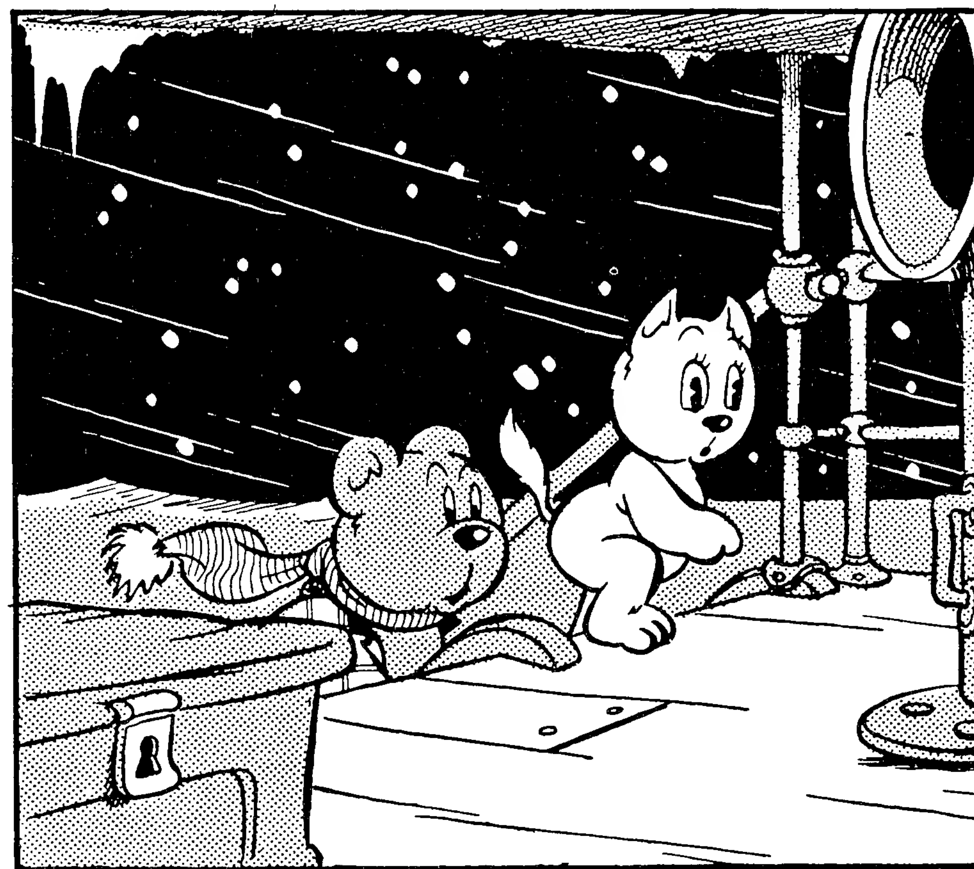
Intussen zat de zeergeleerde heer professor Doctor Joachim Sickbock in zijn privé-hut te rekenen en te schrijven en zacht mompelend te lezen wat hij schreef, totdat hij gestoord werd door kapitein Wal Rus, die boos naar binnen stapte.
'Ik schei er mee uit!' riep de ontstemde zeerob. 'Mijn schip is geen overgehaalde ijsbreker, meneer! Daar ben ik niet op gebouwd!'
'Foei!' merkte de professor op. 'Het ontsiert u om onaangediend mijn vertrek binnen te stormen, commandant! U stoort mijn concentratie! Ik moet u ernstig berispen!'
'Lak aan je berispen!' gromde Wal Rus. 'En ik wil geen commandant genoemd worden – ik ben geen overgehaalde marine schertsfiguur, meneer! Ik ben een eerlijk zeeman! En ik ben de baas van dit schip, al heb jij het gehuurd! Ik stop de machine! Uit!'
'Oho!' sprak de professor, opstaande. 'Uw toon mishaagt mij, gezagvoerder! Ik heb uw schip gehuurd met de Noordpool als bestemming! En daar zijn wij nog niet, ei neen! Nog lange niet! We gaan verder!'
'Wel, pot-hier-en-gunder!' snauwde de kapitein. 'Ik vertik het! Ik heb al lang spijt, dat ik me met jou heb ingelaten – ik had je moeten kennen! Overgehaalde landrot, dàt ben je!'
Intussen slopen heer Bommel en Tom Poes langs de hutten zonder iemand tegen te komen.
'Ik hoor iemand schreeuwen!' fluisterde Tom Poes. 'Dat moet Wal Rus zijn! Opgepast, heer Ollie, hij heeft ruzie met Sickbock!'

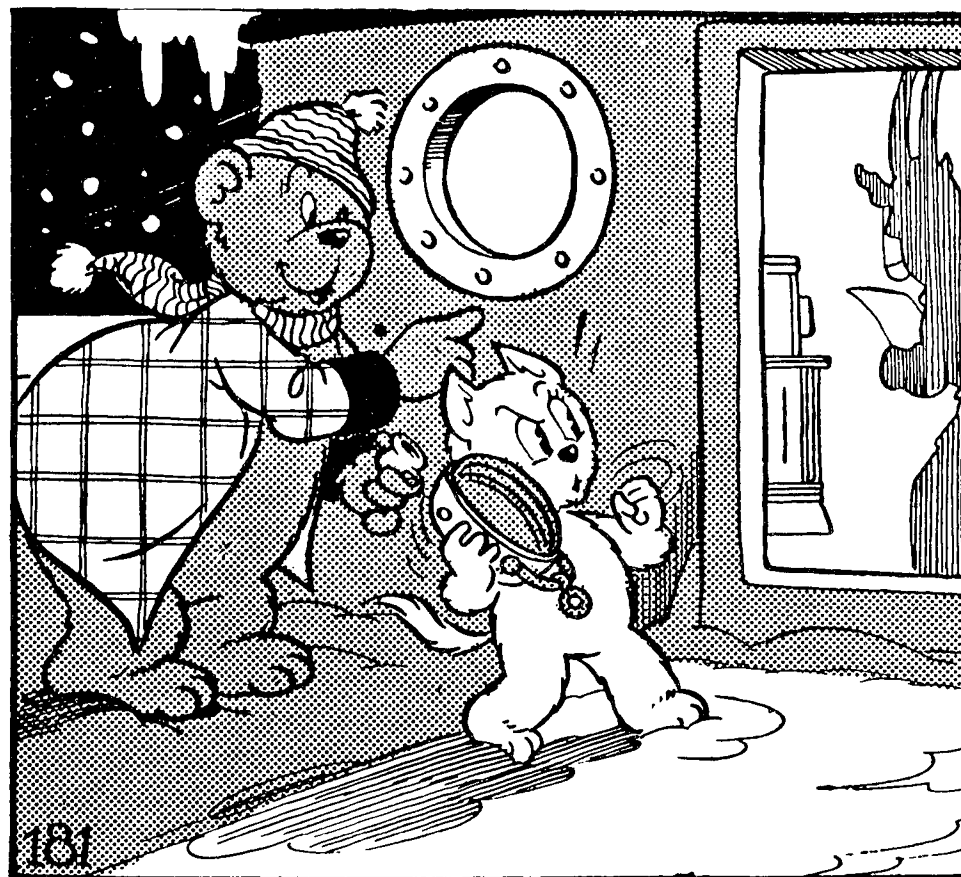

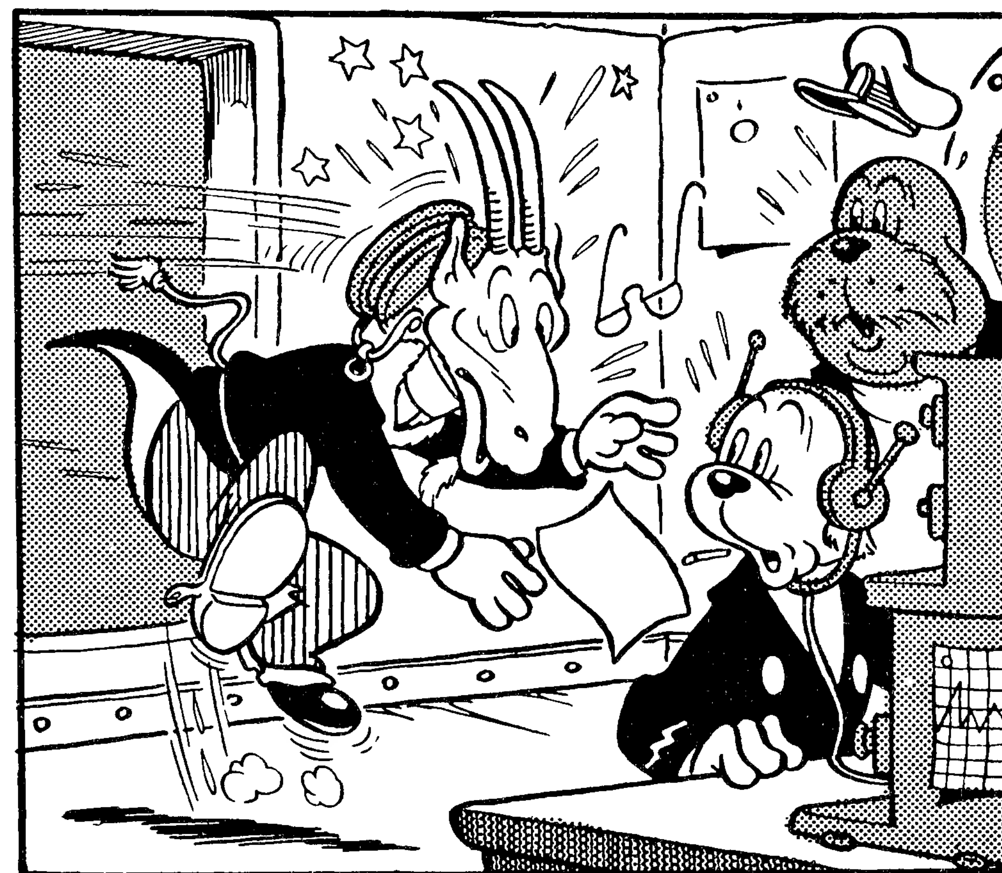
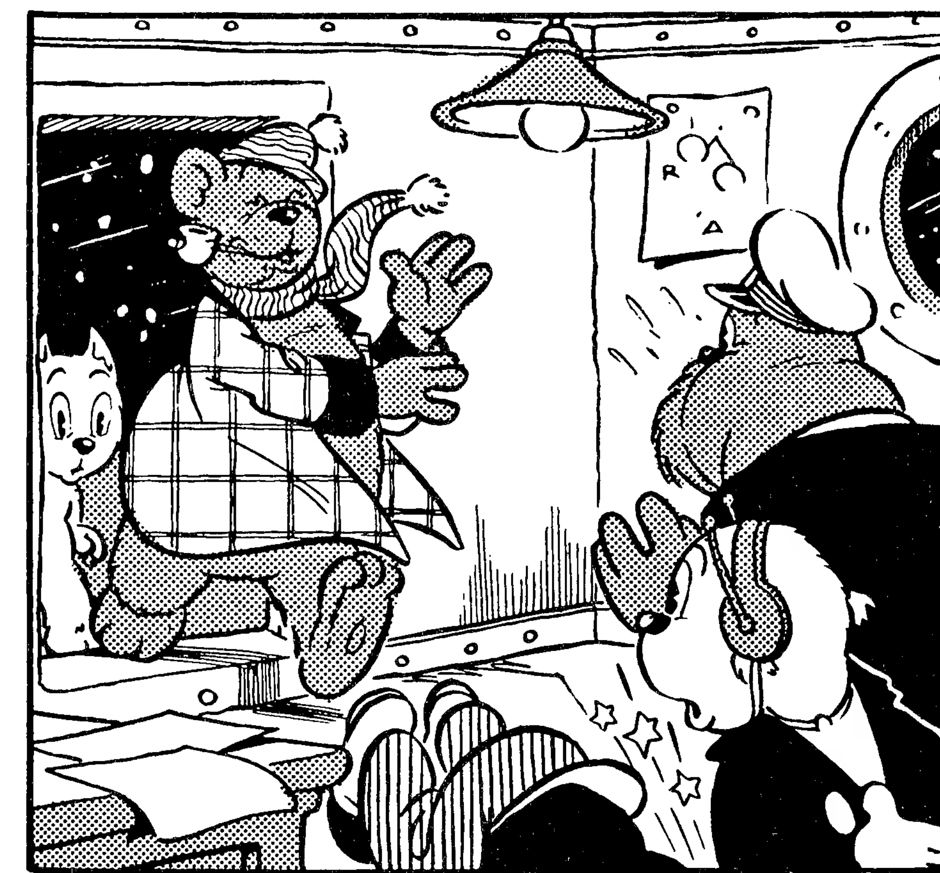

Kapitein Wal Rus wond zich hevig op en hij zei woorden, die ik niet kan herhalen, omdat ze uit een zéér boos gemoed voortsproten. Maar hij zweeg plotseling toen de professor een grote revolver uit zijn kamerjas trok en die op hem richtte.
'Als man van grote ontwikkeling kan ik niet langer naar uw stuitende taal luisteren!' zei hij. 'Ik merk, dat uw vaartuig stil ligt! Welnu, ik ben eenzaam en weerloos aan u en uw ruwe zeebonken overgeleverd. Sta me dus toe een telegram te verzenden. Ga mij voor naar uw radiotelegrafist, commandant!'
Wal Rus stapte razend en tierend de gang door en de professor volgde hem met de revolver in aanslag. Zo bereikte het groepje al gauw de hut van de marconist.
'Je moet een telegram versturen, draad!' snauwde de kapitein, die de revolver in zijn rug voelde prikken.
'Wacht even, kapitein!' fluisterde de marconist. 'Ik heb hier nèt een voetbalwedstrijd te pakken en het zou mij niets verbazen wanneer de Giethoornse boys er dik ingingen – de spil deugt niet en de middenvoor...'
'Dit is een order!' snauwde Wal Rus. 'Schiet op, of ik sla je wegens muiterij in de boeien!' De kapitein hoorde namelijk duidelijk, dat de professor de haan overhaalde...

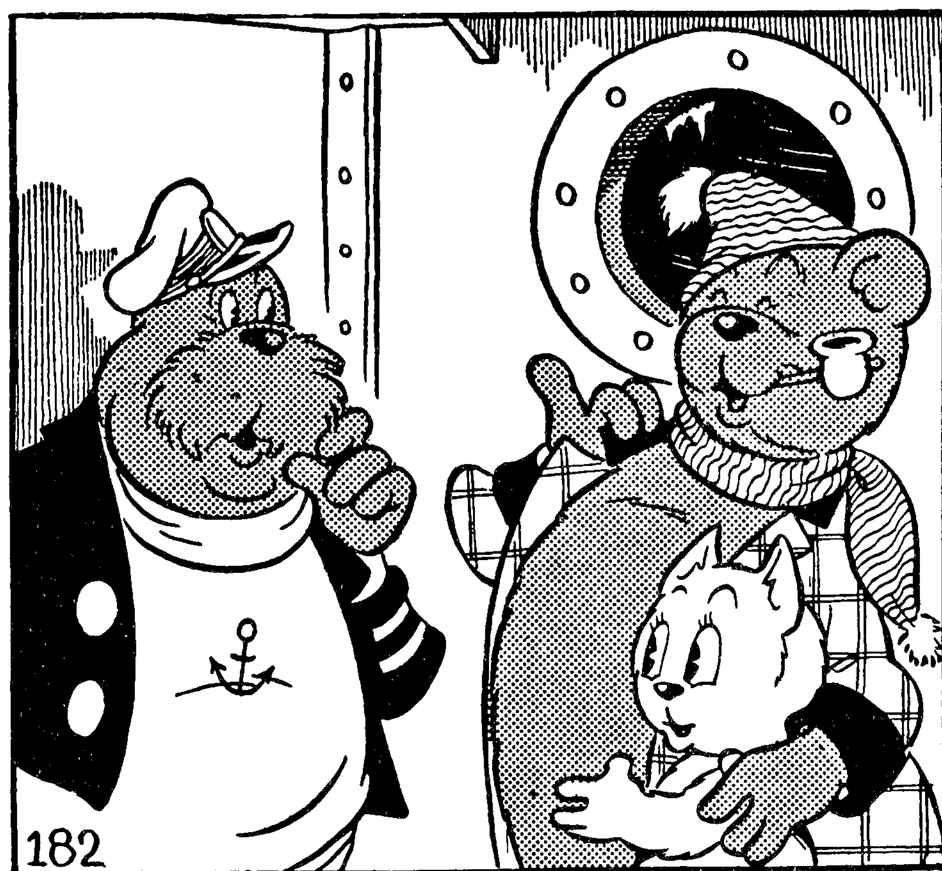

Heer Ollie en Tom Poes hadden de ruzie van Wal Rus en professor Sickbock duidelijk kunnen volgen en ook hoorden ze, dat ze de hut uitliepen naar de marconist.
'Naar boven!' fluisterde Tom Poes. 'We moeten Wal Rus helpen! Ik heb het idee, dat hij nu wel met ons mee zal doen. Het is zijn eigen schuld, dat hij nu in de narigheid zit!'
'Hij heeft mijn woorden in de wind geslagen!' zei heer Bommel plechtig. 'Dat komt er van! Maar wij mogen niet haatdragend zijn, jonge vriend, léér dat van mij! Volg me, dan gaan we hem helpen!'
Tom Poes beklom intussen de trap naar de brug en stapte voorzichtig op het dek voor de marconi-hut.
Uit die hut klonk de stem van professor Sickbock, die een radio-telegram stond te dicteren.
'Aan de zangclub Ons Genoegen te Nooitgedacht!' sprak de geleerde. 'Hebt ge dat, telegrafist? Mooi, dan gaan we verder: Oom Egbert in poeder gezakt. Stop Stembanden aangedaan Stop Onmogelijk lage a te halen Stop Hulp dringend gewenst Stop Gelieve breiwerk mee te nemen Ondertekening oom Jo. Dat is alles!'
'Wat is dat voor onzin?' blafte de stem van Wal Rus.
'Dat is code!' legde de professor uit. 'Bij gelegenheid zal ik u de bedoeling wel eens uitleggen!'

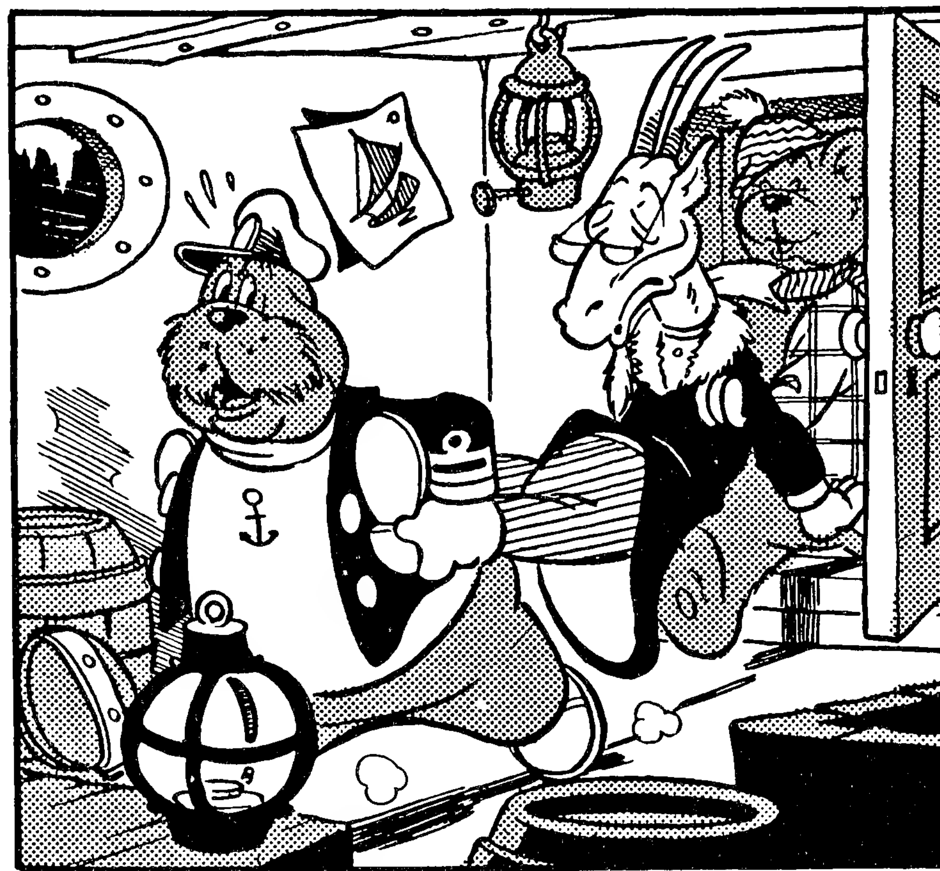
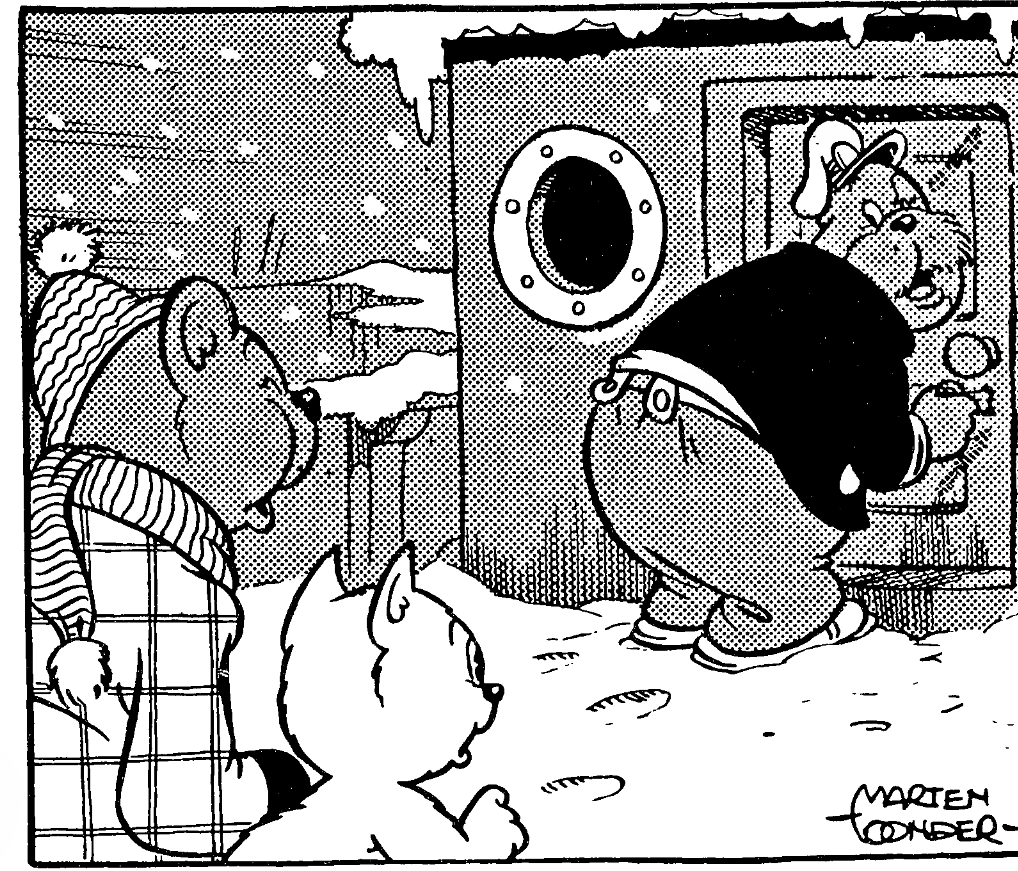

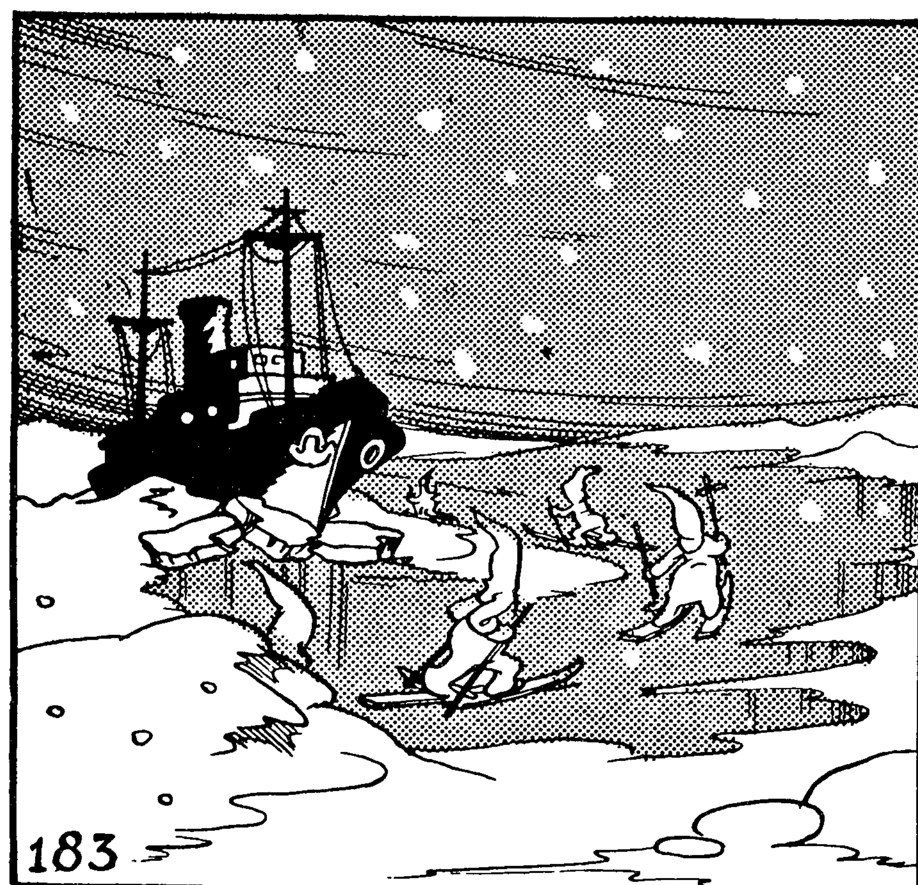
Tom Poes grabbelde en zocht een beetje onder de sneeuw en vond ten slotte een grote katrol, die hem voor zijn doel geschikt leek.
'W-wat ga je doen, jonge vriend?' fluisterde heer Ollie. 'Het is nu toch niet de tijd om te gaan hijsen?'
'Ik ga niet hijsen, ik ga gooien!' fluisterde Tom Poes terug. 'Let maar eens op, heer Bommel!'
Intussen stond professor Sickbock vriendelijk glimlachend in de marconistenhut en wachtte totdat de marconist zijn telegram verzonden had.

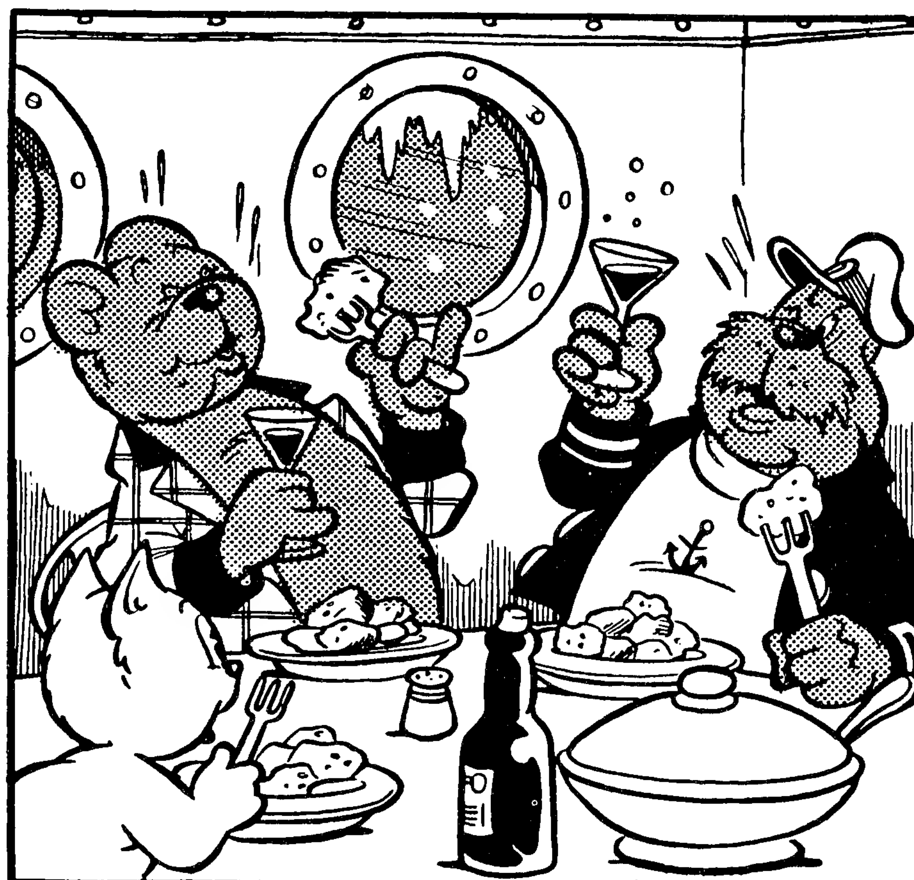
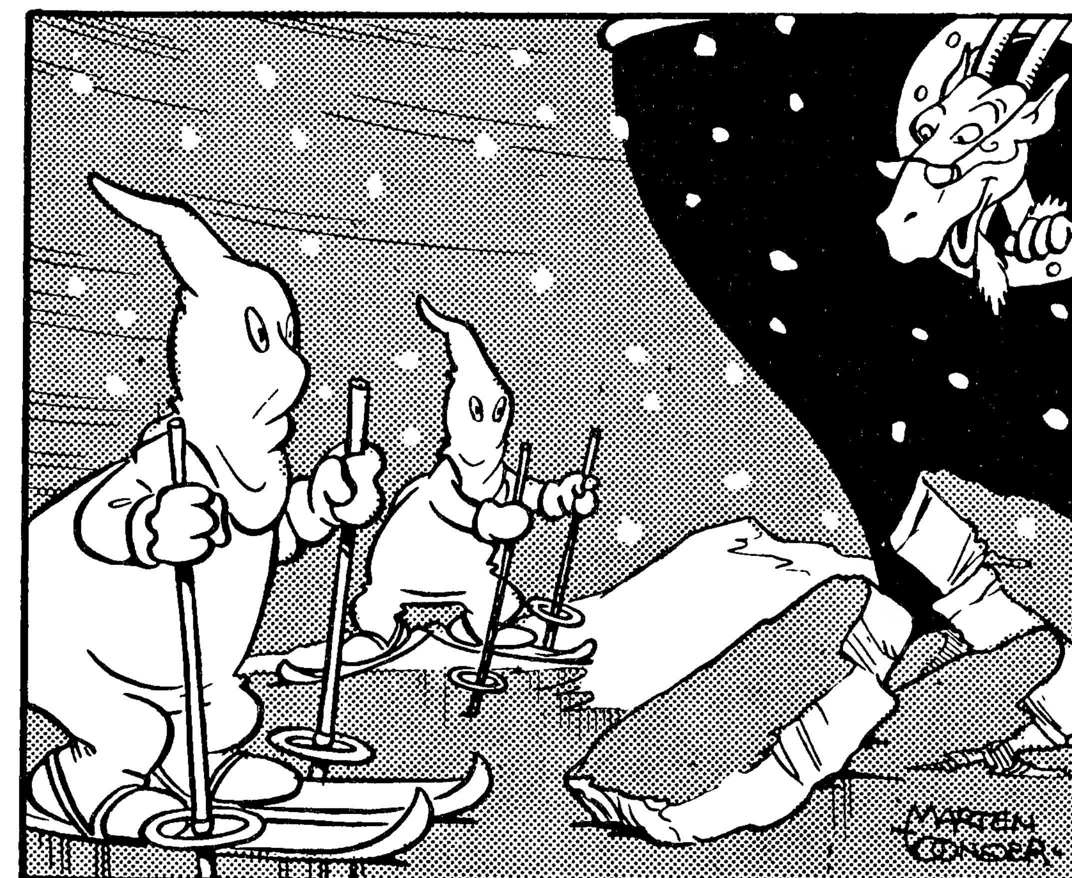
'Ziezo!' merkte hij op. 'Heb dank, brave man! Nu kan ik rustig wachten op de dingen die komen gaan! Bereid u er op voor, dat ik u een verrassing zal bereiden!'
Nu, dat deed de geleerde. Want precies op dat moment bonkte er een katrol met een dreunende klap tegen zijn achterhoofd. Hij slaakte een zachte zucht en stortte aan de voeten van de kapitein op de grond.
'Dat is dat!' riep heer Bommel, die Tom Poes opzij schuivend, binnen stapte. 'Net op tijd, nietwaar heer Rus? Zo zijn wij! Dat hebben we weer netjes gedaan – of niet soms?'

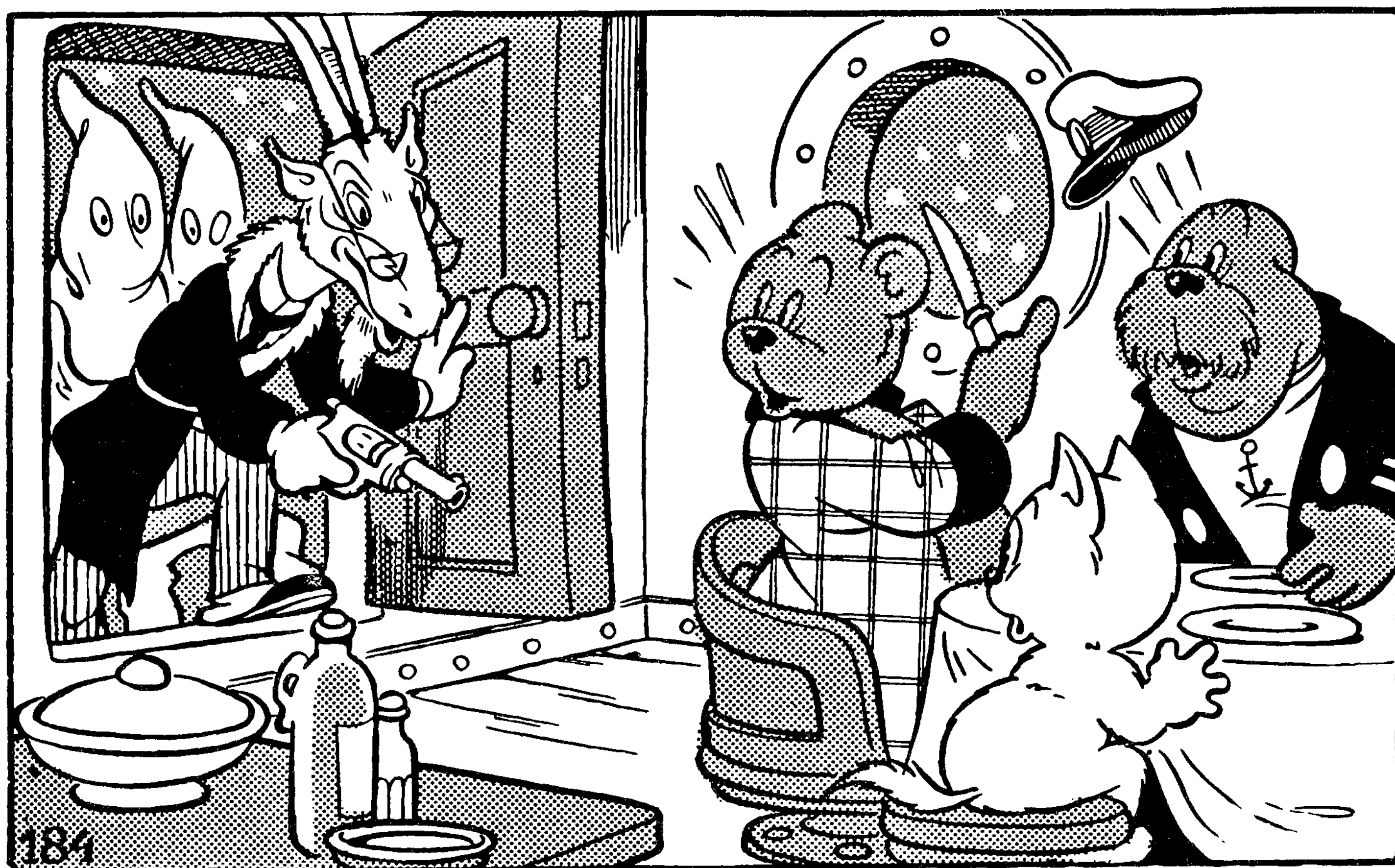

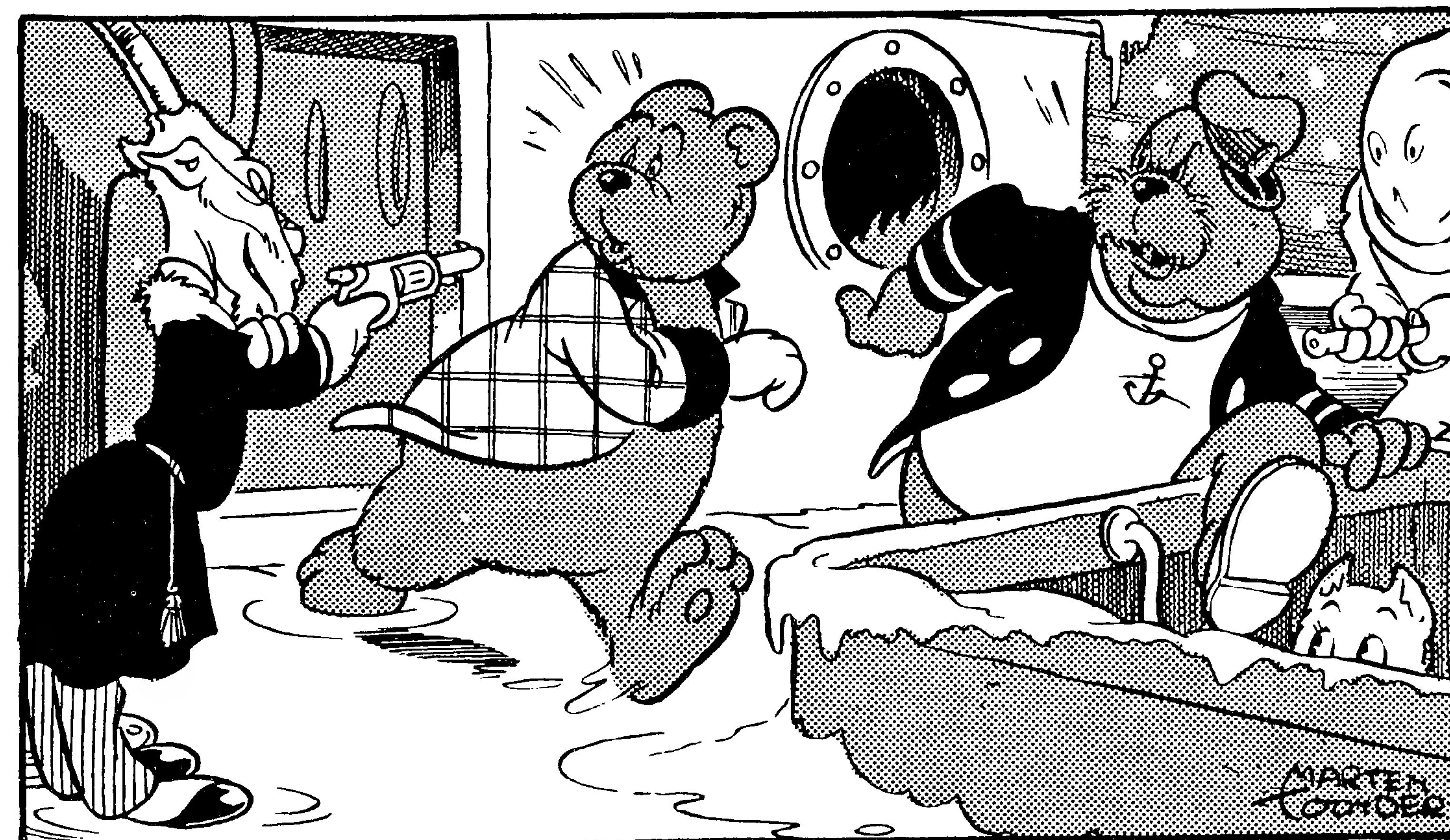
'Heb ik van mijn leven!' riep Wal Rus. 'Hoe komen jullie hier? Hoe wisten jullie, dat die vent mij met een proppenschieter bedreigde? Hoe...'
'Kalm, kalm, waarde heer Rus!' zei heer Ollie. 'Wij weten overal waar gevaar dreigt en waar wij nodig zijn! Altijd paraat! Altijd moedig! Altijd bij de hand! Altijd...'
'Ja, ja!' zei Tom Poes. 'We moeten deze professor opbergen, kaptein! Hebt u een hut, die u op slot kunt doen? Een hut, waar hij niet uit kan?'
'Zeker!' zei Wal Rus. 'En hoewel ik in 't algemeen niet graag zie, dat mijn passagiers met blokken om hun oren gegooid worden, ben ik toch blij, dat deze vent onschadelijk is! Hij begon mij erg te vervelen! Op dit schip ben ik de baas en niet zo'n landrot in een zwarte jurk! Help eens even, Brommel, dan zullen wij hem opbergen.'
De professor werd in een klein hutje gedragen en Wal Rus draaide de sleutel om.
'Die zit,' sprak hij. 'Nu gaan we een stukje eten!'
'Als ik maar wist, wat dat radiotelegram betekende!' mompelde Tom Poes peinzend.

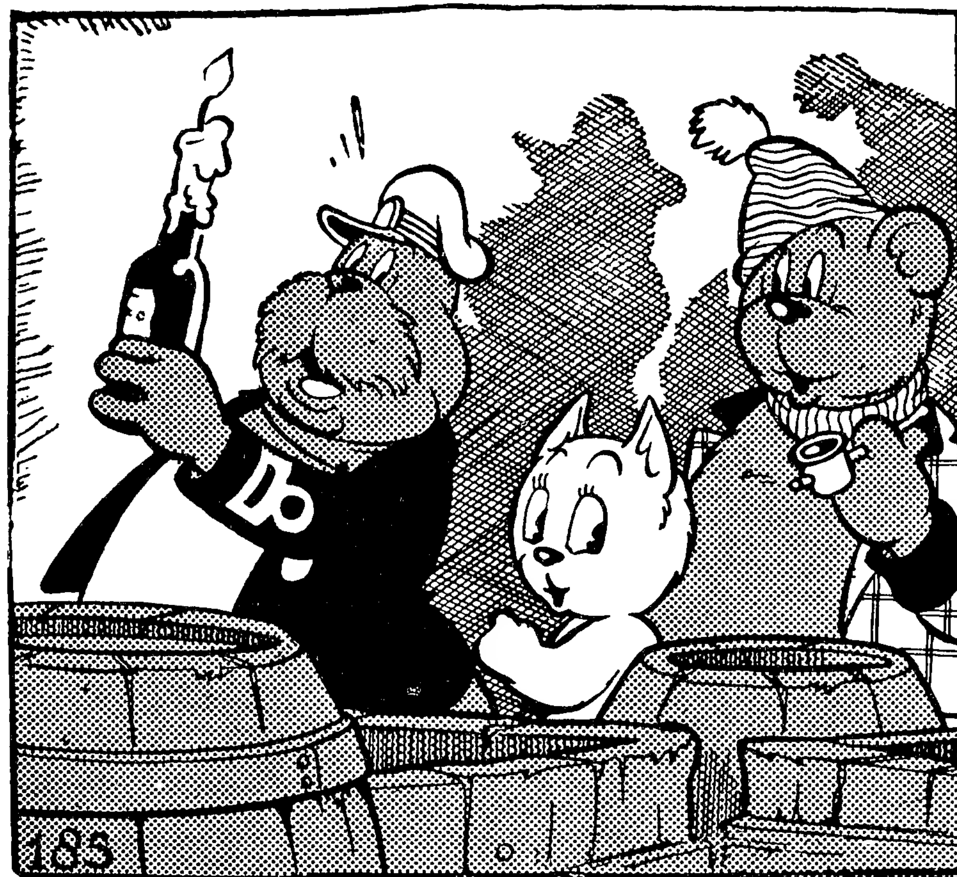

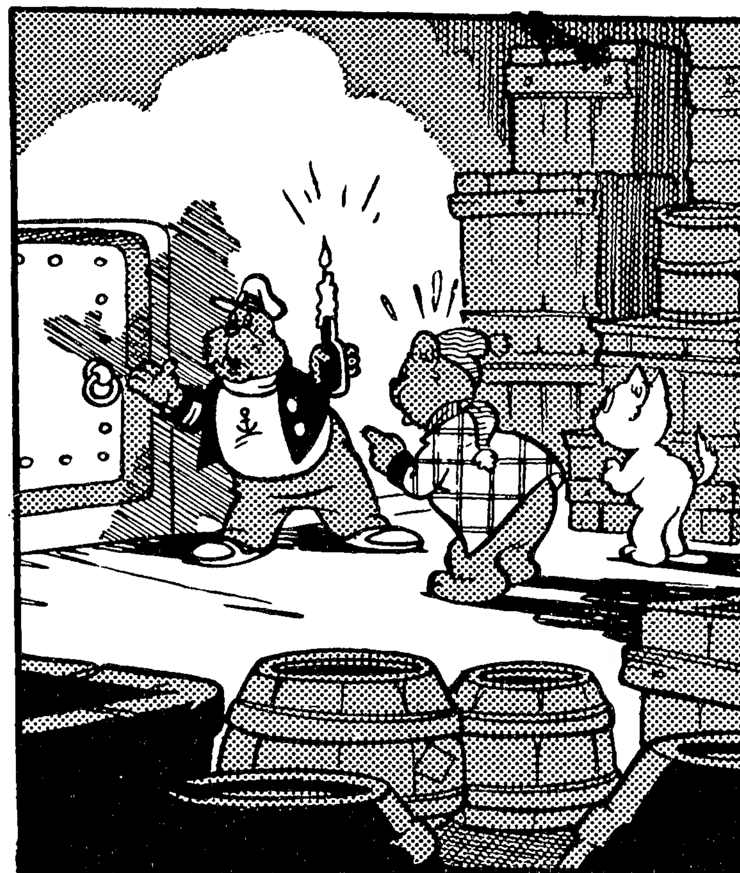
De betekenis van het radio-telegram werd al gauw duidelijk. Want terwijl de Albatros stil en vastgevroren in het ijs lag en Wal Rus met heer Bommel en Tom Poes zat te eten, verschenen er uit de duisternis vele kleine figuurtjes in wonderlijke witte pakken. Ze schoven op ski's over de bevroren zee en naderden snel het schip, dat ze zonder geluid omsingelden.
'Die Sickbock had in de gaten, dat er iemand aan zijn papieren had gezeten!' zei Wal Rus, al etende. 'Daarom wilde hij onmiddellijk vertrekken en kon ik niet op jullie wachten, vat je?'
'Juist,' zei Tom Poes, 'nu snap ik waarom de Albatros ineens verdwenen was. Maar stil eens even! Ik hoor buiten fluiten!'
'Onzin!' zei heer Bommel. 'Het zal een passerende kanarie zijn! Hier kan niets gebeuren, jonge vriend!'
Maar het was geen kanarie. Het fluiten, dat Tom Poes gehoord had, kwam van de vreemde figuren, die het schip omsingeld hadden en het was bedoeld als signaal. Nu, het werkte direct, want achter in het schip ging een patrijspoort open en verscheen het hoofd van professor Sickbock uit de opening.
'Dat noem ik fraai, snel werk!' sprak hij goedkeurend. 'Komt aan boord, brave lieden en helpt mij uit deze hut! Ik ben hier opgesloten!'

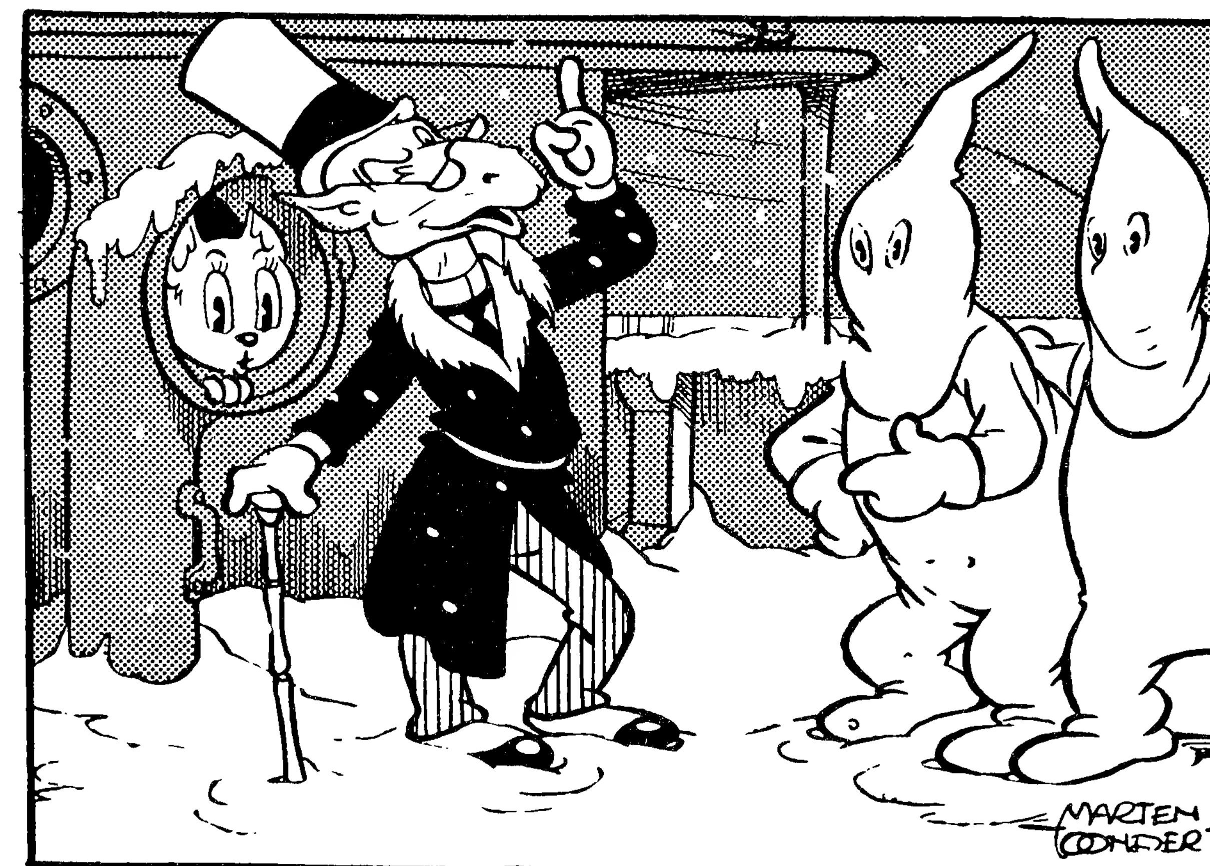

‘Wat gaat er nu verder gebeuren?’ vroeg Wal Rus. ‘Wat zijn jullie van plan?’
‘Ik had gedacht?’ sprak heer Bommel, ‘om kortweg, héél kalm en vastberaden, zoals we gewoon zijn, te werk te gaan en... eh... vertel jij het maar, Tom Poes! Ik ben meer een heer van de daad dan van het woord, als je begrijpt wat ik bedoel!’
‘Hm!’ zei Tom Poes. ‘Ik wilde wel, dat ik wist wat dat code-telegram betekende! Wie weet wat die professor heeft geseind!’
‘Ik heb om assistentie geseind!’ zei de professor, die plotseling met enige vreemde gedaanten achter zich in de deuropening verscheen.
‘Dit zijn enige leden van de zangclub Ons Genoegen!’ vervolgde hij. ‘Gij zult mij moeten verschonen, edele vrienden! Ik ben genoodzaakt u ergens op te sluiten om gevrijwaard te zijn voor uw ongewenste bemoeiingen. Ik moet, kort gezegd, mijn handen vrij hebben! Enige belangrijke werkzaamheden wachten mij en ik wens niet gehinderd te worden door uw gedribbel! Mannen, doet uw plicht!’
En zo werden Tom Poes, heer Bommel en kapitein Wal Rus door de zwaar gewapende helpers van Sickbock naar het ruim gebracht, waar de hele bemanning al bij elkaar gedreven was.
‘Daalt af!’ beval de professor. ‘Dan kunnen we deze ruimte afsluiten.’

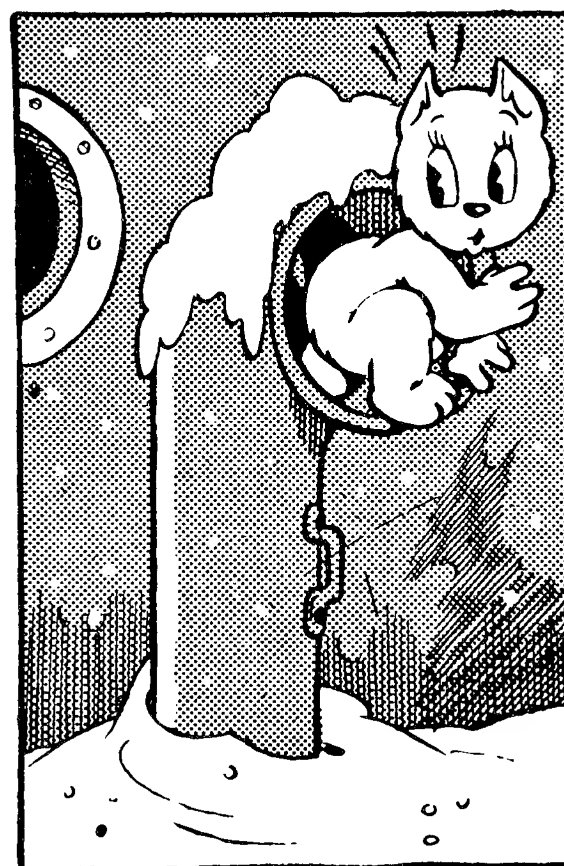
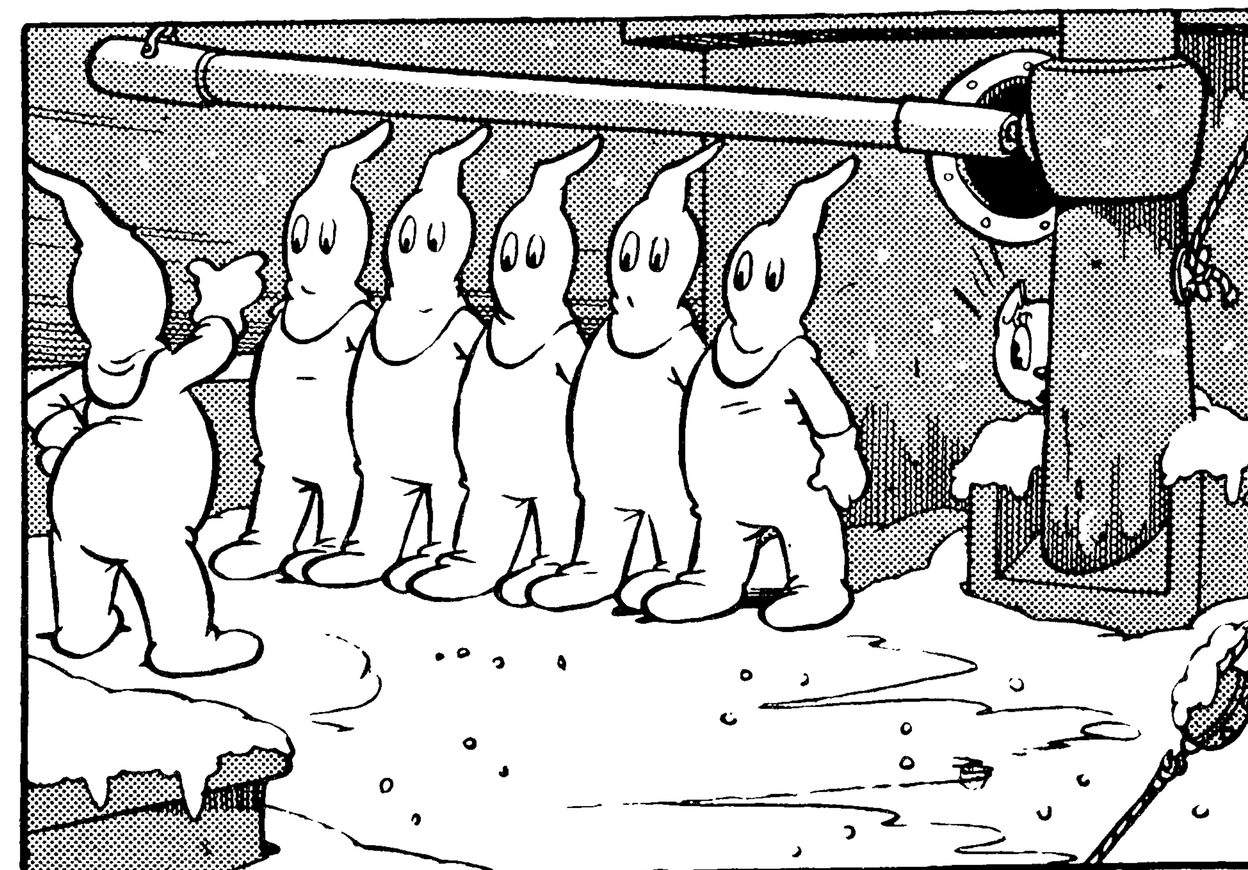

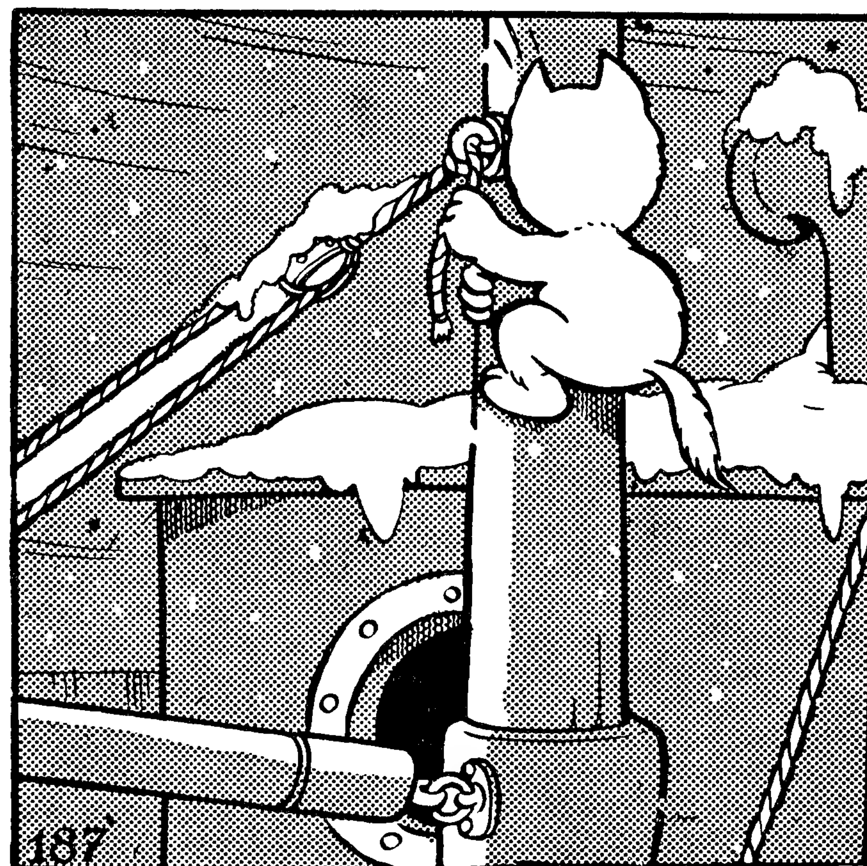
De luiken werden boven de hoofden van de bemanning gesloten en toen werd het erg donker in het ruim.
'Ik heb hier een kaars!' gromde Wal Rus, een lucifer afstrijkend. 'Zo, nu kunnen we tenminste zien waar we lopen! Kom mee, Tom Poes! En jij ook, Brommel!'
'Ik heet geen Brommel!' zei heer Ollie boos. 'U moet een heer uit het geslacht Bommel niet te kort doen, heer Rus! Zo langzamerhand kunt u wel weten, dat...'
'Kijk!' zei de kapitein. 'Hier is een klein deurtje, dat naar de bunkers voert. Een klein iemand zou over de kolen heen in een luchtkoker kunnen klimmen...'
'Ik begrijp het al,' zei Tom Poes. 'Maak maar open, kaptein!'
Een poosje later wurmde Tom Poes zich hijgend omhoog en stak zijn hoofd uit een ventilator. Vlak voor hem, aan dek, stond professor Sickbock met een paar van zijn vreemd aangeklede helpers te praten.
'Ik begeef mij nu met enigen uwer op de grimmige ijsvlakte!' zei de geleerde. 'De rest blijft aan boord om de bemanning van dit vaartuig het ontsnappen te beletten. Laat hen goed acht geven; het zijn guiten! Gij weet, waar ge mij door middel van het radio-apparaat kunt bereiken, niet waar? Tot ziens dan!'

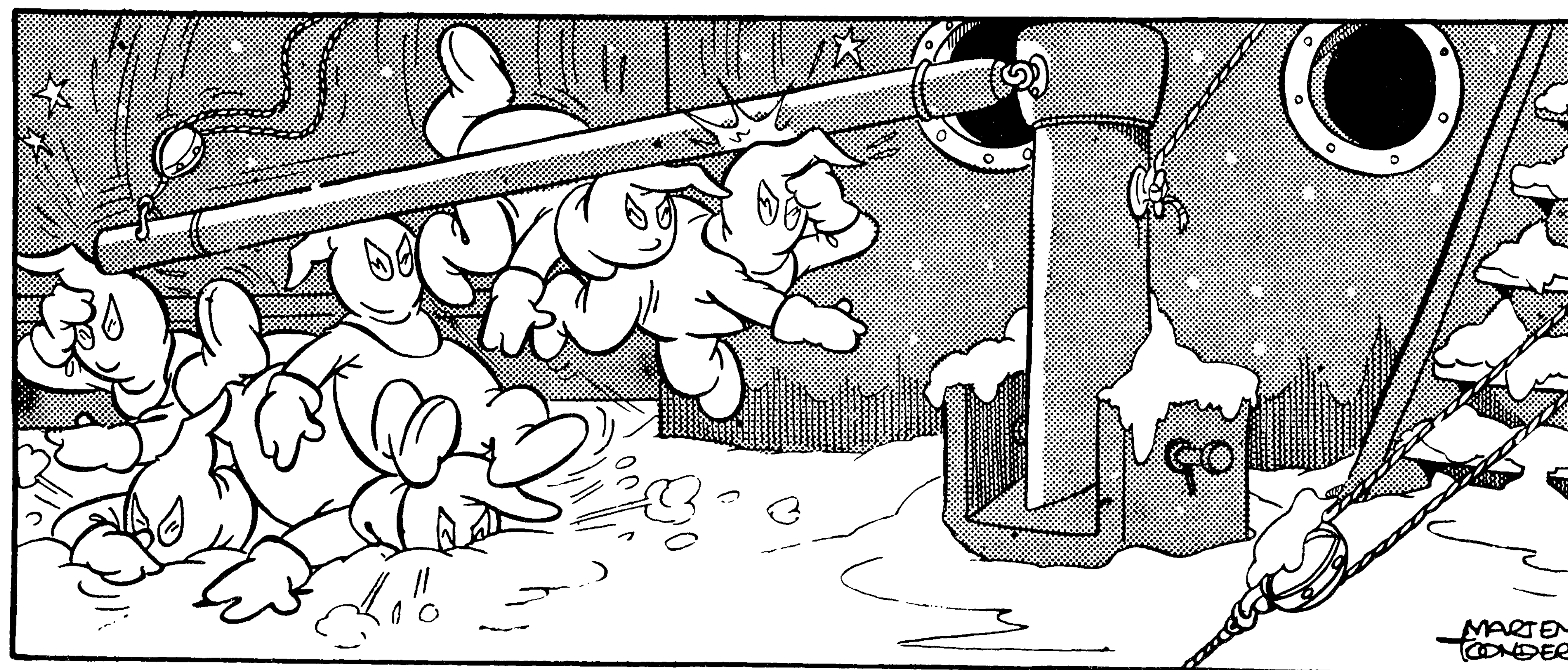

Professor Sickbock schreed de valreep af en verdween in de duisternis, nagestaard door zijn volgelingen.
'Nu of nooit!' mompelde Tom Poes, zich uit de luchtkoker wringend. 'Ik moet achter die professor aan dat is vast! Eerst moet ik die bewakers onschadelijk maken en de bemanning vrijlaten en dan moet ik zien uit te vinden waar de schurk is heengegaan! Het is een raar geval – ik kan toch niet aannemen, dat hij een wandeling over het ijs is gaan maken. Bovendien, waar komen die kerels in die rare pakken vandaan? Hier in de buurt moet een soort nederzetting zijn!'

Zo mompelend had Tom Poes het achterdek bereikt en ontdekte daar onverwacht een hele rij bewakers, die keurig in het gelid bij de mast stonden. Hij schoof ongemerkt dichterbij en nam de toestand eens op, terwijl één van de vreemde gedaanten bevelen gaf.
'Geeft acht!' riep de vreemde. 'We gaan bewaken! Twee voor, twee achter, twee opzij, twee aan de andere kant...'
'Zoveel zijn er niet!' riep er één uit de rij.
'Zwijg!' bulderde de aanvoerder. 'Tucht moet er zijn! Bevel is bevel!'

Er ontstond een meningsverschil in de rij en Tom Poes maakte van de verwarring gebruik om in de mast te klimmen. Hij had namelijk gemerkt, dat de vreemde ketelpakdragers precies onder een laadboom stonden en daar maakte hij gebruik van. Zich stevig aan de mast vasthoudend begon hij met verkleumde vingers een knoop los te maken.

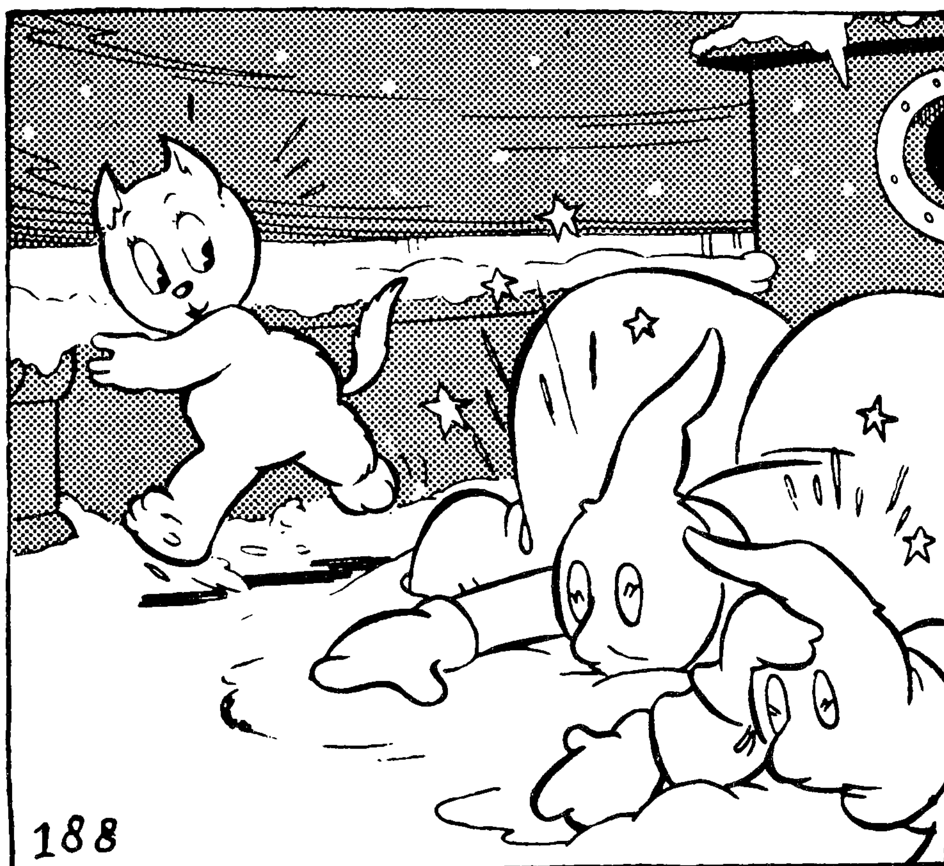
Onder hem duurde de herrie voort. 'Stilte!' brulde de voorman. 'Geeft acht! Gehoorzaamt! Hoe durven jullie tegen te spreken? Als ik dit aan de professor rapporteer zullen jullie vreemd te pas komen! Jullie zullen een zure pijp roken! Ik eis gehoorzaamheid. Géén grote daden worden volbracht zonder de meest volstrekte gehoorzaamheid! Laat dit jullie een les zijn! Als ik beveel: Spring! dan springen jullie. En als ik commandeer: Val! dan vallen jullie...'

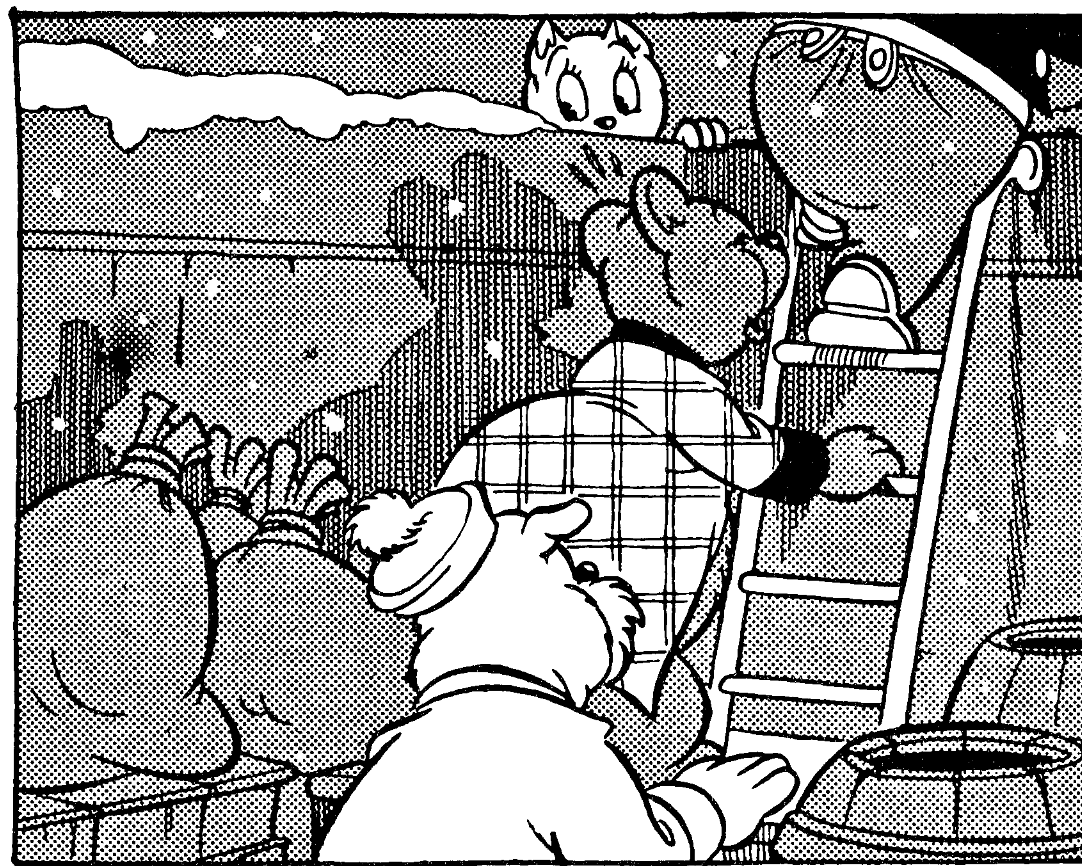
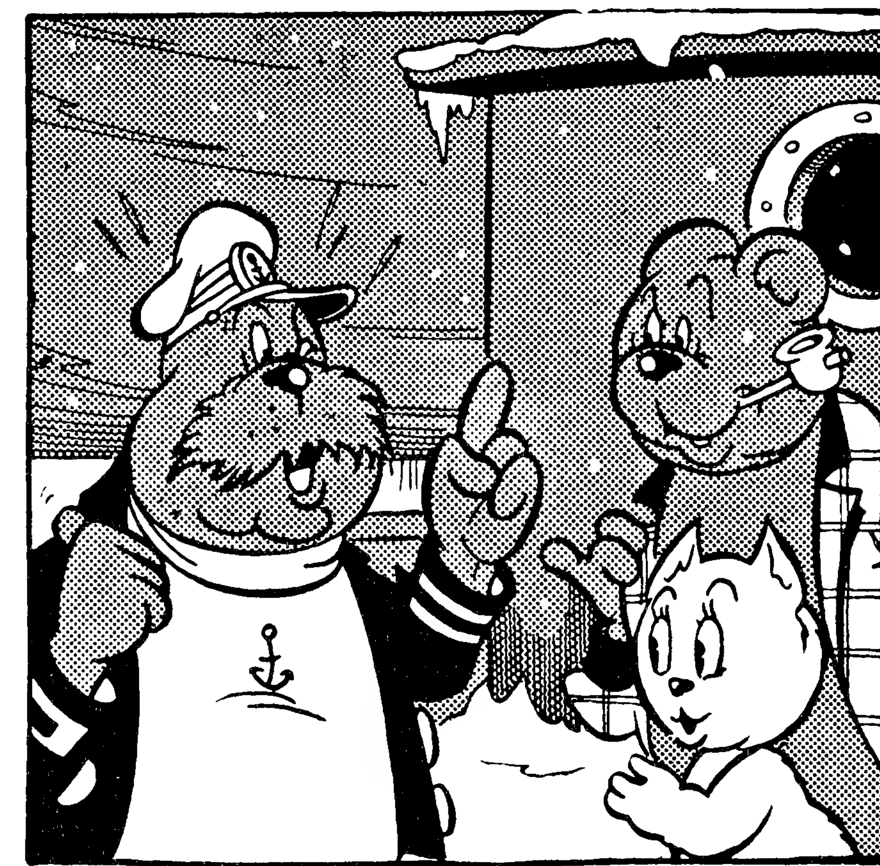
Op dat moment schoot de knoop uit het touw en stortte de laadboom met een doffe dreun op de hoofden van de rij bewakers.

Er was er niet één, die bleef staan. Ook de voorman niet, want die werd door één van zijn volgelingen omgeduwd en raakte met zijn schedel het ijzeren dek.

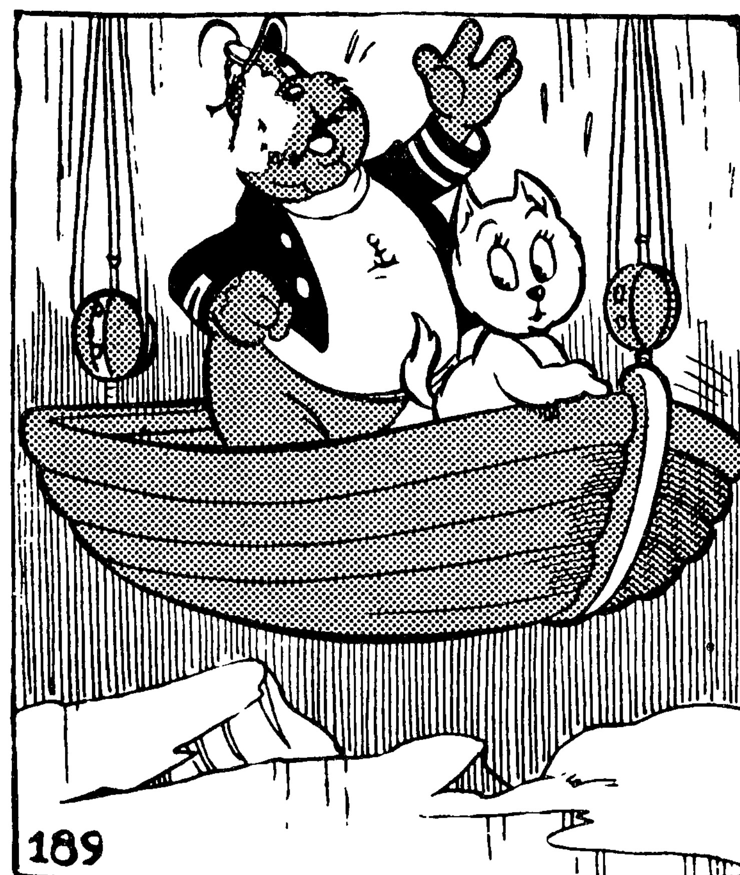
Er trad een doodse stilte in, die slechts verbroken werd door de echo's, die de vallende lichamen in het stalen vaartuig veroorzaakt hadden.

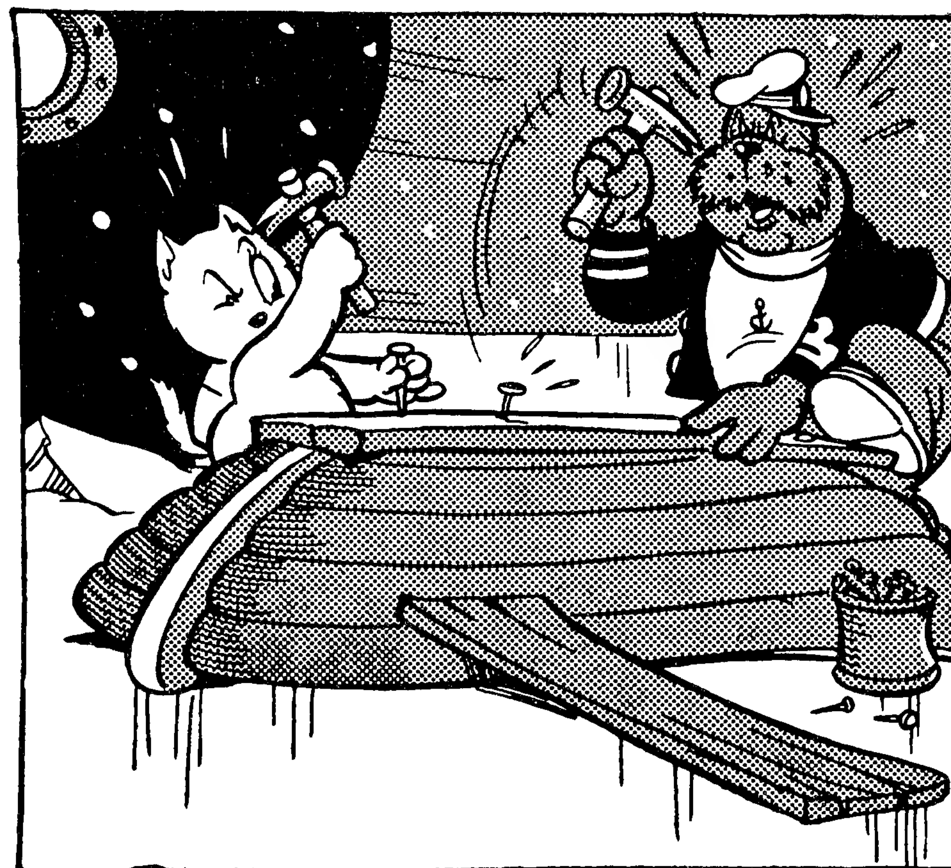
'Dat is dat!' mompelde Tom Poes, naar beneden zakkend. 'Wàt een list!'

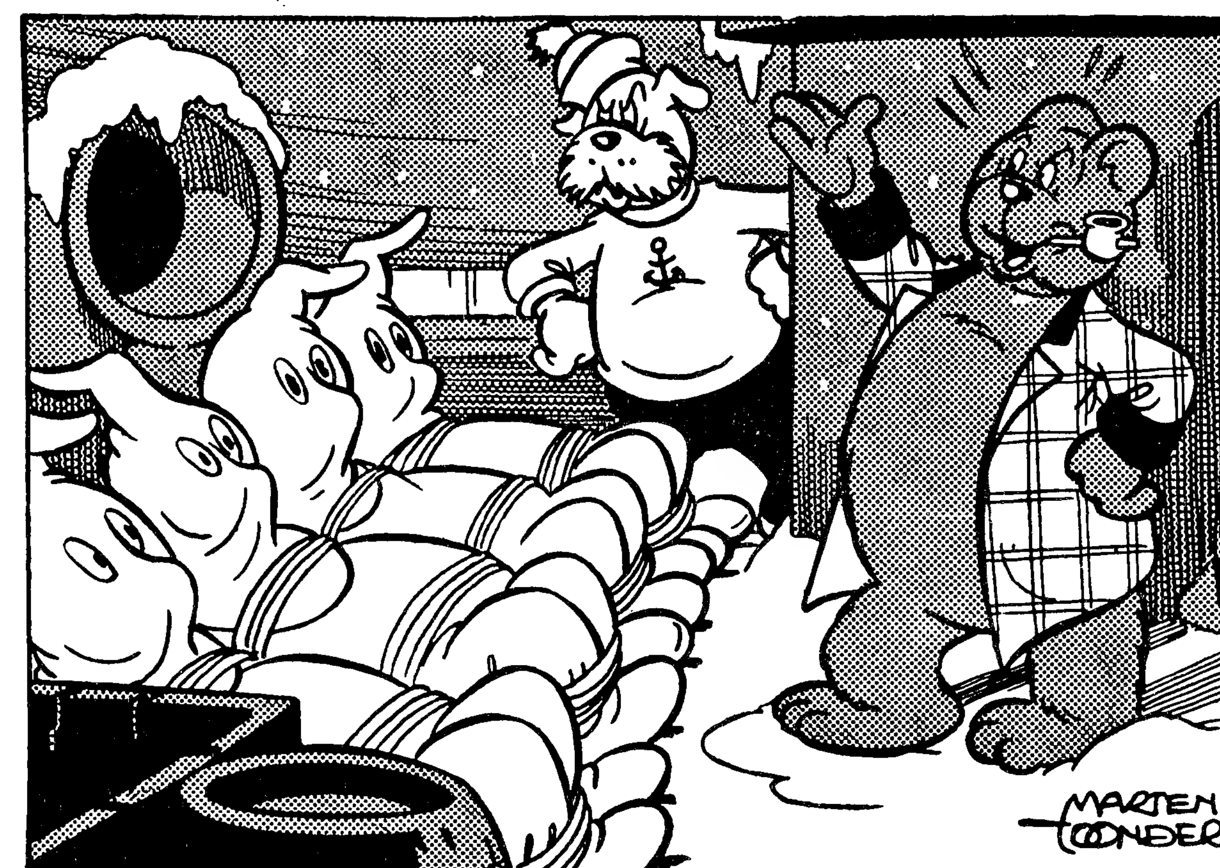

Tom Poes gunde zich geen tijd om zijn succes eens te gaan bekijken. Hij rende langs de bewusteloze bewakers in hun vreemde pakken en maakte het ruim open.
'Kom er maar uit!' riep hij naar beneden. 'En neem wat touwen mee; er moet een half dozijn lieden gebonden worden!'
De bemanning kwam naar boven, voorafgegaan door Wal Rus en heer Bommel.
'Tjonge-jong!' zei heer Ollie waarderend, toen hij al die lichamen zag liggen. 'Hoe heb je dat gedaan, jonge vriend? Ik houd niet van overdreven loftuitingen, dat is niet goed voor jonge lieden, omdat ze al gauw te veel verbeelding krijgen. Maar dit is een sterk staaltje! Ik had het zèlf kunnen doen! Je brengt mijn lessen voorbeeldig in praktijk, wat u, heer Rus?'
'Onzin!' sprak de kapitein. 'Blaaskakerij! Jij kunt niets! En nu geen gepraat! We moeten aan de slag! We gaan achter die prof aan! En omdat ik niet van lopen houd, zullen we een geschikt voertuig bouwen! Kom mee, Tom Poes. En jij ook, Hommel!'
'Mijn naam is Bommel, niet Hommel!' zei heer Ollie koel. 'En het is, dat ik een heer van stand ben... anders zou ik u een lesje geven, heer Rus! Uw toon is erg ruw!'

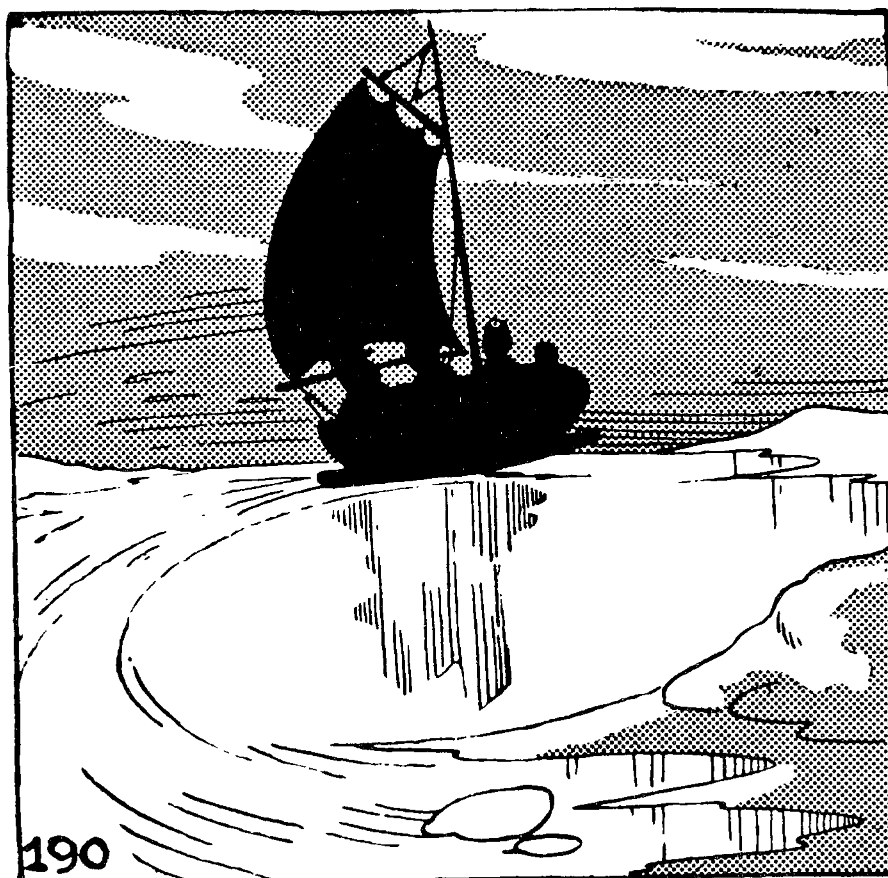

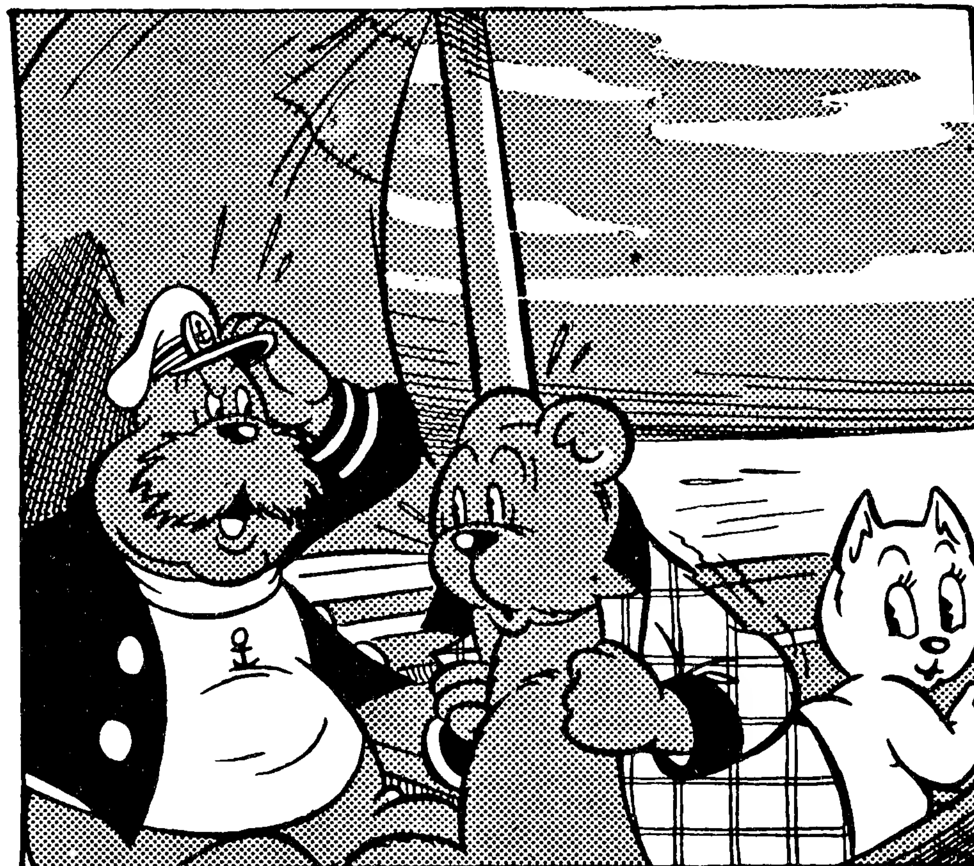

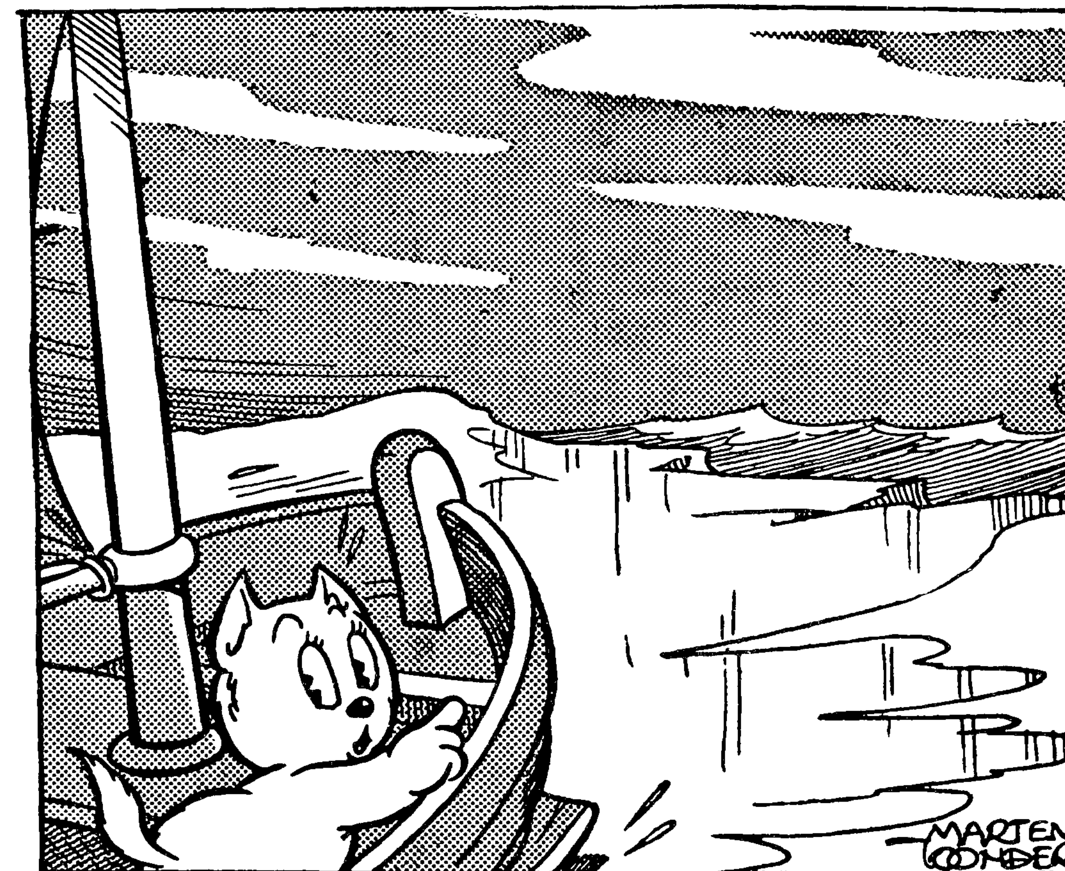

Wal Rus liet wat planken en gereedschappen in een sloep brengen, klom er toen met Tom Poes in en liet het vaartuig buiten boord, op het ijs, vieren.
'Luister!' zei hij. 'We gaan hier een ijsboot van maken. Een paar planken er onder, een zeil er op en het zaakje glijdt! Volg je me?'
'Een goed plan!' zei Tom Poes. 'Op die manier zullen we Sickbock gauw hebben ingehaald!' Hij volgde het voorbeeld van de kapitein en begon te hameren alsof hij nooit anders gedaan had.
'Waar zit die dikkerd nu weer?' mopperde Wal Rus, al slaande. 'Waar is die Brommel? Als er gewerkt moet worden is hij er nooit! Hij praat liever!'

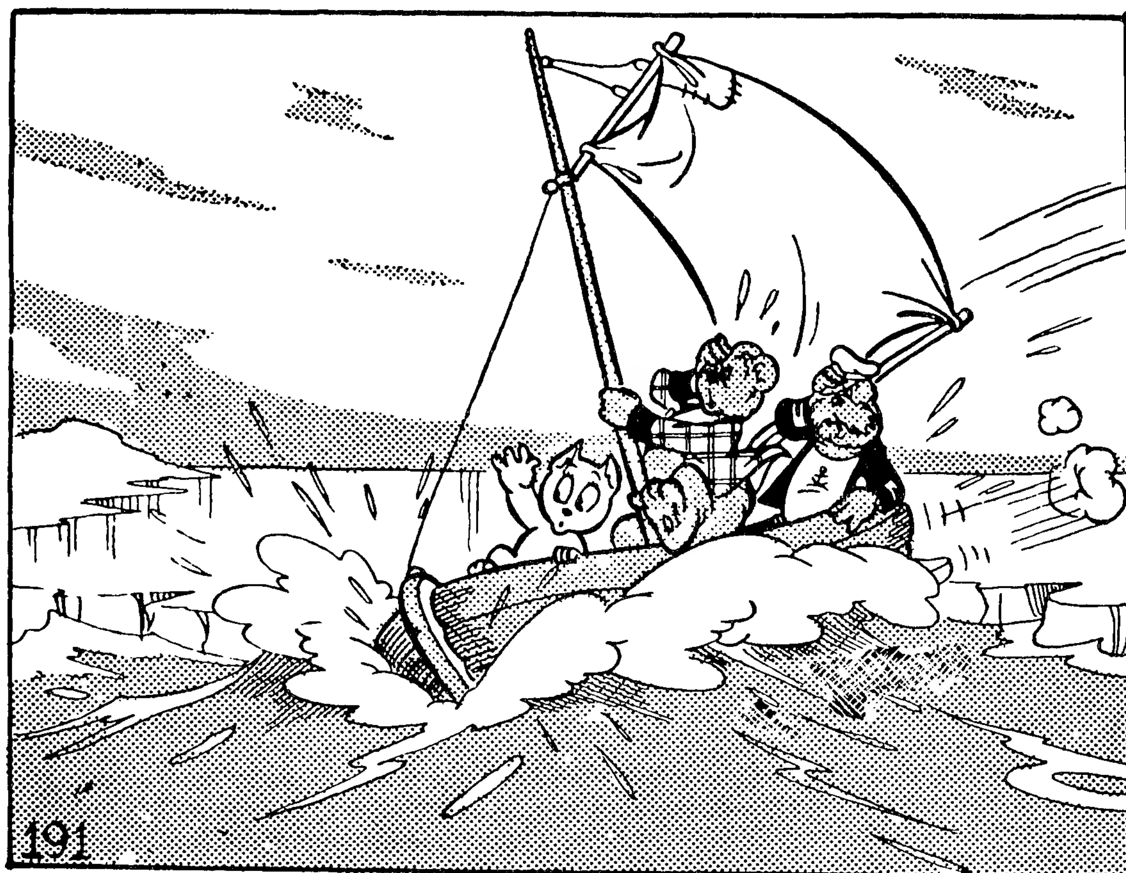
Maar dat was niet waar. Heer Ollie had belangrijk werk aan dek gevonden en besloot dat eerst te doen.
'Schurken!' sprak hij tot de half bewusteloze helpers van Sickbock, die zwaar geboeid voor hem lagen. 'Schurken! Daar liggen jullie nu! Dat is je straf dat je je handen uitgestoken hebt naar een Bommel! Een Bommel kan niet ongestraft beledigd worden, zei mijn vader altijd – en daar houd ik mij aan. Ik ga nu persoonlijk de achtervolging van je baas leiden en jullie blijven hier liggen, onder de hoede van een stoere zeebonk, die geen scherts verstaat! En als ik terugkom rekenen we af. Bereid je daarop dus vast voor.'

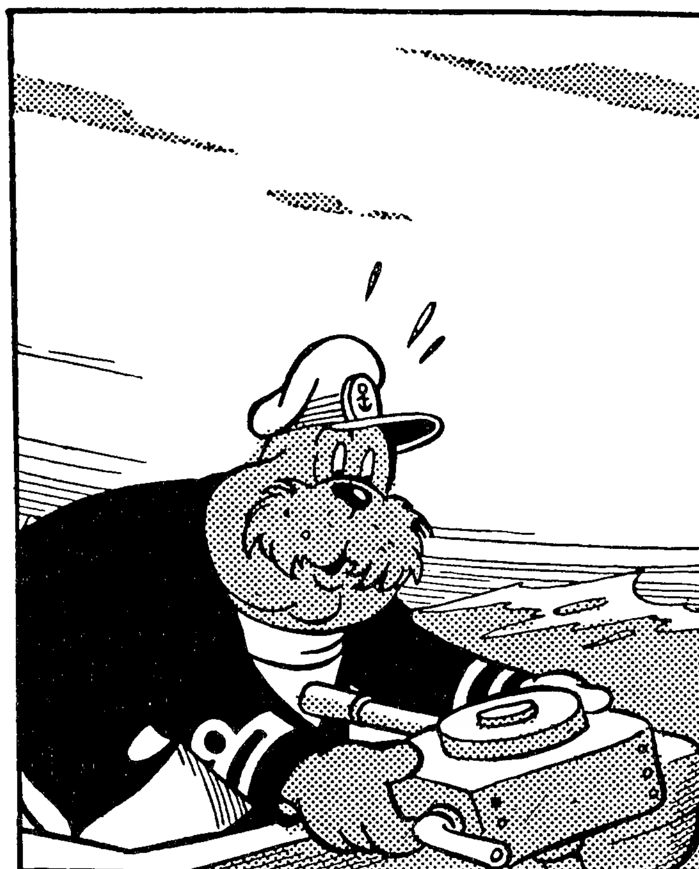
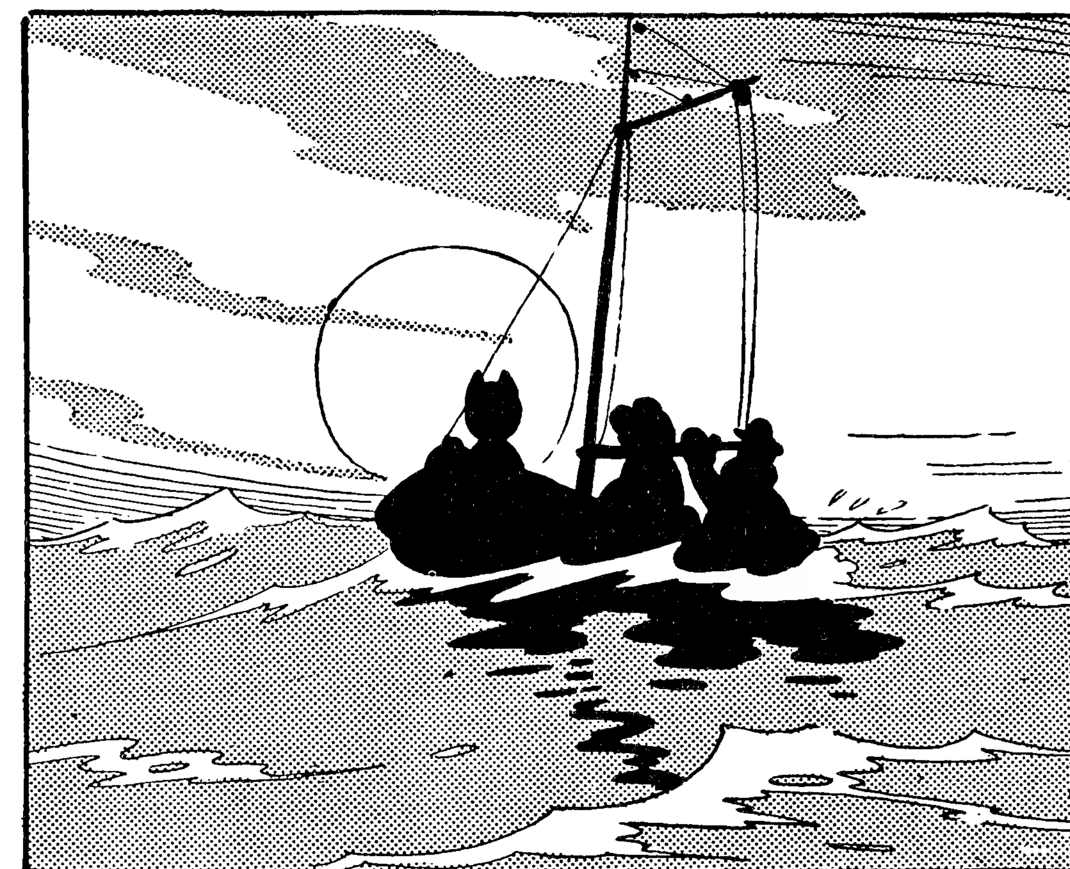

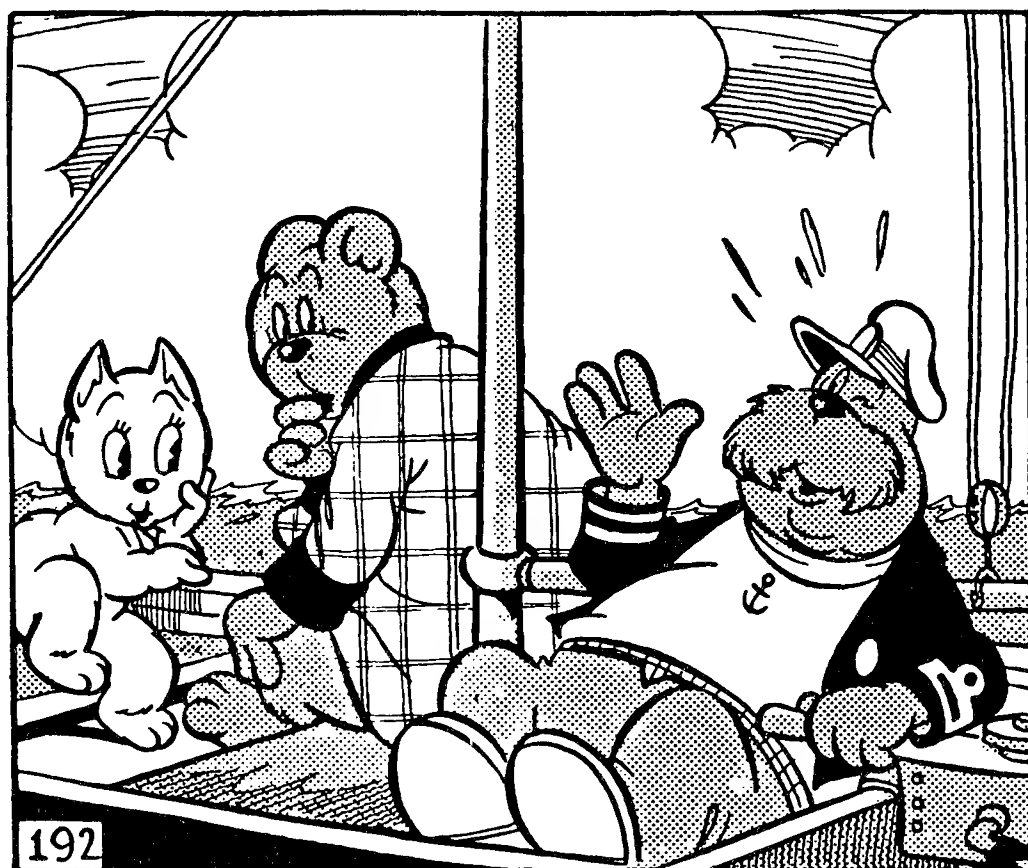

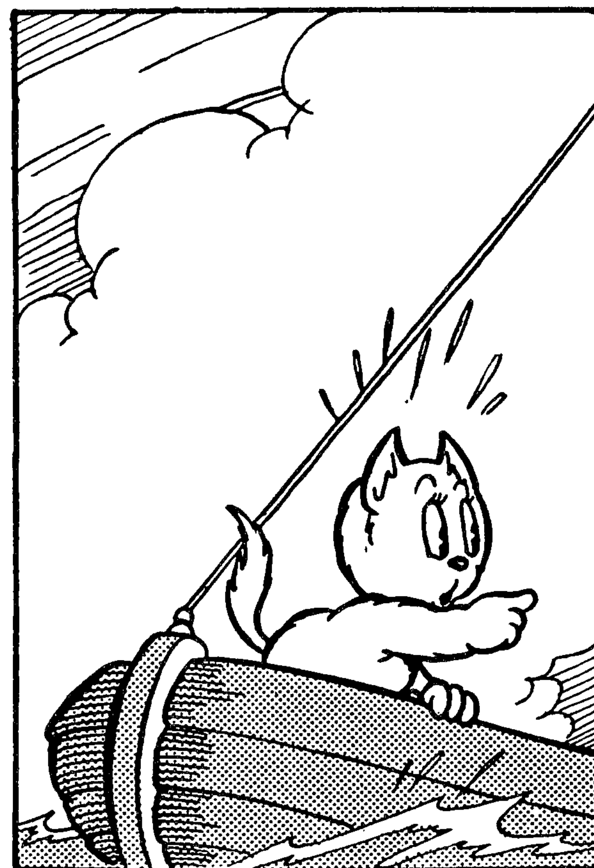
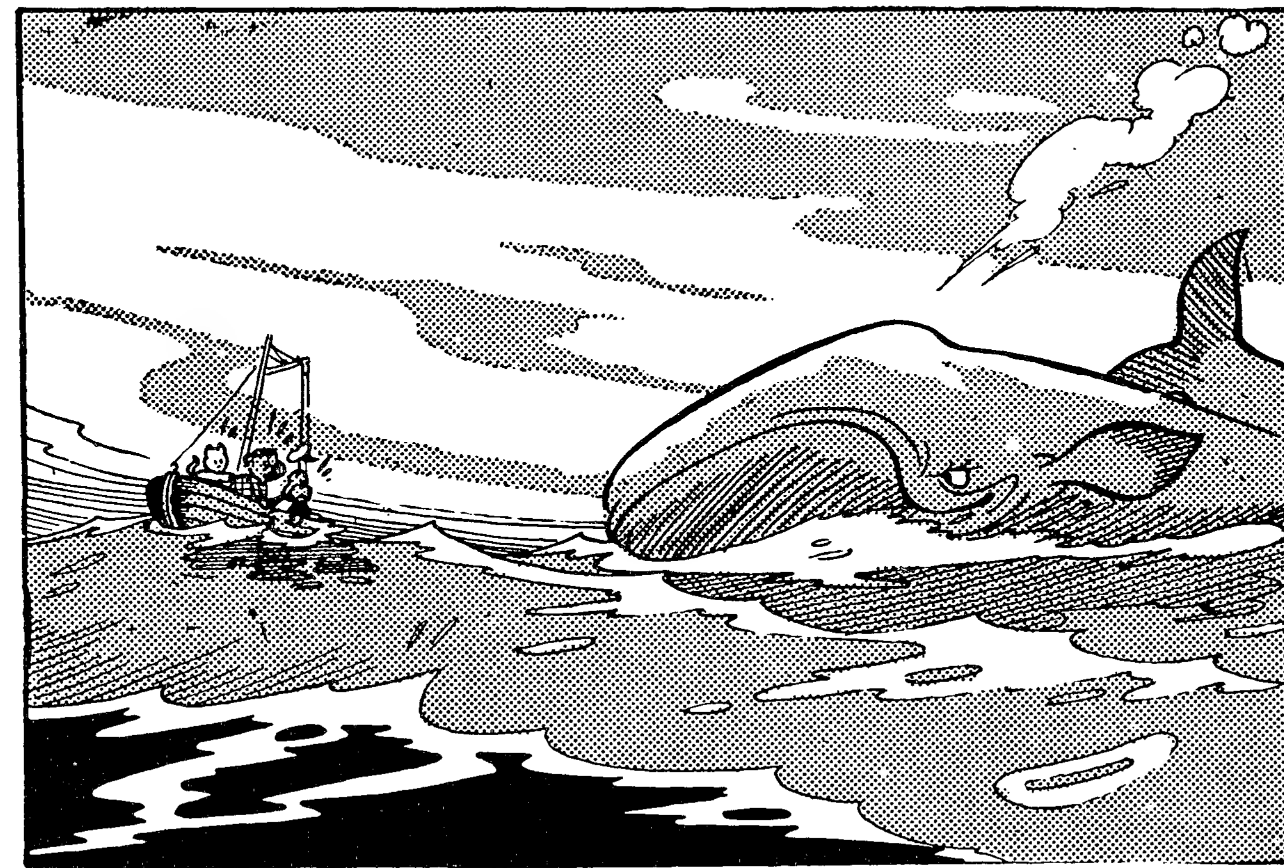
Even later hees Wal Rus het zeil van de sloep en daar ging het vaartuig – gegrepen door een straffe, gure Zuidooster. De snelheid werd steeds groter, de planken rommelden en schuurden dof op het ijs, klonters sneeuw wolkten op, de wind suisde en gierde en al gauw was de eenzame Albatros niet meer te zien.
'Waar gaan we eigenlijk naar toe?!' riep heer Ollie boven het geraas uit. 'We hadden toch eerst naar sporen moeten zoeken? We weten toch niet, waar die professor naar toe is gegaan?'
'Die is naar het Noorden, meneer,' brulde Wal Rus. 'De Noordpool! Dat spreekt vanzelf!'
'D-dan hebben we niet genoeg eten aan boord!' jammerde heer Ollie. 'En niet genoeg dekens! En geen bed! Dit is wild gedoe, heer Rus! Ik houd hier niet van – dit is geen werk voor een heer! Iemand van mijn stand kan niet ongestraft over het ijs geblazen worden...'
Op dat moment slaakte Tom Poes een kreet en wees naar voren. 'De zee!' riep hij. 'Recht vooruit!'
Ja, het ijsveld hield plotseling op en een grauwe, dreigende zee met hoge golven scheen op de boot toe te schieten.
'Remmen!' gilde heer Bommel. 'Rem dan toch!'
Maar Wal Rus deed niets...

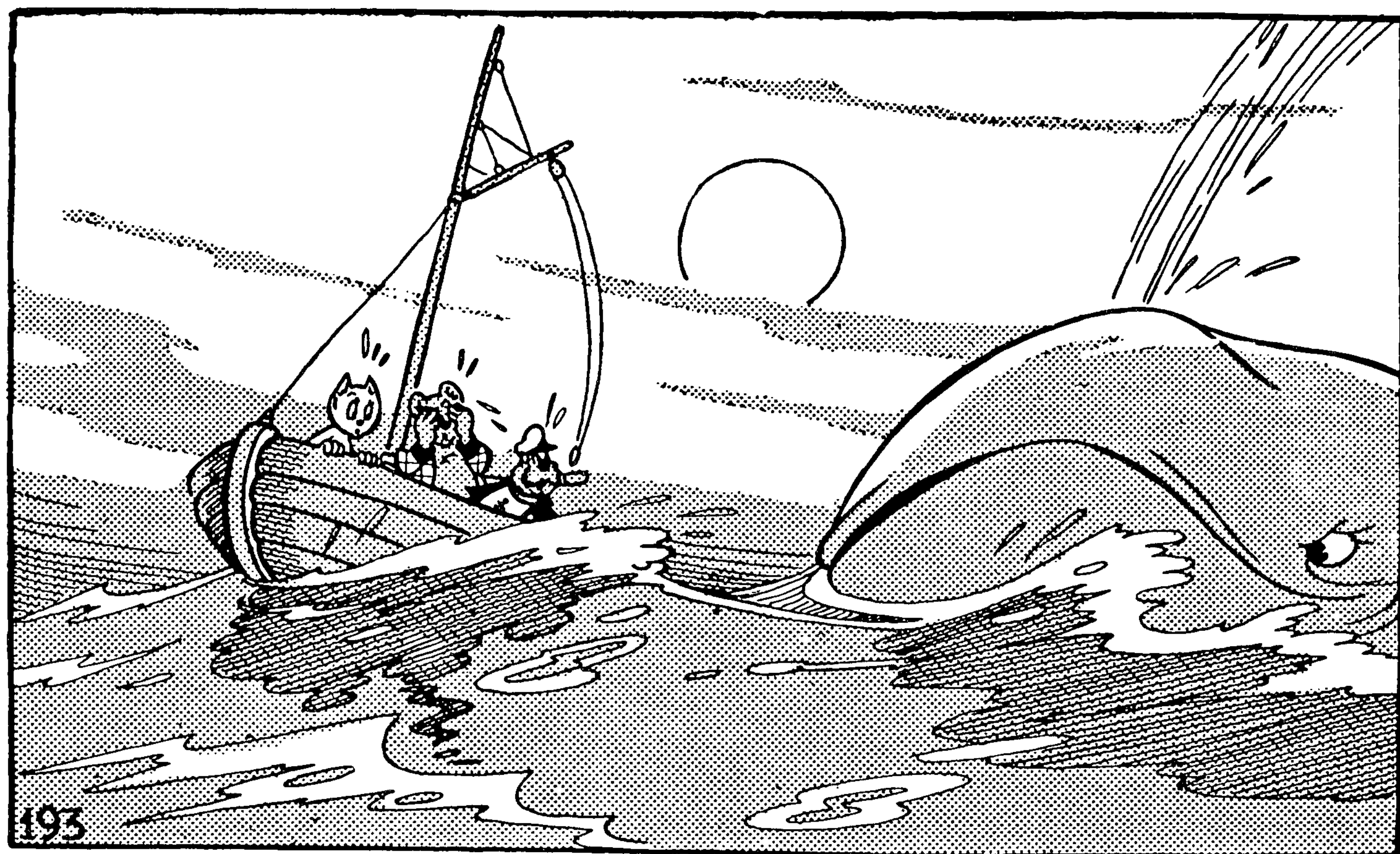
De boot suisde, door niets te remmen, over de ijsvlakte, schoot toen van het ijs af en plonste in de zee. Het ijskoude water spatte hoog op en maakte de passagiers drijfnat. Maar het vaartuig bleef drijven en dat was voorlopig de hoofdzaak.
'Dat is dàt!' sprak de kapitein kalm. Hij greep onder het stuurbankje en haalde een klein model aanhangmotor te voorschijn. 'Nu gaan we varen!' legde hij uit. 'Ik houd niet erg van die plofmotortjes – er zit geen sport in. Maar het is soms wel gemakkelijk, vooral als er geen wind is zoals nu.'
'Geen wind!' jammerde heer Bommel. 'Het waait een storm! Een ijskoude storm uit het Noordoosten! En u hebt mij helemaal nat gespat met ijswater! Ik zal een zware verkoudheid oplopen... ik ben een heer met een bevattelijk gestel en ik kan niet tegen dit soort ruwe avonturen. Je had me niet moeten dwingen om mee te gaan, Tom Poes, ik voel me helemaal niet lekker!'
Wal Rus had intussen de motor op gang gebracht en stuurde nu het vaartuig in Noordelijke richting.
'Ja,' hervatte hij. 'Dit soort motoren is gemakkelijk wanneer er niet voldoende wind is zoals nu! En schei uit met dat gesakker, Blommers. Je maakt me zeeziek!'

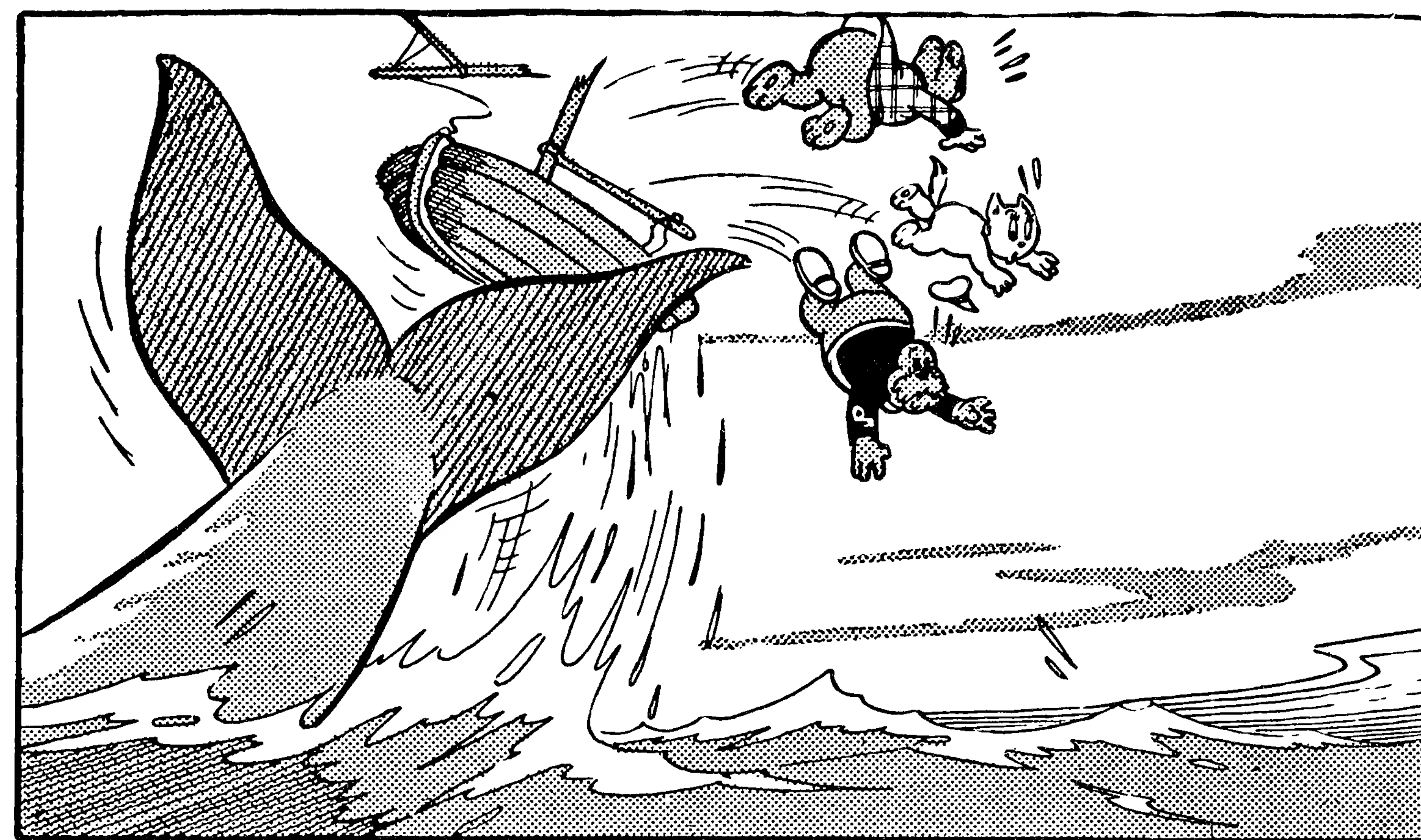

De sloep voer pàl naar het Noorden, voortgedreven door de motor die kleine, soppende geluidjes maakte. Het weer klaarde intussen op en het begon warmer te worden.
'Er gaat niets boven zeilen!' zei Wal Rus. 'Ik ben niet graag aangewezen op dit soort aanhang-ploffertjes, ze laten je meestal op een moeilijk moment in de steek en dan zit je! Geen sport, meneer! Geen kunst! Iedere overgehaalde landrot kan er mee omgaan – het is eigenlijk meer iets voor jou, Brommer!'

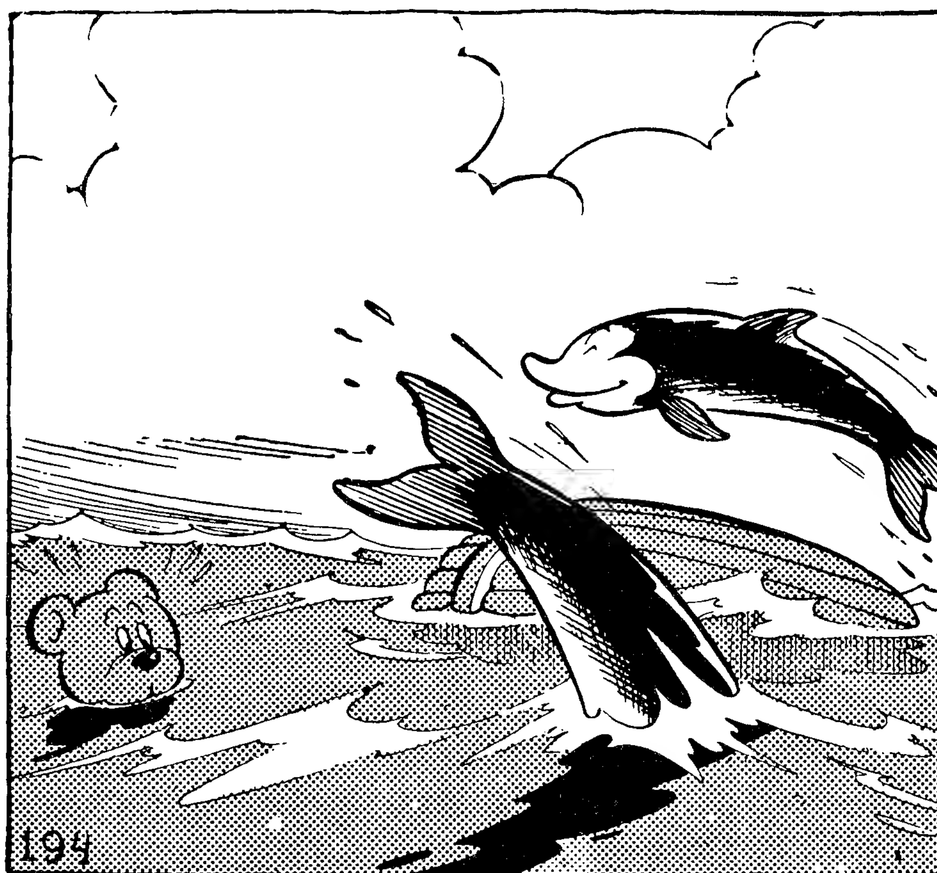
'Mijn naam is Bommel!' snauwde heer Ollie, 'Olivier B. Bommel! En ik wens geen Brommer genoemd te worden! En een overgehaalde landrot ben ik ook niet! Ik ben een bevaren heer. Ik neem uw onbeleefdheden niet langer, heer Rus! Ik zie mij genoodzaakt...'
Op dat moment gaf Tom Poes een gil en wees in de verte. 'Een walvis!' riep hij. 'Hij komt op ons af!'
'Drommels!' mompelde Wal Rus. 'Het dier is woedend! Hij zal last van de warmte hebben... dat ziet er lelijk uit, jongens!'

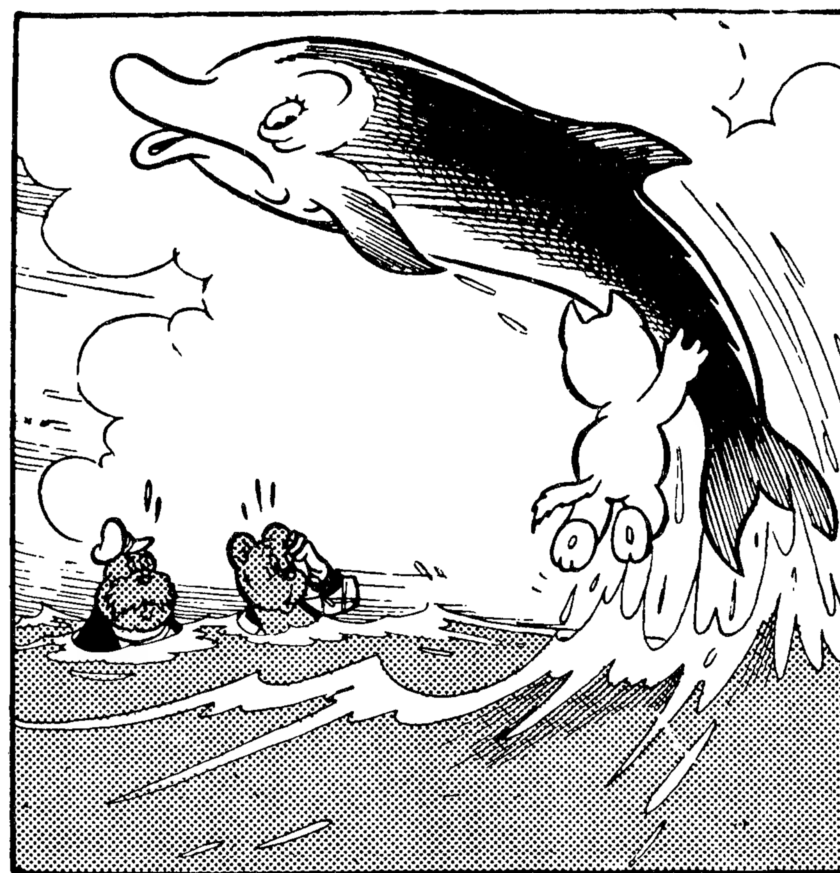

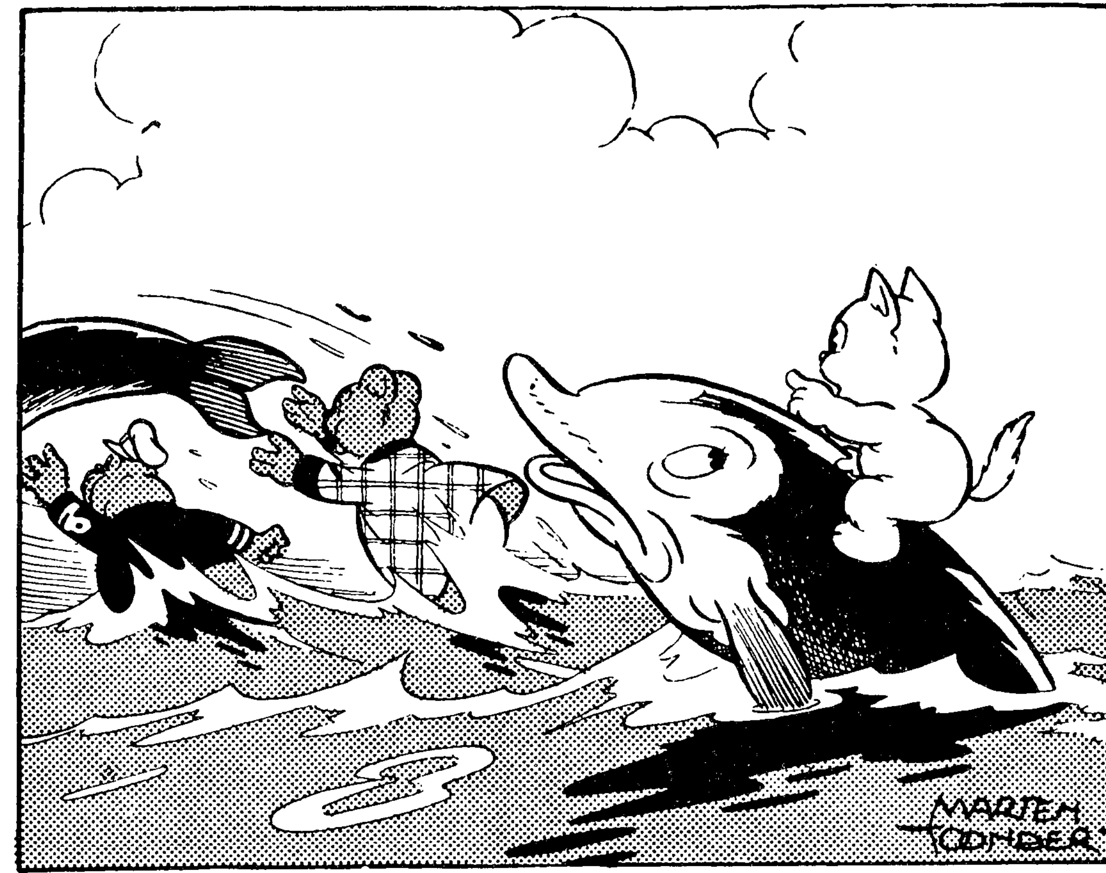

De walvis naderde met grote snelheid en zijn kleine oogjes fonkelden kwaadaardig.
'Doe dan wat!' jammerde heer Ollie met de handen voor het gezicht. 'Jaag hem weg! Vort, beest! Ga weg!! Hij... hij z-zal ons opeten! Help!!'
'Dat wordt een benauwd ogenblikje!' zei Wal Rus. 'Ik zou me erg vergissen als die knaap geen kwaad in de zin had! Schei uit met dat gegriep, Bongers! Je maakt me zenuwachtig!'
'Hij duikt!' riep Tom Poes. 'Hij gaat voorbij!'
'Dat dacht je maar!' zei Wal Rus. 'Als die jongens duiken gaan moet je uitkijken! Houd je vast!'

'Had ik maar een hengel!' klaagde heer Bommel. 'Dan zou ik hem...' Maar we zullen nooit te weten komen, wat heer Ollie met zijn hengel wilde doen. Want op dat moment verscheen plotseling de reusachtige staart van het monster boven water en zwaaide met een ontzettende kracht rond.
Met een daverende slag raakte hij de sloep. Het vaartuigje werd in de lucht geslingerd en de bemanning vloog er uit. Heer Bommel gaf een gil: Wal Rus mompelde iets en Tom Poes riep. Maar alles ging verloren in het lawaai, dat de walvis met zijn staart maakte, voordat hij voorgoed uit het gezicht verdween...

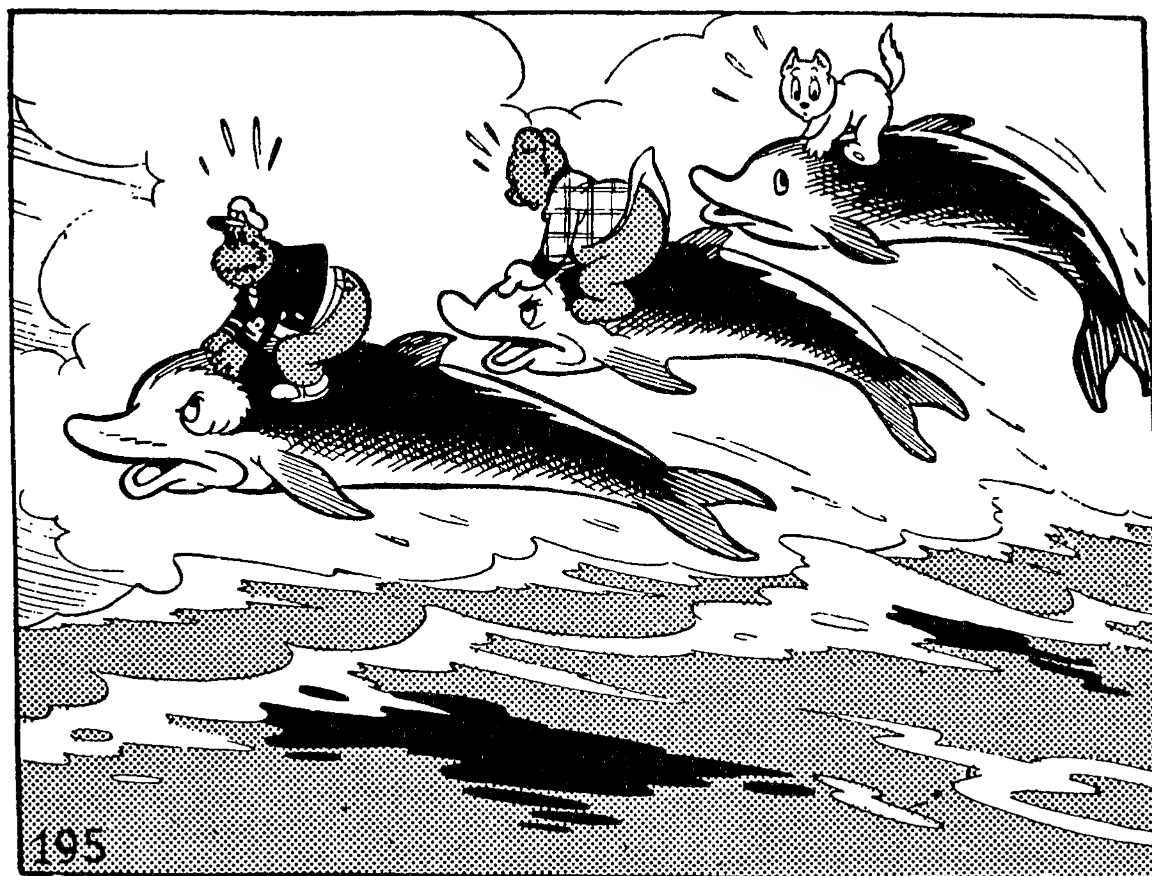

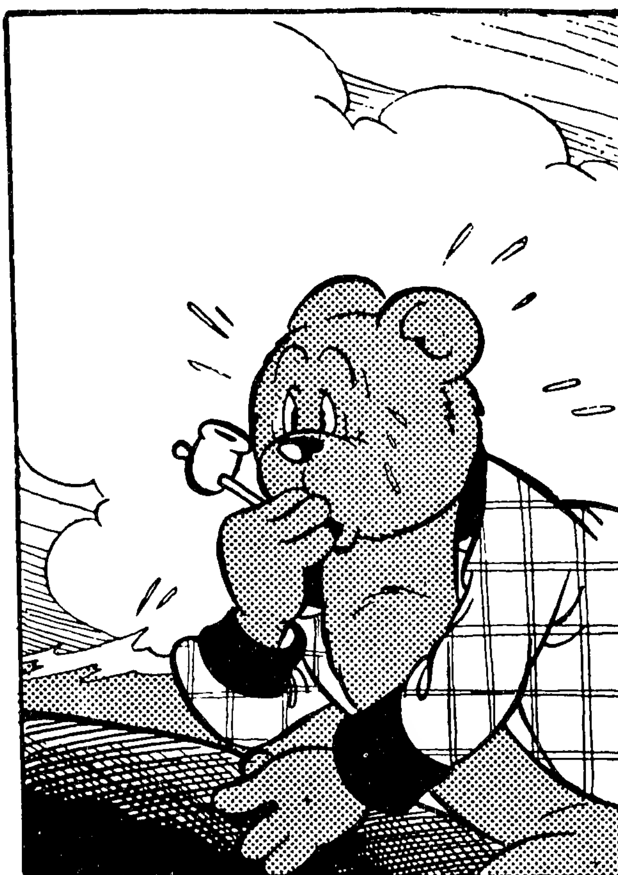
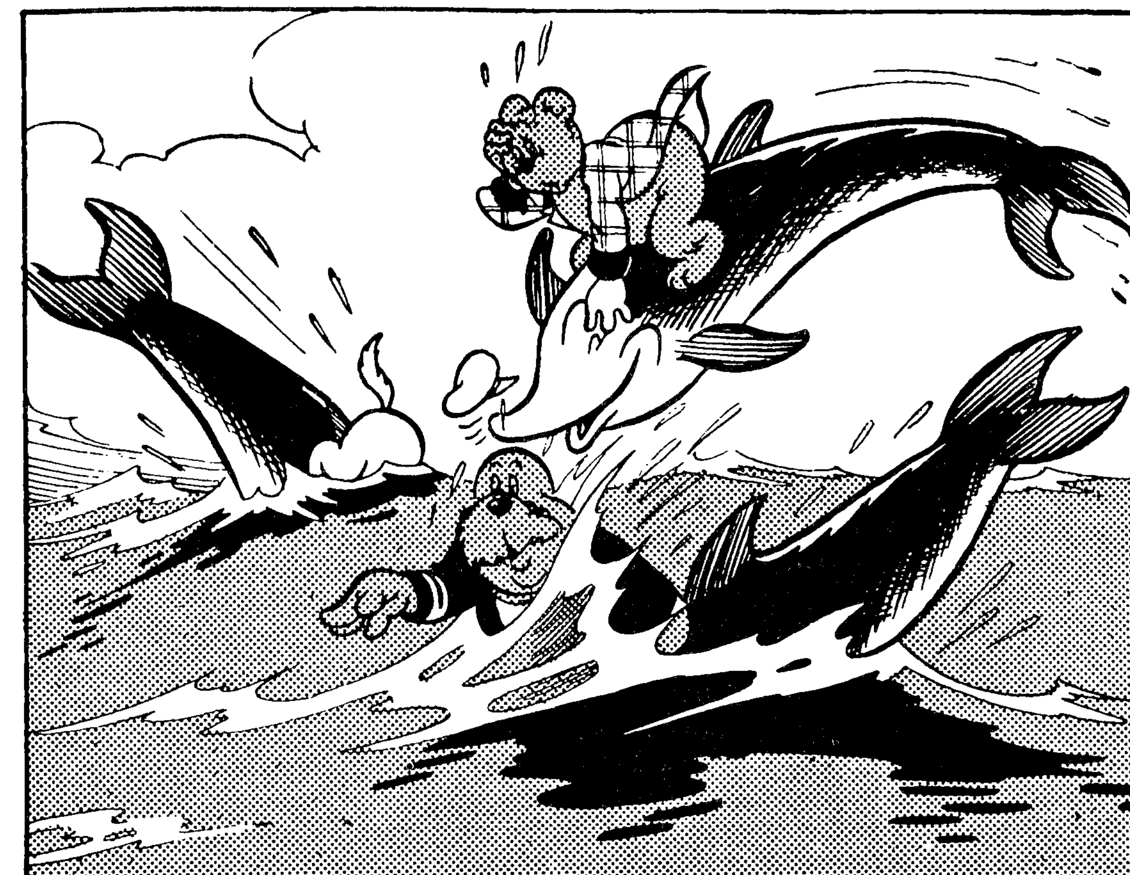

De sloep kwam met een doffe klap onderste boven op de golven terecht en de passagiers doken onder water en verdwenen uit het gezicht. De walvis zwom met een tevreden gemoed naar de horizon en een paar dolfijnen speelden krijgertje over de kiel van de boot heen. Zo bleef het natuurlijk niet. Tom Poes bijvoorbeeld houdt helemaal niet van water en toen hij dan ook een grote vis langs zag komen, die recht naar boven koerste, greep hij hem bij zijn staart. De dolfijn schrok en sprong boven de zeespiegel uit.

'Hallo!' riep Tom Poes, die achter het dier hing en de verbaasde gezichten van Wal Rus en heer Bommel uit de zee zag steken. 'Pak een vis! Probeer op zo'n vis te klimmen!'
'Blub, blub!' sputterde heer Ollie, 'op een blub... vis klimmen? Blah! Wat een toestand! Een heer op een vis!...'
'Zeur niet, man!' snauwde Wal Rus. 'Het is een heel goed idee! Schiet op!' En hij gaf het voorbeeld, door zo ver hij kon boven de golven uit naar een dolfijn te springen.

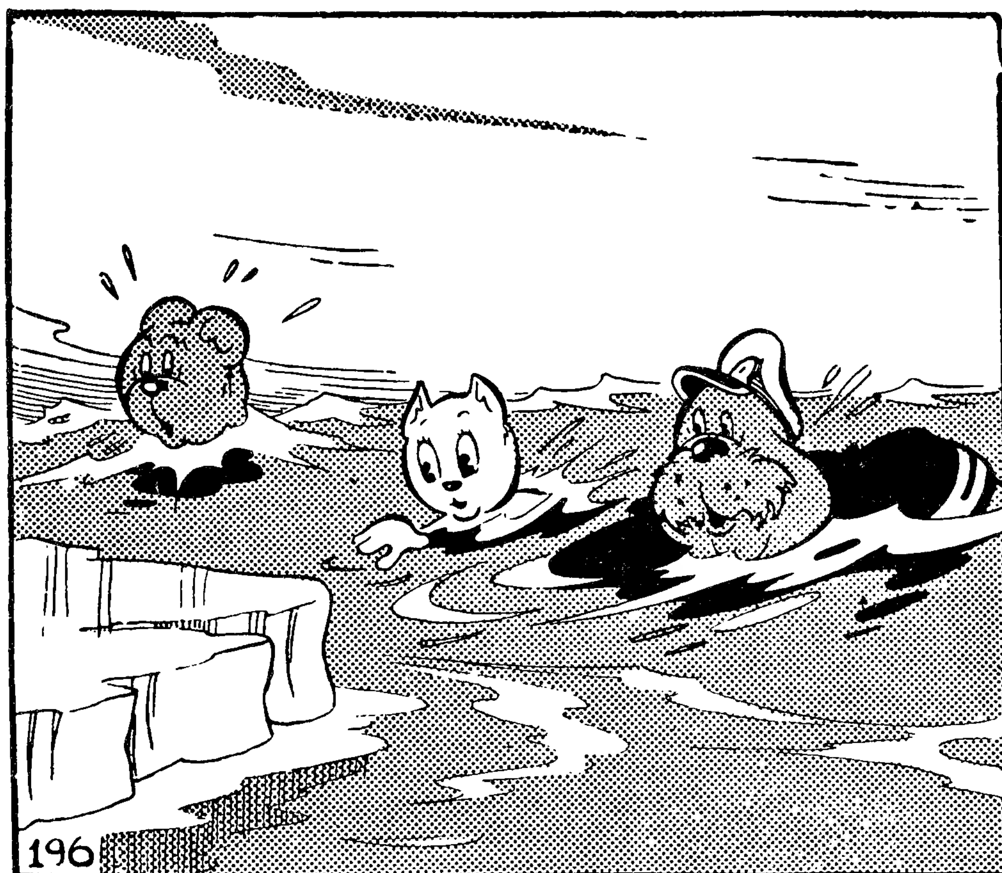

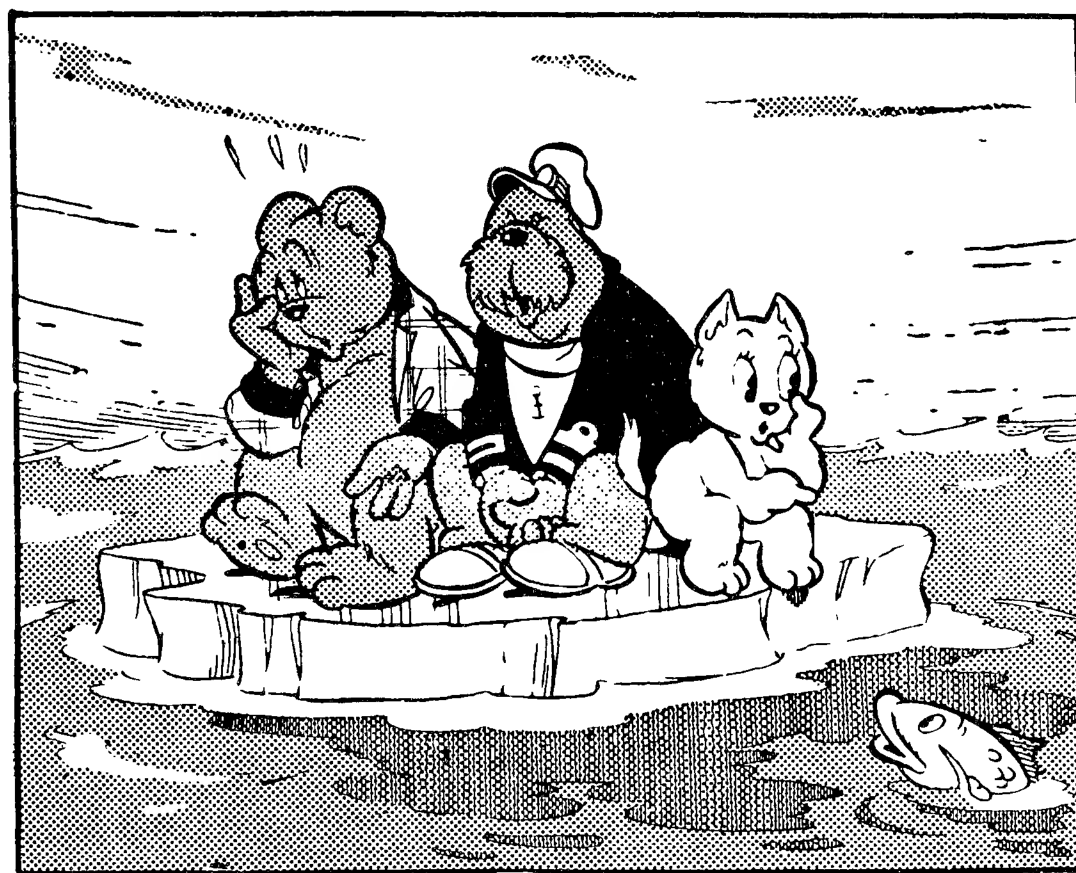
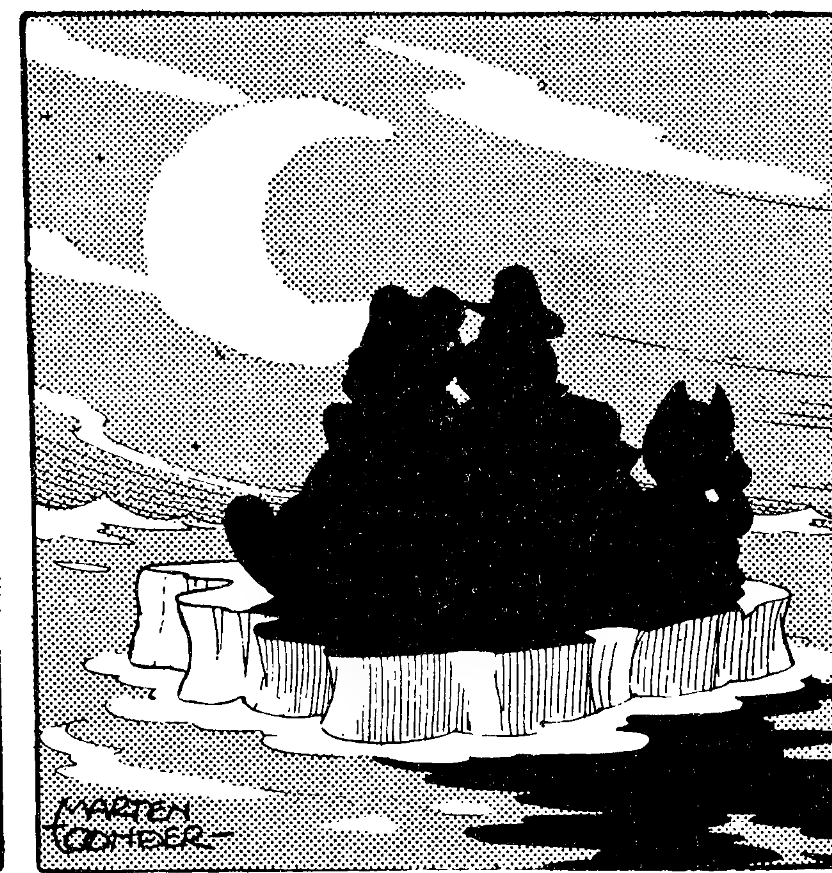

Het lukte. Na veel moeite hadden ook heer Bommel en Wal Rus een vis te pakken gekregen en nu sprongen ze met z'n drieën op de rug van een dolfijn over de bleek-blauwe golven van de Noordelijke IJszee. 'Dit heb ik nog nooit meegemaakt!' klaagde heer Ollie. 'Als m'n goede vader geweten had, dat ik, z'n zoon Olivier, nog eens op de rug van een haring door een stormzee zou moeten koersen! Een Bommel op een makreel! Hoe moet dit aflopen? Straks duiken de monsters onder en wat dan?'

'Zeur niet, Frommel!' riep Wal Rus. 'Dit is geen haring, maar een dolfijn! En het is geen vis, maar een zoogdier! En we schieten op zonder een hand te hoeven uitsteken! We mogen niet mopperen – die dieren duiken niet zo gauw!'

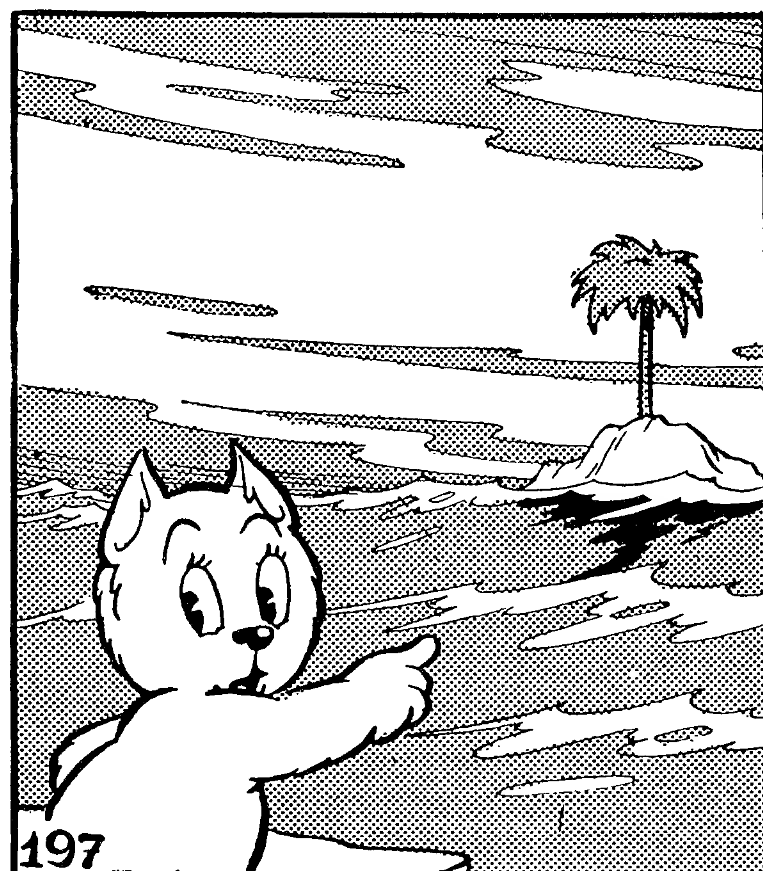
Op dat moment had de dolfijn waarop Tom Poes zat, er genoeg van. Hij dook recht naar beneden en de andere dieren volgden zijn voorbeeld...

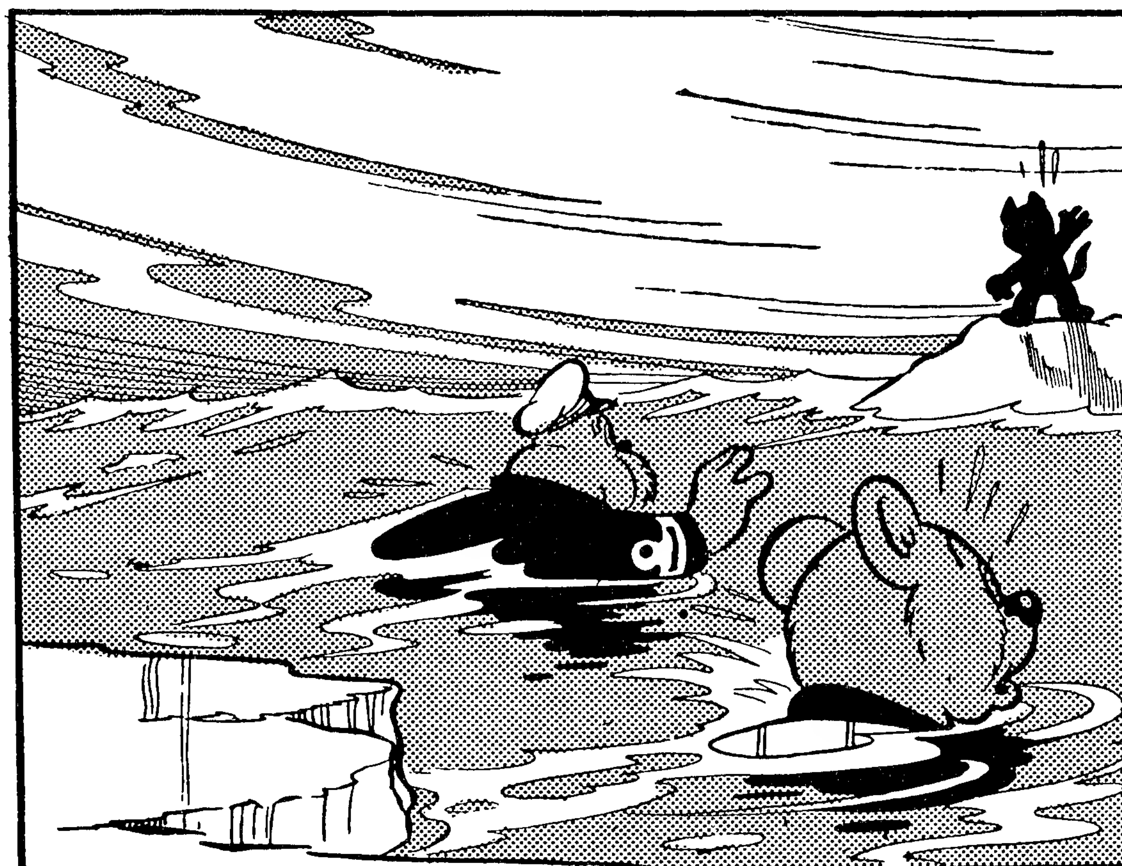
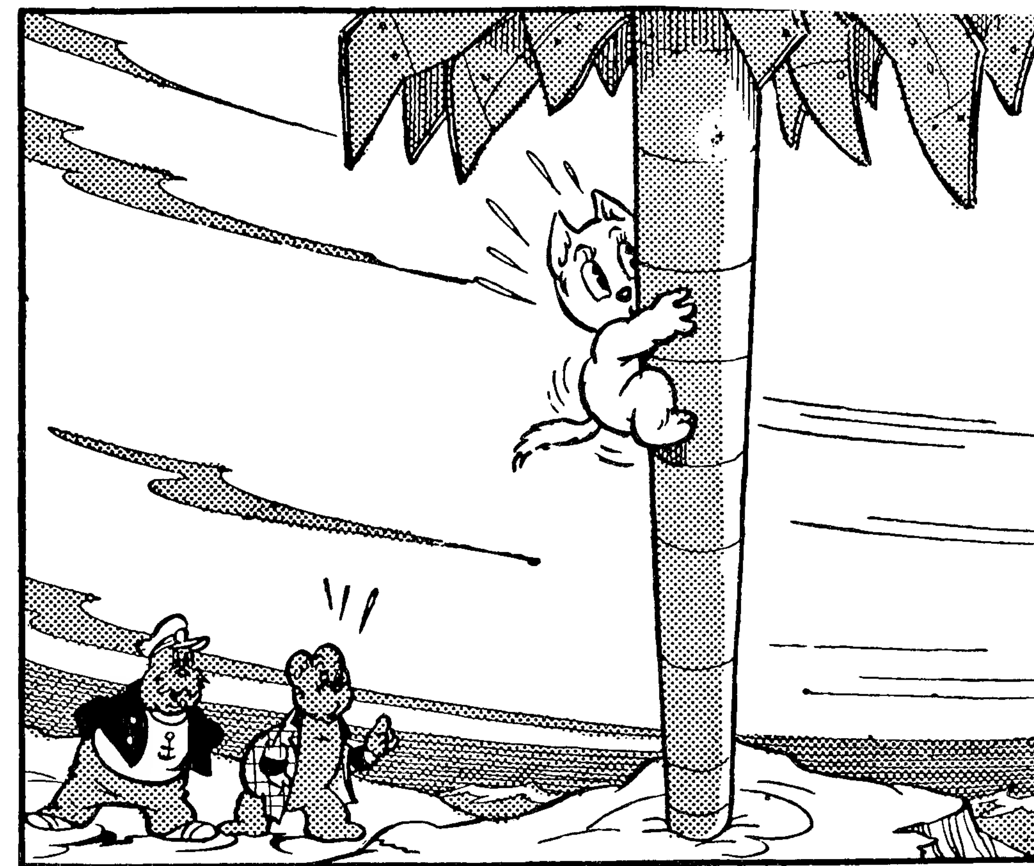

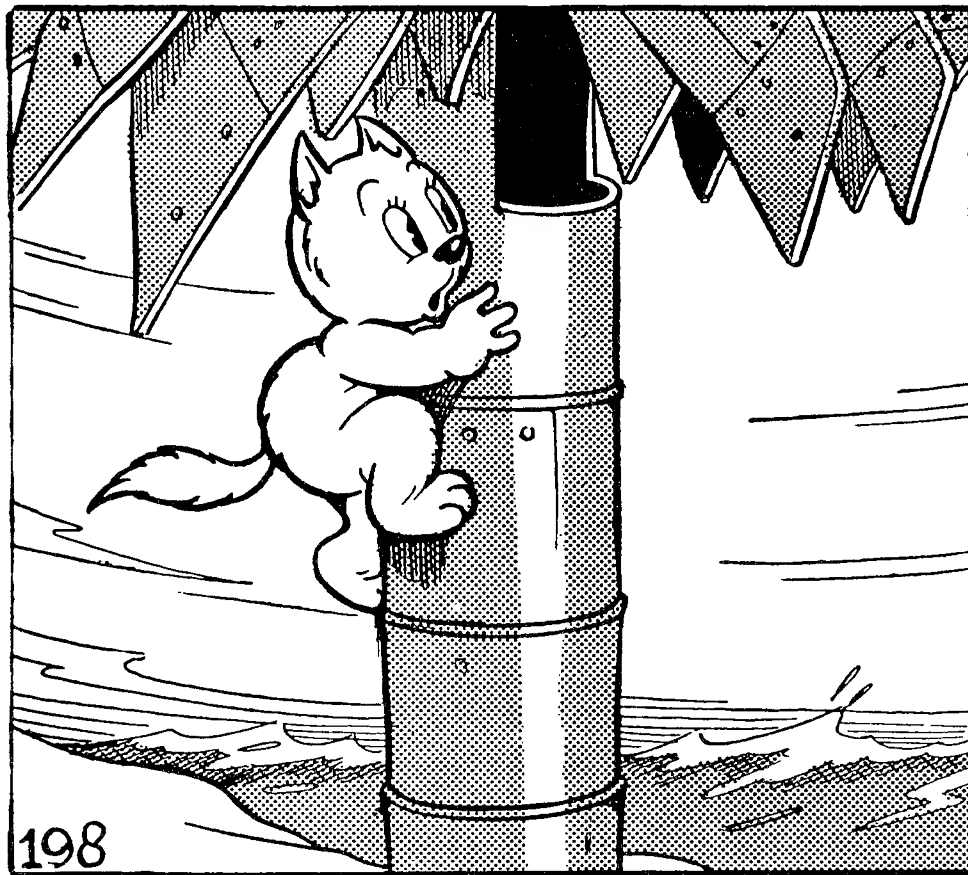
Natuurlijk liet iedereen zijn rijdier los, toen dit onder de zeespiegel verdween. Snuivend en proestend staken de ongelukkige schipbreukelingen hun hoofden weer boven de golven en hielden zich zo goed mogelijk drijvend. De kapitein brieste als een walrus, heer Ollie klappertandde en klaagde binnensmonds en Tom Poes, die er het slechtste aan toe was, omdat hij zich net een natte kat voelde, maakte geen geluid. Daardoor kwam het misschien, dat hij het eerst de ijsschots in de gaten kreeg die, niet ver van hen vandaan, voorbij dreef. Even later zaten ze dan ook bibberend en druipend tegen elkaar aan op het ijsblok.

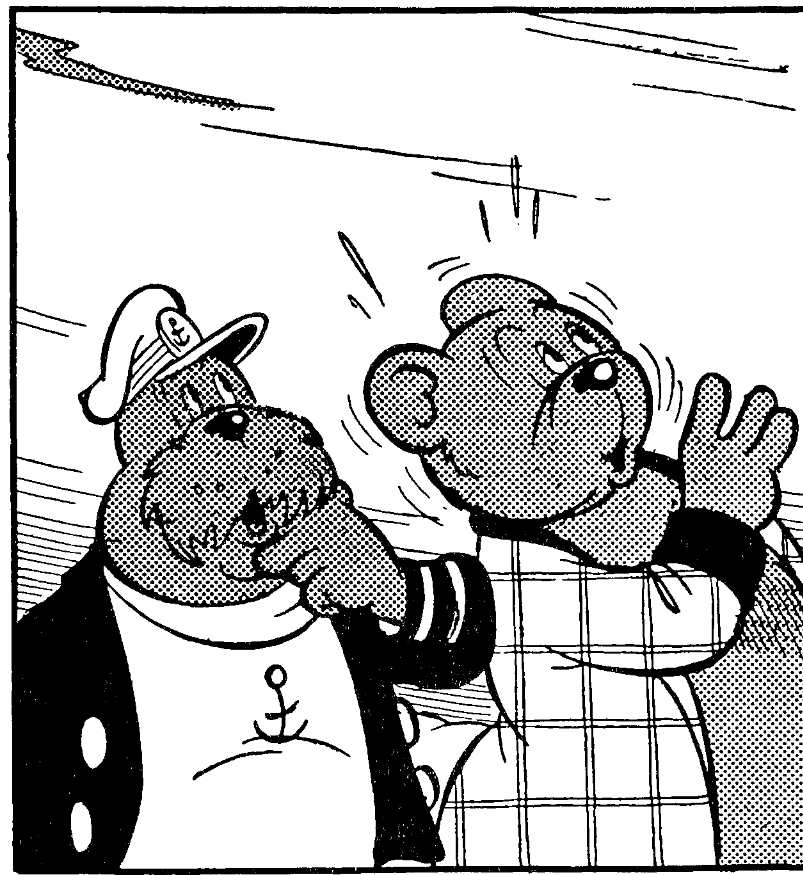
'Zo, Blommers!' sprak de kapitein monter. 'We treffen het! In de eerste plaats hebben we hier grond onder de voeten, en in de tweede plaats is het hier behoorlijk warm sinds de aardas gedraaid is! We mogen niet mopperen!'
'Bah!' riep heer Ollie. 'Brrr! Bububrrr! K-koud! Brrr! Heet niet Blommers. Heet Br... brrrr... Brommel!'
'Brommel dan!' gaf Wal Rus goedmoedig toe en toen was het verder stil, op het klappertanden van heer Ollie na. Inmiddels was het nacht geworden...

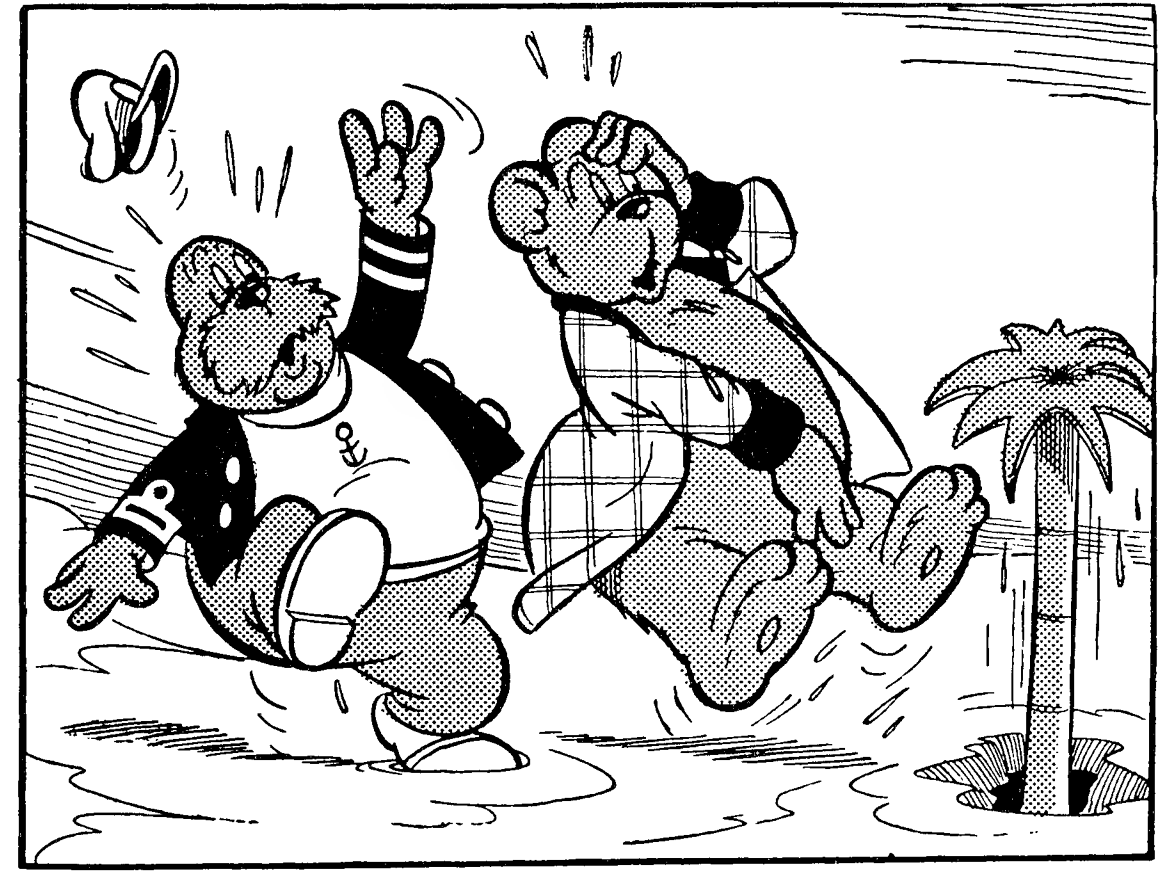

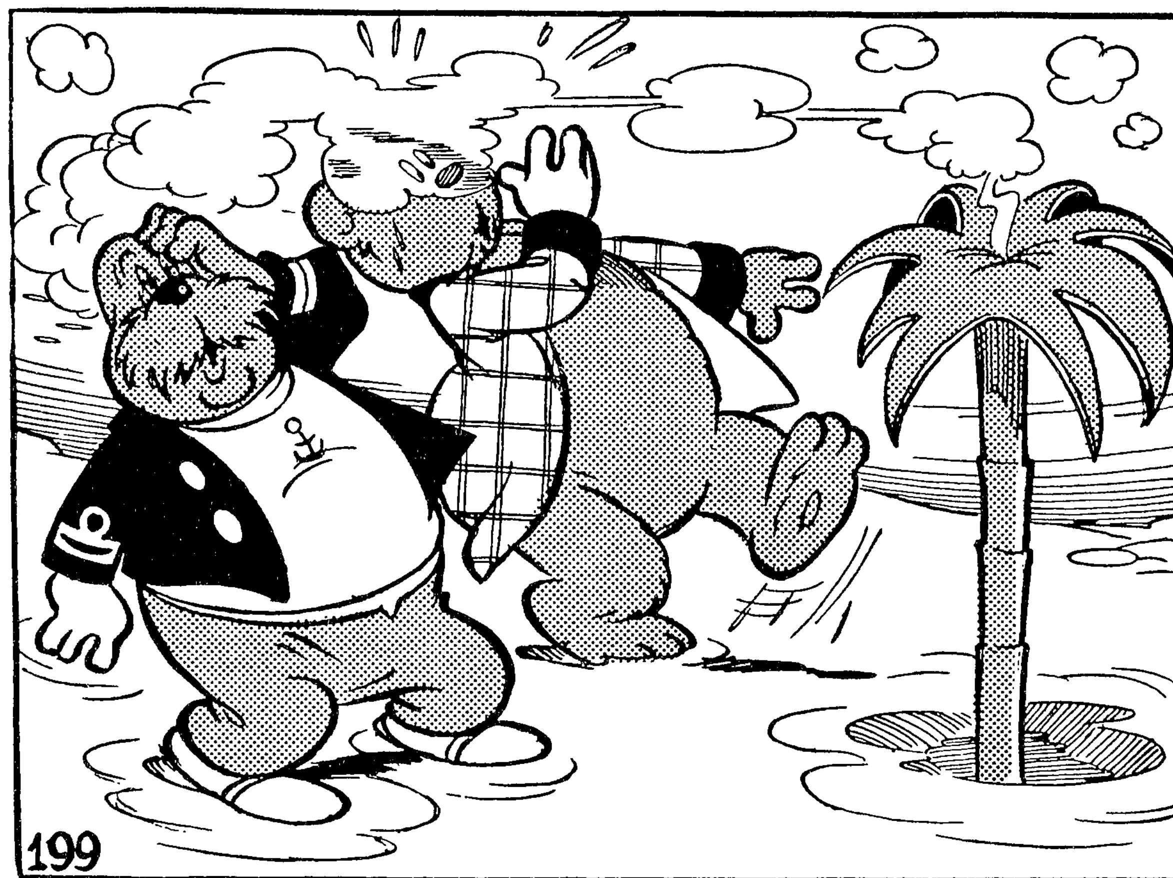
Na iedere nacht komt weer een morgenstond – zo nu ook. Er gingen vele, ijzig koude uren voorbij. Het klappertanden van heer Bommel groeide aan tot het geraas van een verwijderde stoomfiets-met-open-knalpot. Maar toen de nood het hoogst was, werd het schemerig aan de kim.
'Een eiland!' riep Tom Poes. 'Een eiland met een palmboom!'
'Onmogelijk!' bromde Wal Rus. 'Dat moet een luchtspiegeling zijn! Aan de Noordpool groeien geen palmbomen, meneer! O nee, geen denken aan!'
Maar Tom Poes luisterde niet naar zijn tegenwerpingen. Ondanks de hekel, die hij aan water had, sprong hij in de zee en zwom naar het eilandje. En toen de kapitein hem even later daar zag staan zwaaien, moest hij het wel geloven. Hij trok de bibberende heer Bommel mee het water in en klom even later met hem aan land.
Tom Poes had intussen niet stil gezeten.
'Als ik in die boom klim, heb ik een behoorlijk uitzicht!' dacht hij, de daad bij de gedachte voegend. Al klimmende kreeg hij echter een vreemd gevoel.
'Wat een rare stam!' dacht hij. 'Glad en koud! Het lijkt wel... het is net... Die boom is van staal!'

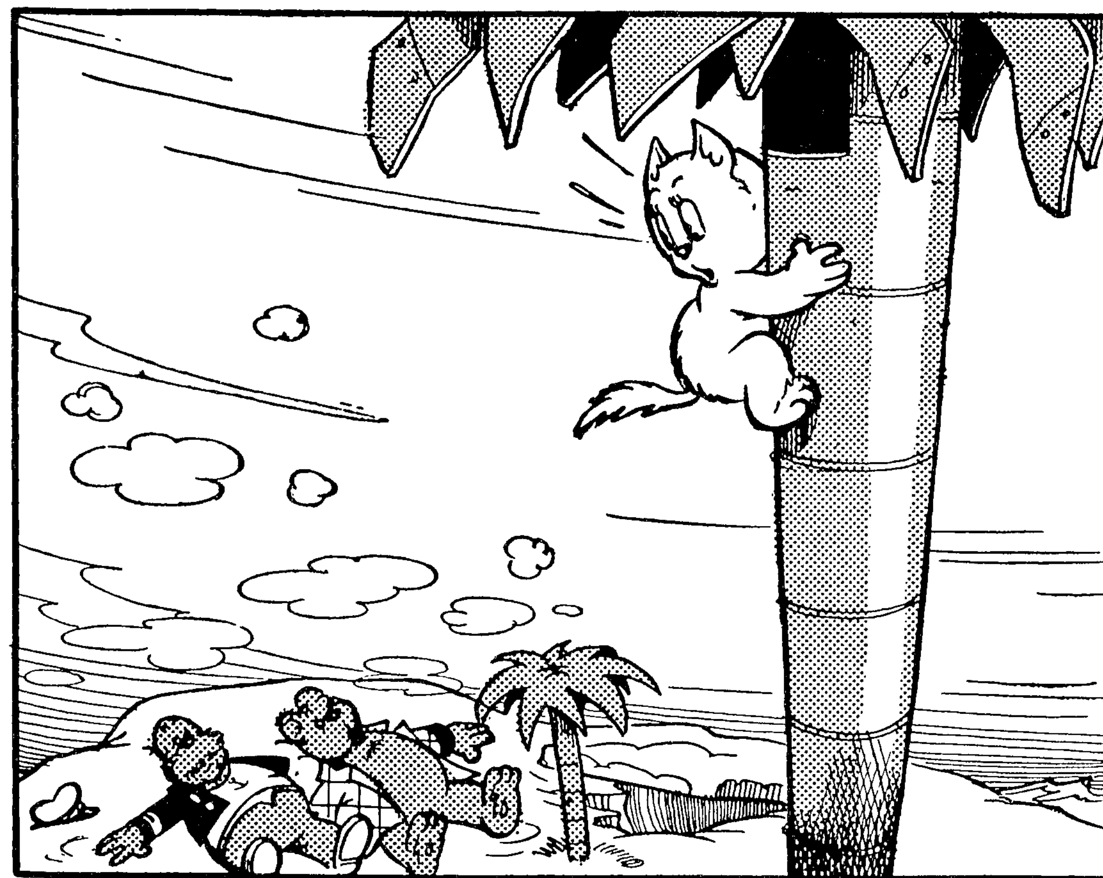

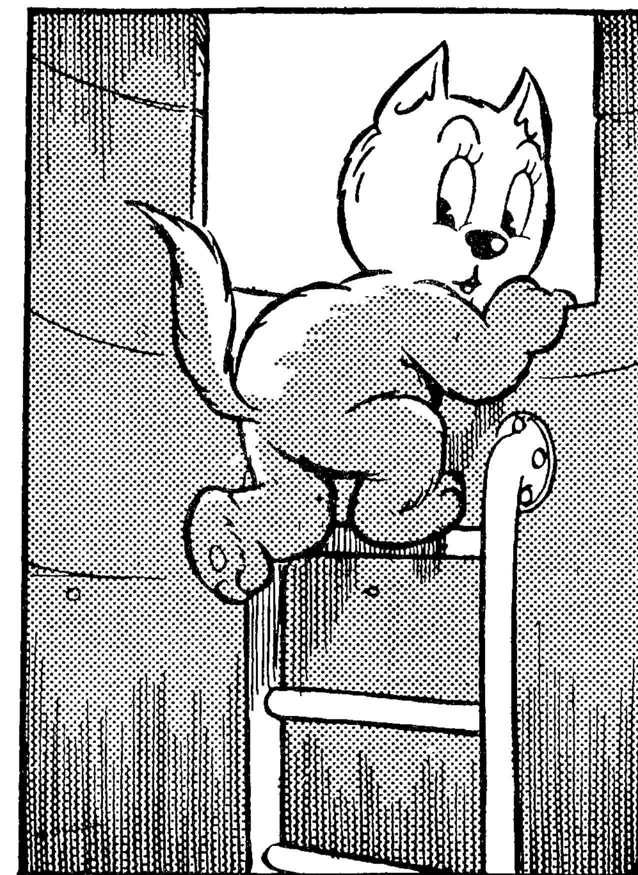

Tom Poes klom verder en hoe hoger hij kwam, hoe verbaasder hij werd. De palm bestond uit stalen platen die aan elkaar waren gesmeed en de bladeren waren kennelijk van blik.
'Ik weet niet, of het aan de Noordpool ligt,' mompelde hij, 'maar het lijkt me toch niet normaal, dat ergens metalen bomen groeien!'
'Wàt zeg je?' riep Wal Rus, die beneden stond te kijken.
'Metaal!!' riep Tom Poes. 'Deze palm is van blik!'
'Bl-blik!' zei heer Ollie bibberend. 'Onzin! Koude! Tom Poes... Bevangen! D-door koude be-bevangen!'
'Wat is bevangen?!' snauwde Wal Rus. 'Hoe kan blik bevangen zijn? En hoe kan een palm van blik zijn? Jullie zijn allebei aan het wauwelen, mannen! Laat mij maar eens kijken, ik herken een palm als ik er een zie! Ik ben een bevaren zeerob! Ga opzij, Blommers, dan zal ik...'
Op dat moment schoot, vlak voor zijn voeten, een klein, stalen palmboompje uit de grond en bleef daar zacht wiegend staan. Heer Bommel gaf een gil en sloeg van schrik achterover, terwijl Wal Rus achteruit deinsde. 'Ken een palm als ik er een zie...' mompelde de brave zeeman, 'maar dit is niet normaal! Te gek, meneer, te gek!'

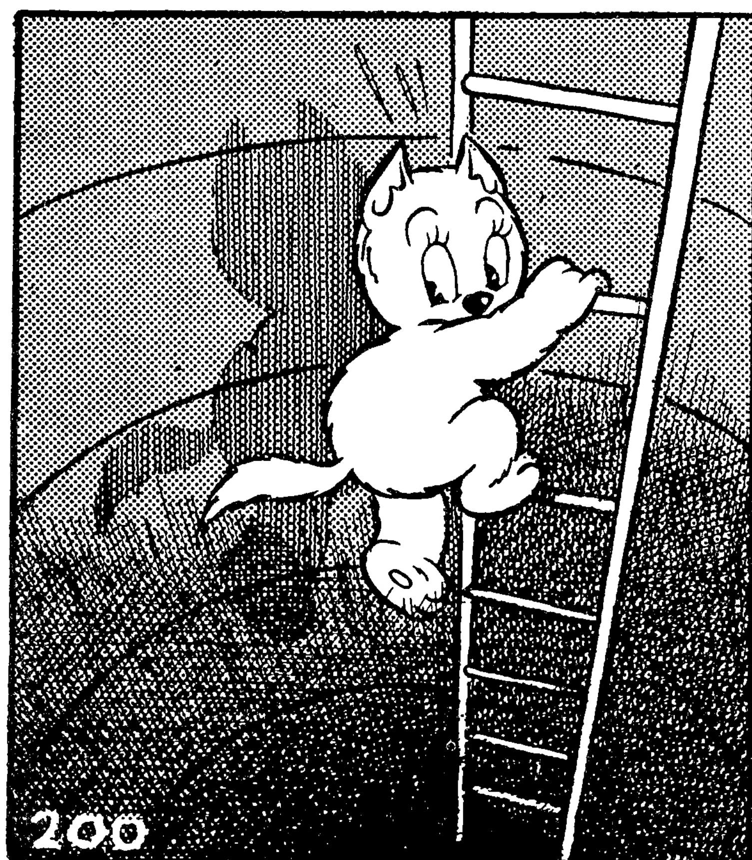

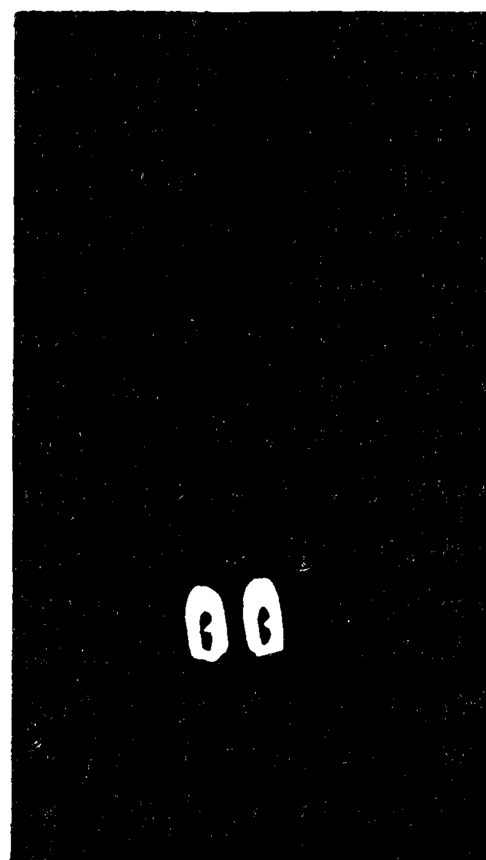
Vóórdat Wal Rus en heer Bommel van hun verbazing waren bekomen kwam er een dikke, grijze nevel tussen de bladeren van het palmpje vandaan. Er was weinig wind die morgen en de damp bleef rustig hangen.

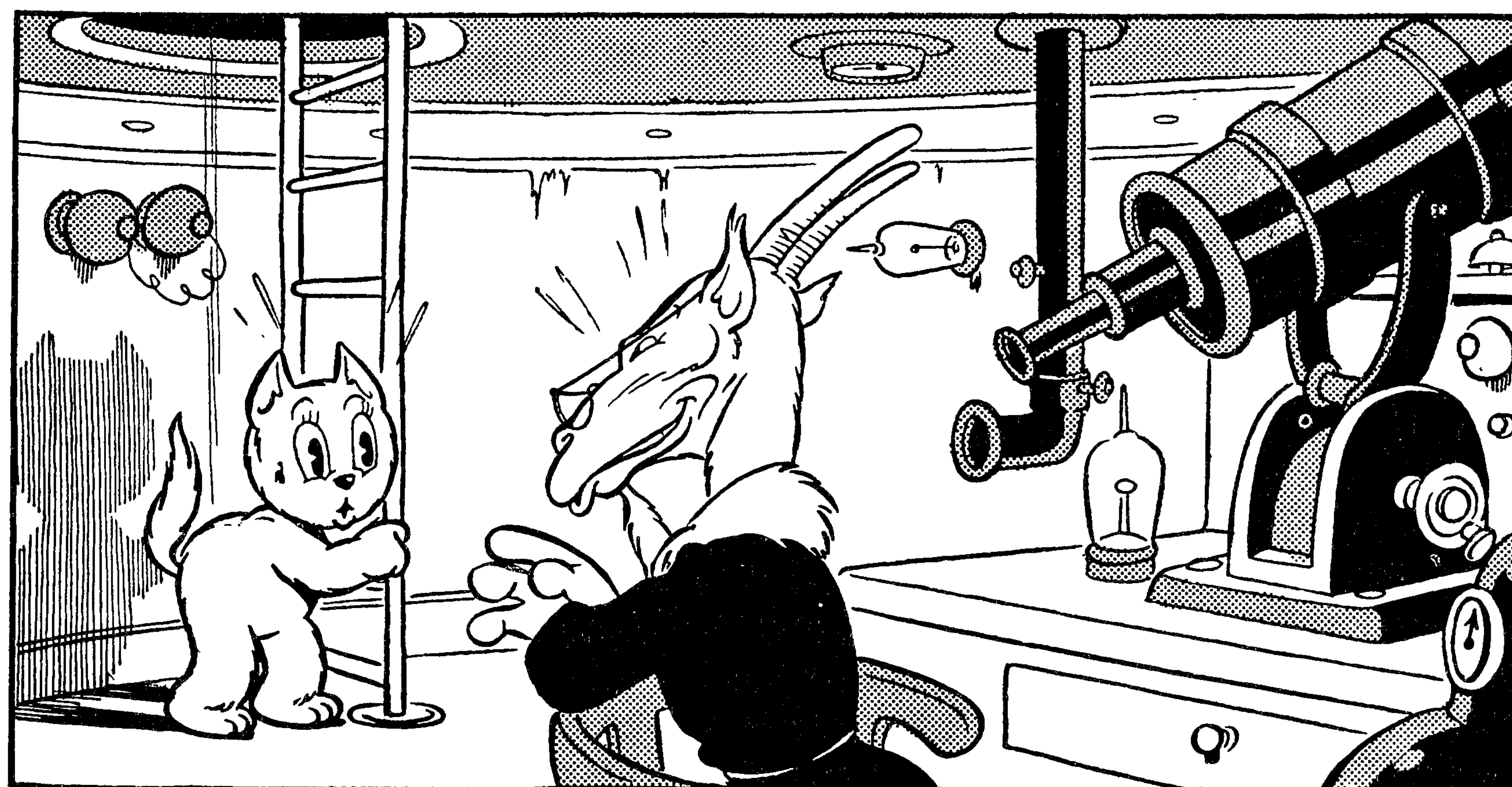
'Gas!' prevelde de kapitein. 'Gas uit een palmboom!'

'Palmgas!' mompelde heer Bommel, met zijn ogen knipperend. Hij kuchte en wilde weglopen, maar zijn benen weigerden hem de dienst. Tom Poes, die nog steeds boven in de stam zat, zag met schrik, dat zijn beide vrienden bewusteloos op de grond vielen en dat er een luik in de grond open ging.

'Het is niet pluis hier!' dacht hij. 'Ik moet zien, dat ik uit het gezicht kom!' Zo vlug hij kon klom hij verder en ontdekte tot zijn blijdschap een opening in de ijzeren stam waar hij in kon verdwijnen. 'Ik weet het niet!' mompelde hij. 'Een ladder in de palm! Het ziet er allemaal een beetje Sickbock-achtig uit! Het zou me niets verbazen als die Prof hier in de buurt woonde... Ik zal moeten oppassen... Hm, we zitten aardig in de knoei, geloof ik!'

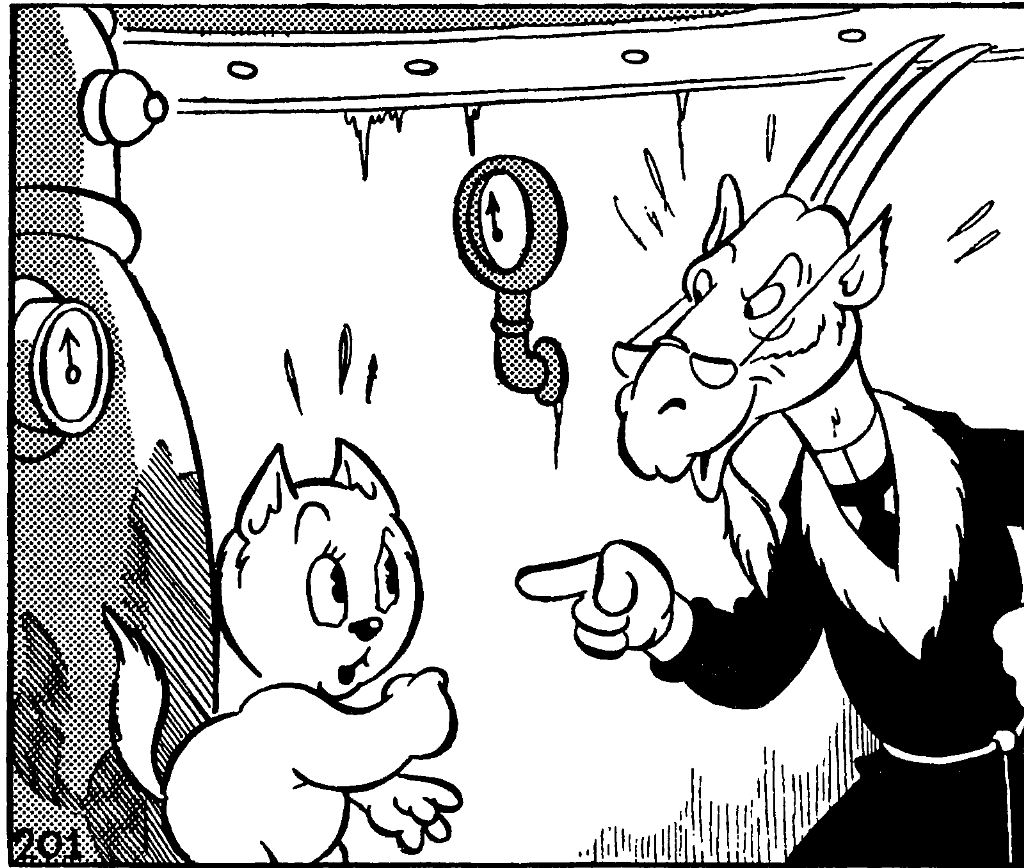

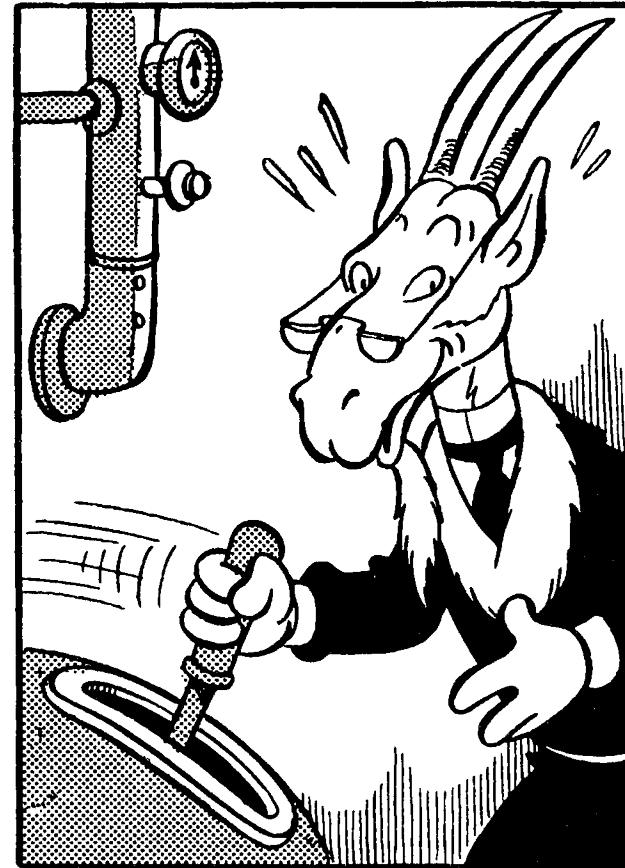
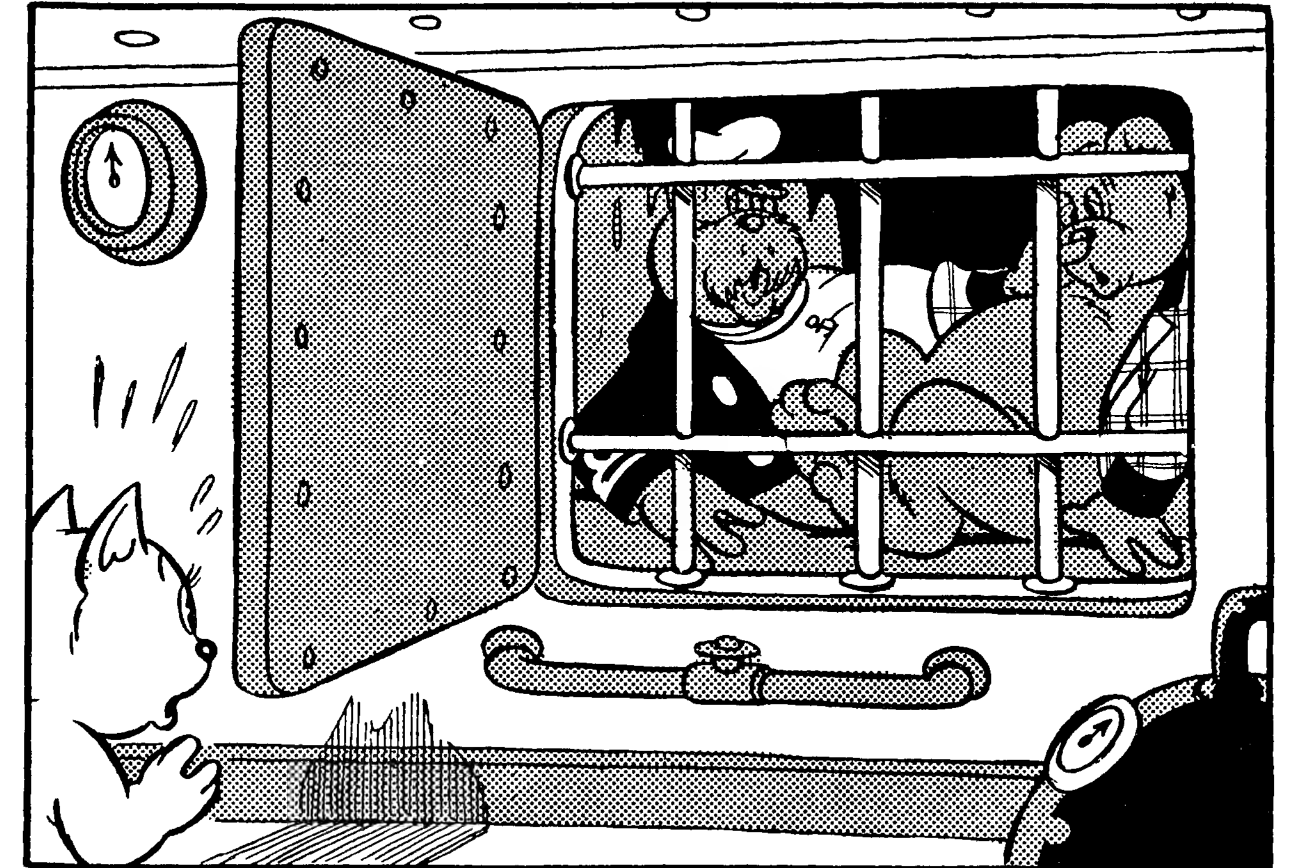
Tom Poes liet heer Ollie en Wal Rus dus met hun zorgen alleen en begon in de holle stam af te dalen. Zoals gewoonlijk verwachtte hij, dat hij van het meeste nut zou zijn, wanneer niemand hem opmerkte. Hij zorgde er dan ook voor, dat hij geen enkel geluid maakte toen hij langs de ladder naar beneden klom. En omdat het steeds donkerder werd naarmate hij lager kwam, was er ook geen kans, dat iemand hem zou zien. Maar toen hij eindelijk de vaste grond onder zijn voeten voelde was de duisternis zó groot, dat hij zichzelf ook niet meer zag en dat ging te vèr.

'Ik wou, dat ik een lamp had meegenomen!' mompelde Tom Poes. 'Zonder licht kan ik niets beginnen!'

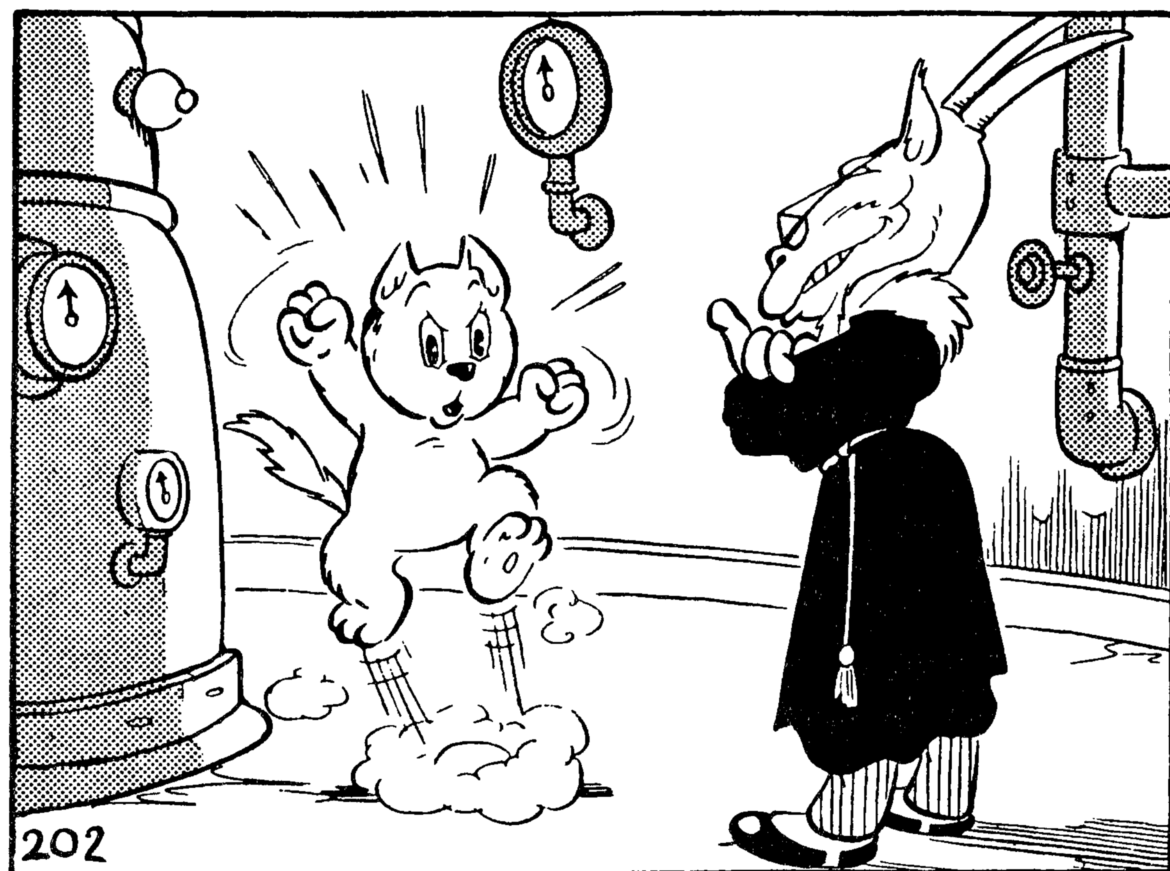
'Als het anders niet is, kan ik u van dienst zijn, aardig ventje!' zei een beleefde kraakstem in het donker. En op hetzelfde moment knipten er een paar lampen aan. Tom Poes zag tot zijn schrik, dat hij was terecht gekomen in de werkkamer van professor Sickbock.

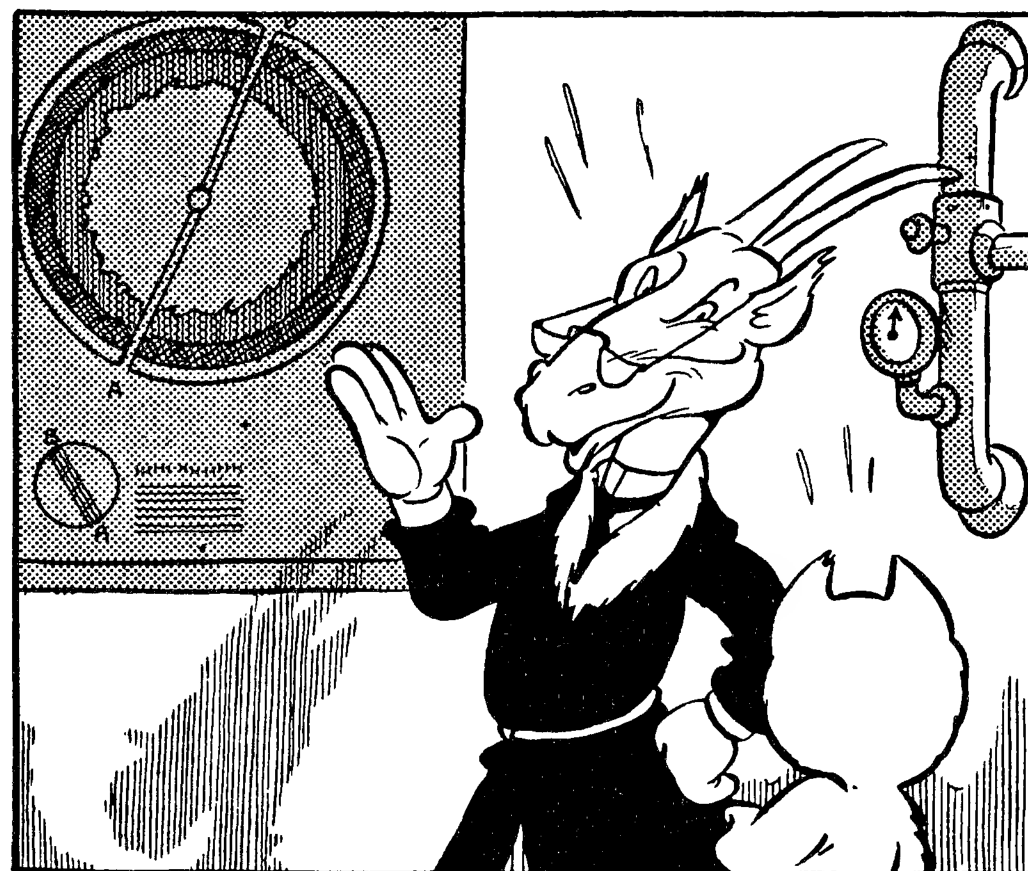
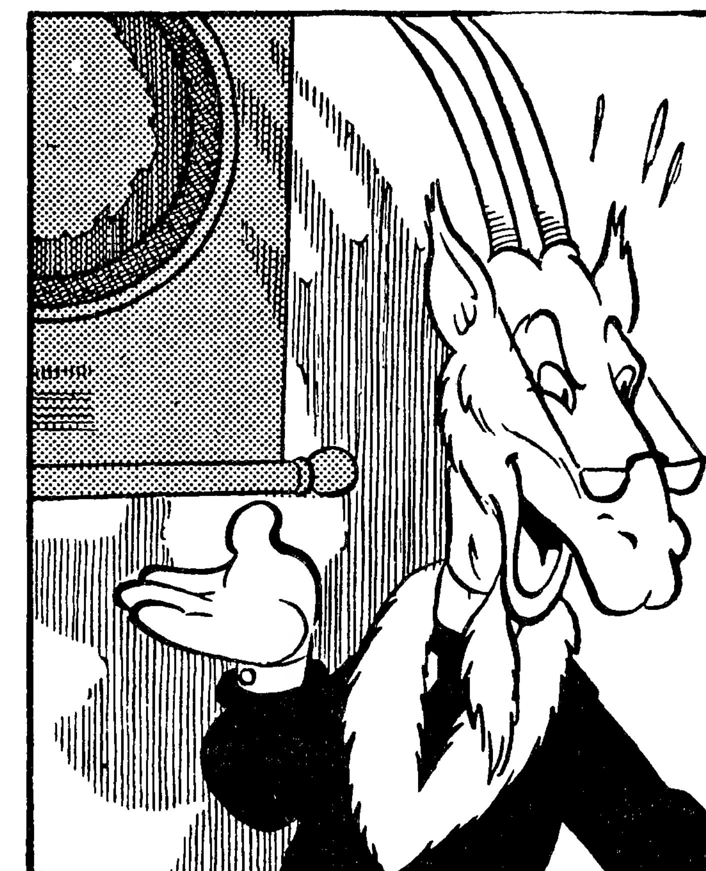
'Ik wachtte reeds geruime tijd op uw komst!' sprak de geleerde glimlachend. 'Om u niet te verontrusten had ik de verlichting uitgedaan. Maar ik ben het met u eens: zonder licht kan men niets beginnen!'

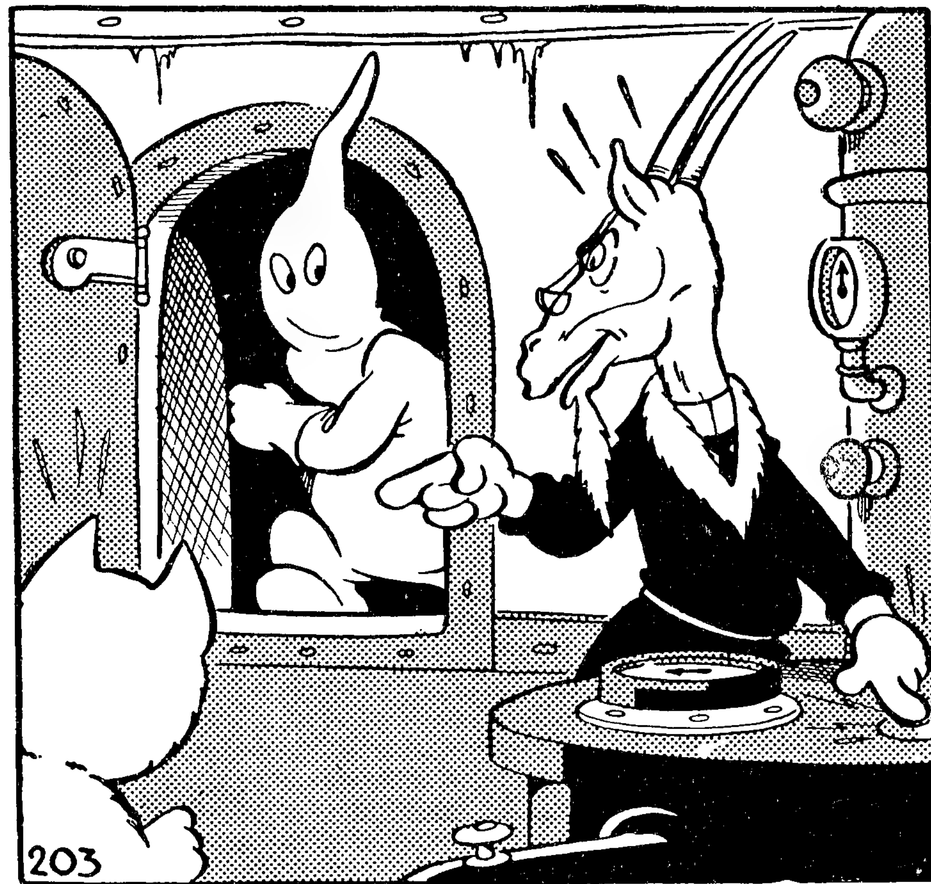

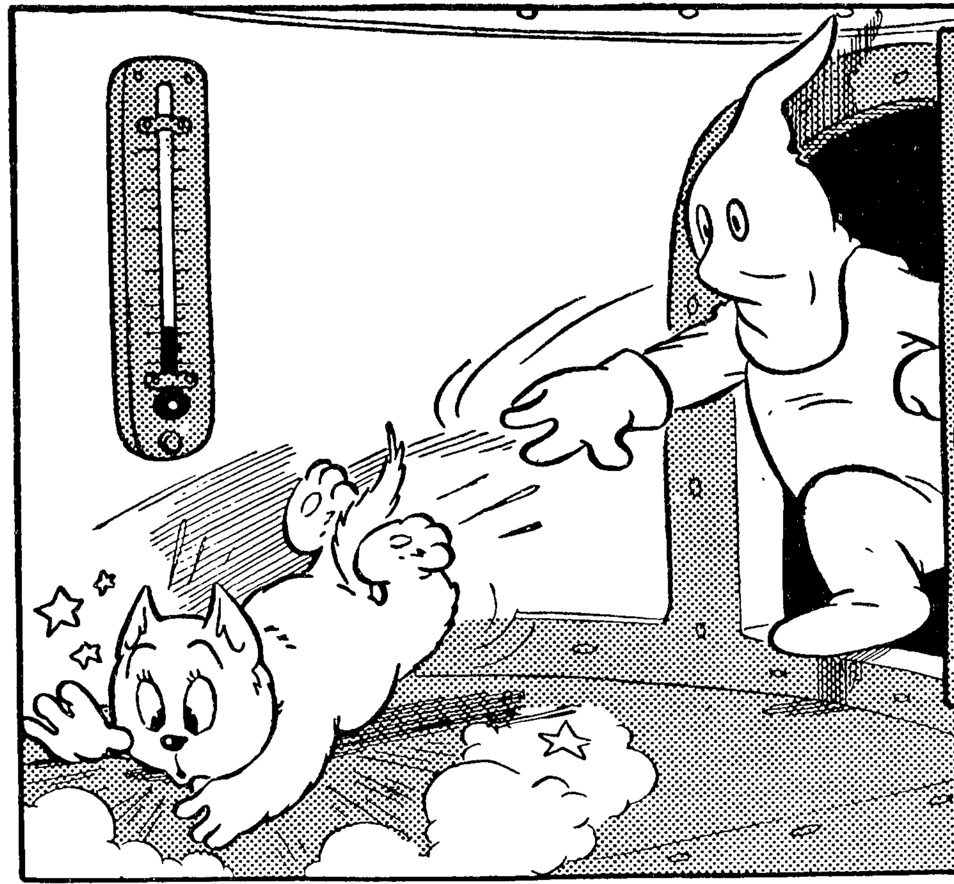
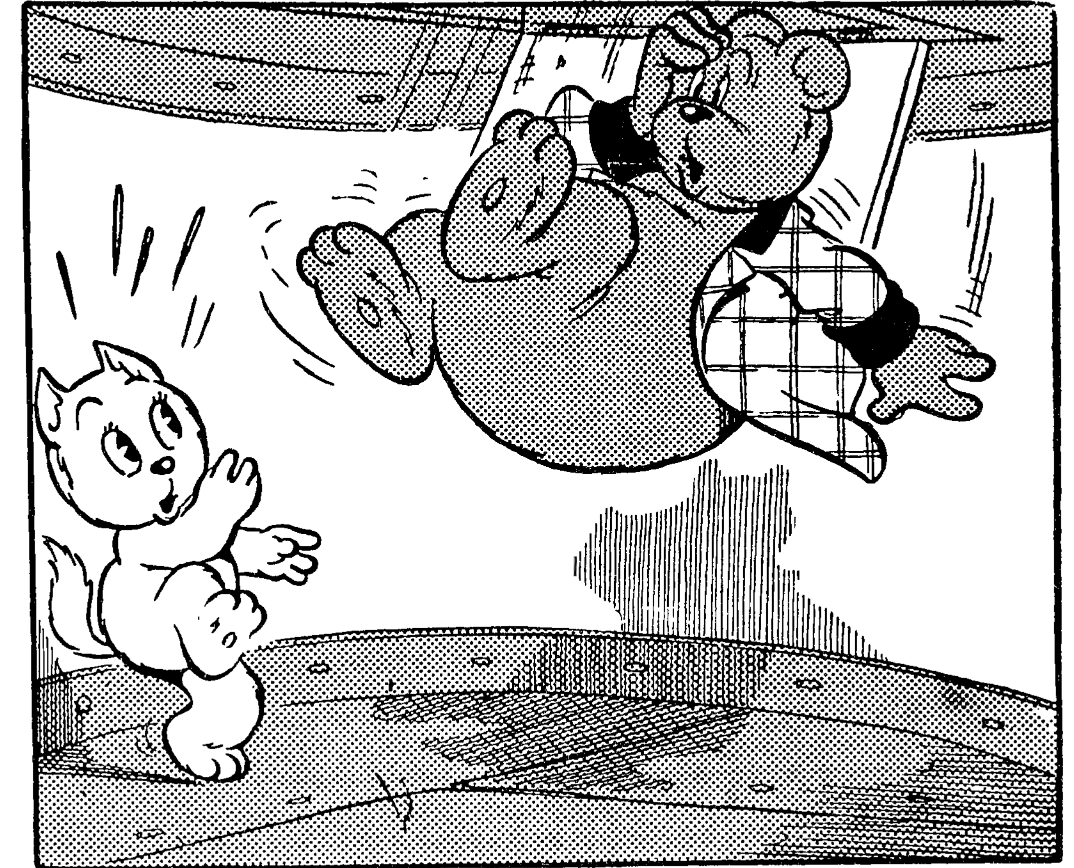
'Komaan!' zei de professor opgeruimd. 'Laat ons spreken als man tot man! Ik zal althans mijn best doen om mijn woorden zó eenvoudig te kiezen, dat een kleuter met uw geringe ontwikkeling mij kan volgen! Welaan dan...'
'Schei uit!' riep Tom Poes woedend. 'Ik word misselijk van je mooie praatjes! Waar zijn mijn vrienden? En waarom ben je bezig de aarde een andere stand te geven? Weet je wel, dat er hele landen zullen uitsterven van de koude?'
'Kalm, kalm!' suste de professor. 'Niet alles tegelijk! Rangschik uw vragen, kleine dribbelaar! Vraag één: waar zijn mijn vrienden? Ziehier!' Hij haalde een handle over, zodat er een luik in de wand openklapte. Achter dat luik werd een traliehek zichtbaar en achter dat traliehek lagen Wal Rus en heer Bommel in ongemakkelijke houdingen in een klein hokje.
'Dit is in orde, zo ge ziet!' vervolgde de grote geleerde. 'Ik heb de sukkelaars hier zolang voor u opgeslagen – er kan hun niets gebeuren. En nu vraag twee: waarom de aarde van stand te doen veranderen? Welnu, het antwoord is eenvoudig: De bewoonde wereld wordt onbewoonbaar, de onbewoonde wereld wordt bewoonbaar! Dat is alles!'

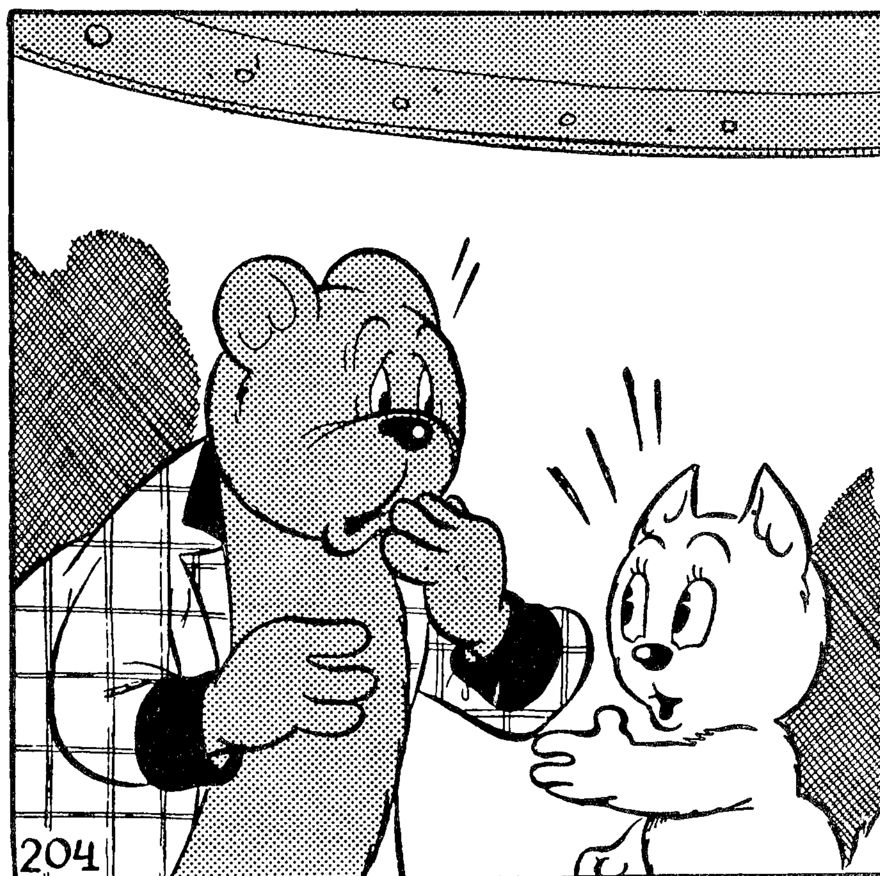

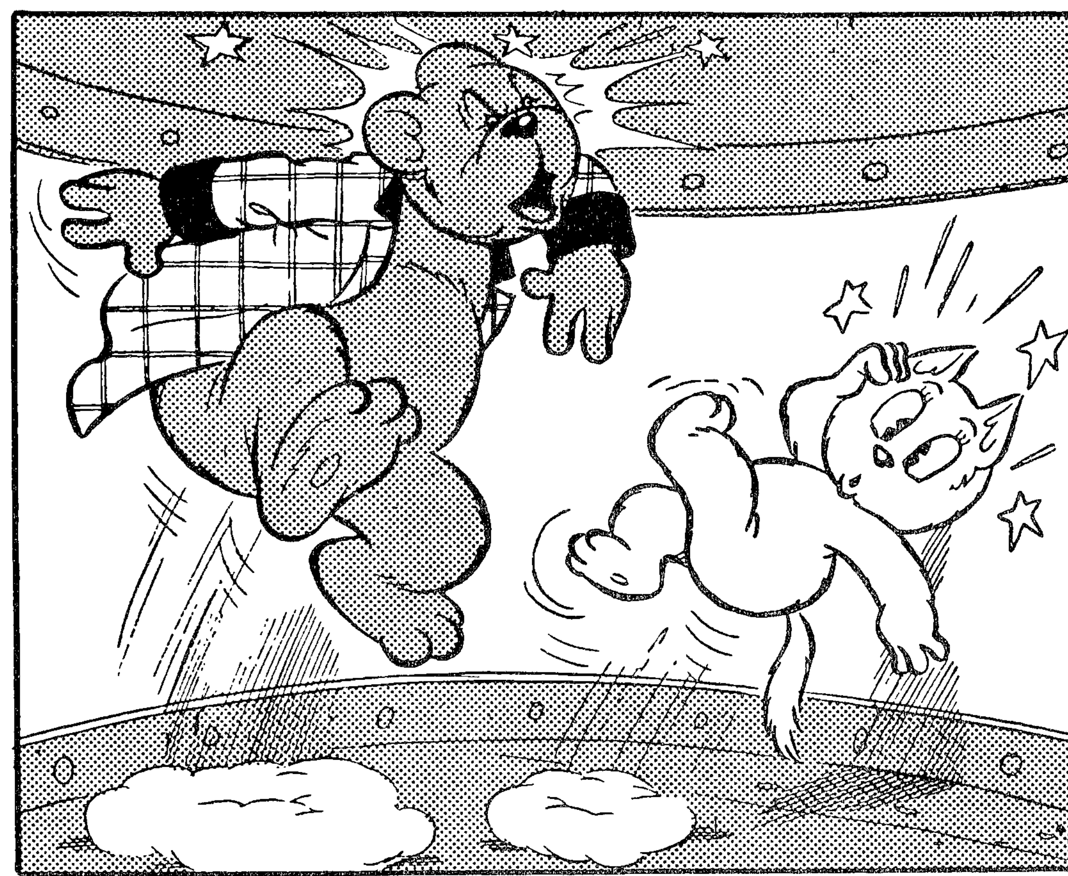
'Je bent een schurk!' riep Tom Poes woedend. 'Begrijp je dan niet dat iedereen van de koude zal sterven?'
'Ik vrees dat dit geen gesprek is voor uw jonge oren,' antwoordde de professor kalm. 'Ik heb hier iets anders. Een kaart, ziet ge wel? Een doorsnede van de aarde, om kort te gaan. Ik ben er in geslaagd om dwars door de aarbol heen een koker aan te leggen – van de Noordpool naar de Zuidpool, vat ge? In deze koker heb ik een lift gemaakt. Door een eenvoudige handgreep laat ik deze lift naar beneden vallen... zij valt en valt – tot het middelpunt van de aarde bereikt is! Daarna zal zij door de snelheid verder naar de andere pool toe schieten, vat ge?'
'Nee!' zei Tom Poes.
'Dat spijt me!' zei de professor. 'Ik ben namelijk van plan om u als eerste passagier in mijn lift naar de Zuidpool te laten vallen!'

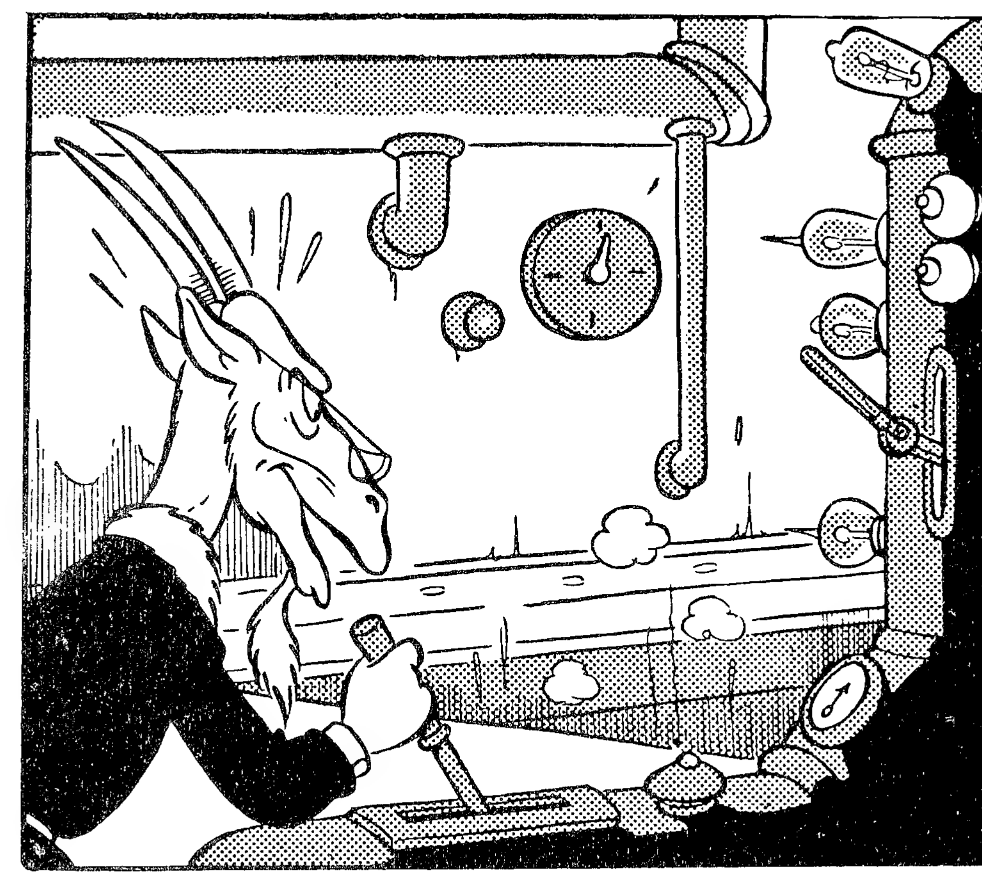

'Deze tocht, dwars door de aarde, is niet ongevaarlijk!' zei de professor. 'Zoals ge kunt weten – als ge op school goed hebt opgelet, dreumes – is het binnenste van de aardbol gloeiend heet! Ge kunt het dus warm krijgen, onderweg!' Hij drukte op een knopje en er stapte een helper in het bekende ketelpak naar binnen.
'Dit aardige manneke zal als eerste de lift naar de Zuidpool proberen!' zei de geleerde. 'Grijp hem en werp hem in het liftkamertje!'
Voordat Tom Poes nog iets had kunnen zeggen werd hij opgepakt en in een klein hokje geworpen.
'We houden hier niet van spionnen!' gromde de figuur met de kap. 'Je bent hier trouwens verkeerd, want onze machines staan aan de Zuidpool! Maar je gaat er nu zelf naar toe... je kunt ze op je gemak bekijken.'
De griezel sloot met een ruwe lach het deurtje en liet Tom Poes met zijn gedachten alleen. Dat duurde echter niet lang. In de zoldering klapte een luik open en heer Bommel tuimelde naar beneden.
'Het leek me prettiger voor u om gezelschap te hebben!' zei de stem van Sickbock door het luik. 'Bovendien ben ik nu meteen van u beiden af. Ge maakt het mij soms een beetje zorgelijk!'

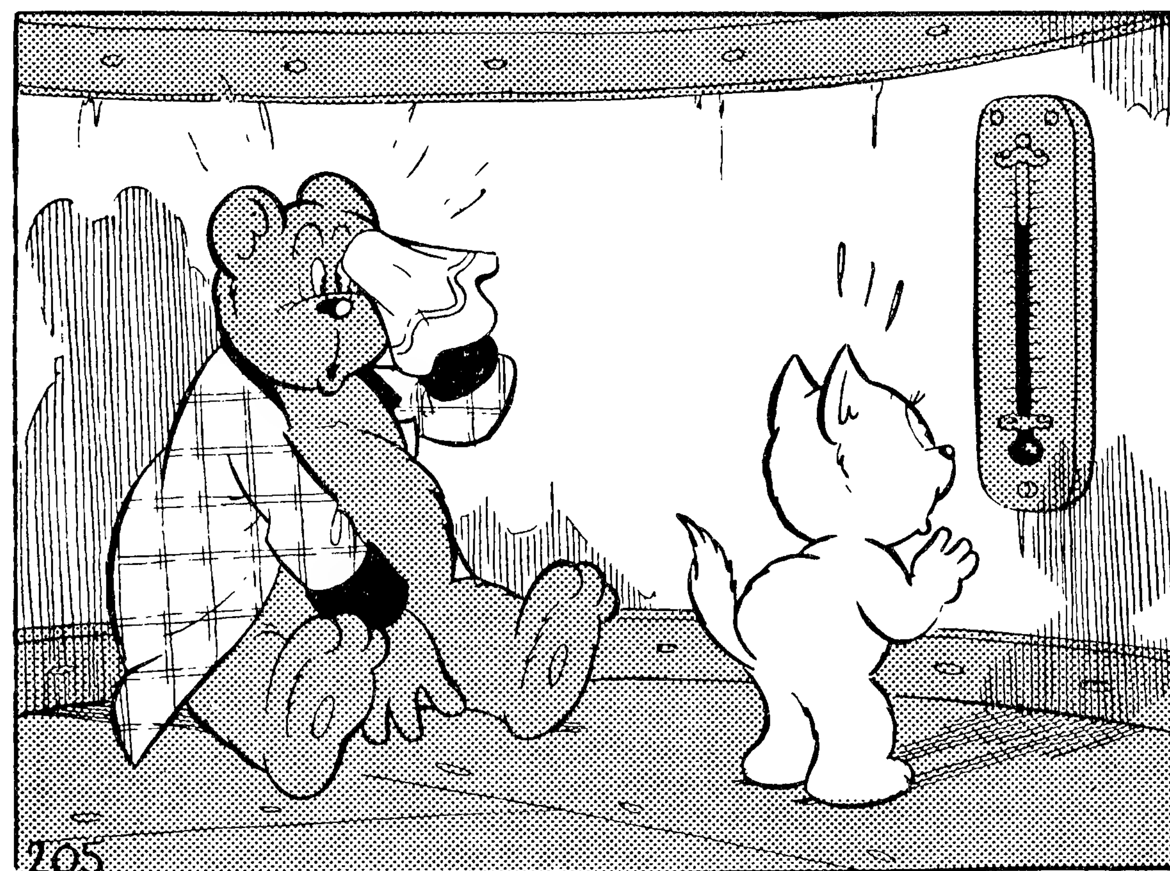

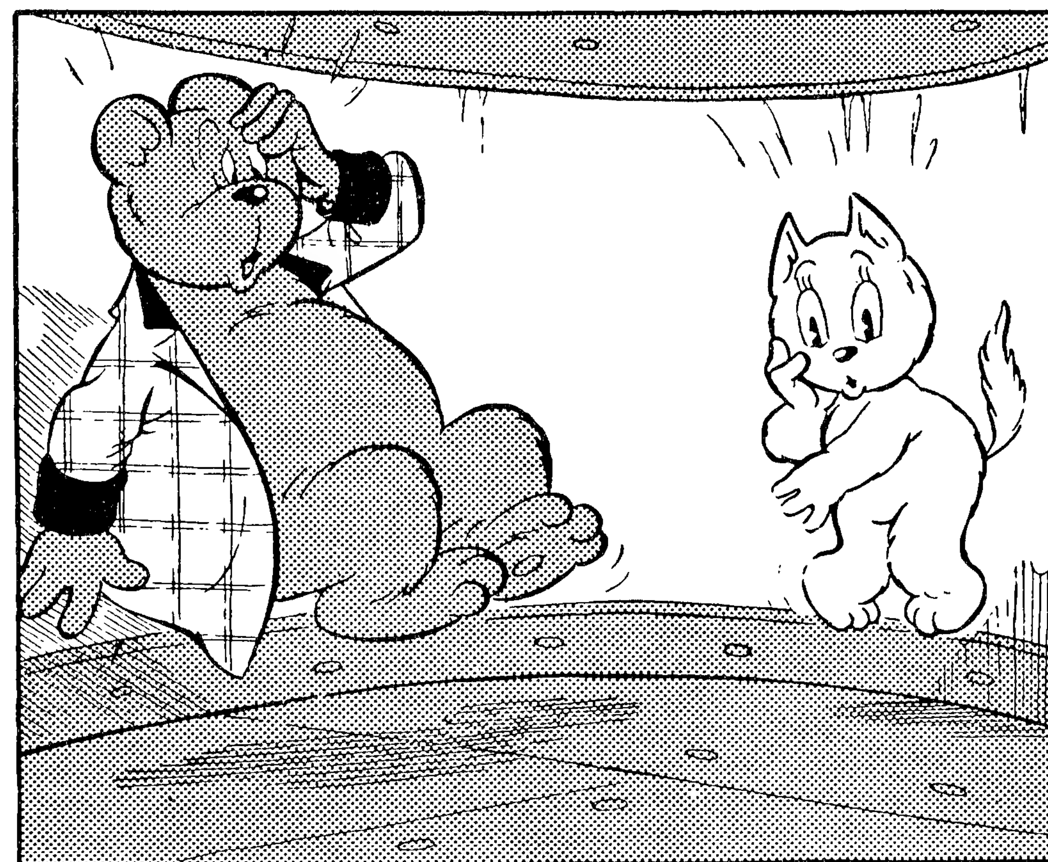

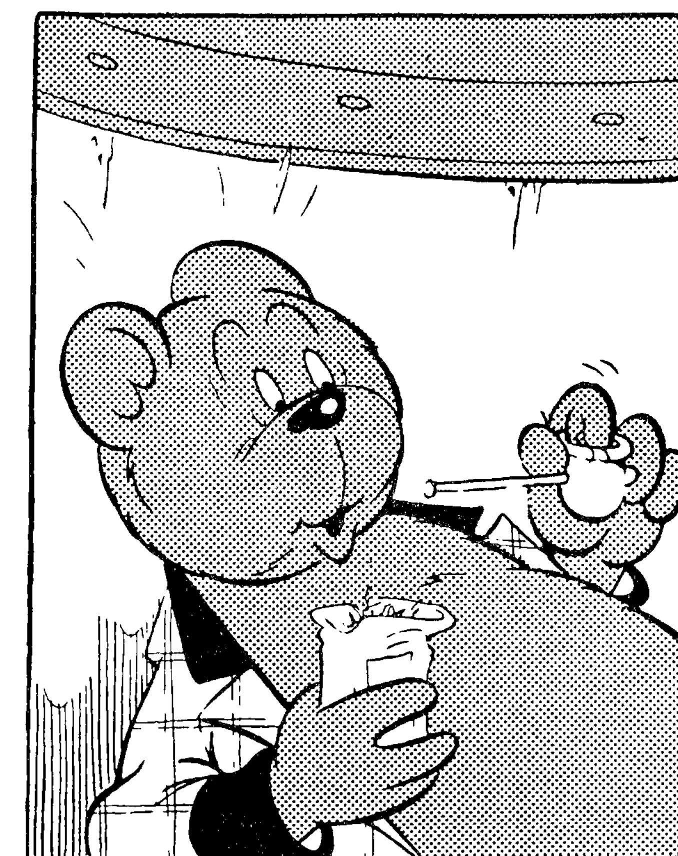

'W-wat gaat er ge-gebeuren?' vroeg heer Ollie zenuwachtig. 'W-waar b-ben ik, Tom Poes?'
'In een lift!' legde Tom Poes uit. 'Dit hokje valt recht door de aarde heen naar de Zuidpool!'
'Dat k-kan niet!' zei heer Bommel. 'Nooit van gehoord! Ik wil trouwens niet! Een heer valt niet door de aarde heen!'
'Och, alles kan tegenwoordig!' zei Tom Poes. 'Maar het vervelende is, dat wij nu moeten proberen of het werkelijk gaat. Wij zijn de eersten die de tocht gaan maken!'
'Hm!' zei heer Ollie. 'En als het nu eens niet kan?'

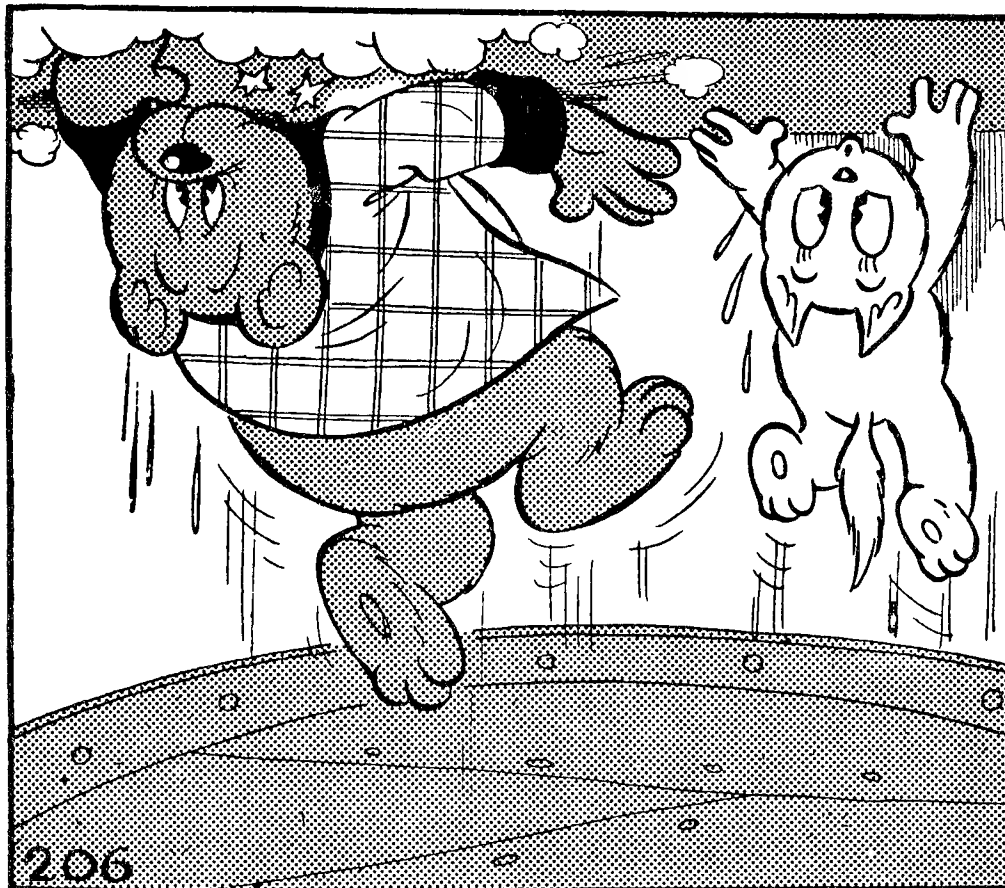
'Dan worden wij gebraden!' zei Tom Poes. 'Binnen in de aarde is niets dan vuur!'
Op dat moment kreeg het lifthokje een schok en suisde plotseling naar beneden. Het viël zó vlug, dat de grond onder hun voeten weg schoot en heer Ollie met een klap tegen de zoldering terecht kwam.
'De tocht is begonnen!' mompelde de professor, toen hij de handle had overgehaald. 'Het was prettig, dat deze sukkels juist op dit moment in mijn handen vielen! Het zijn nuttige proefkonijnen. Het is nu alleen maar te hopen, dat ze niet levend op de Zuidpool aankomen, want daar staan mijn apparaten!'

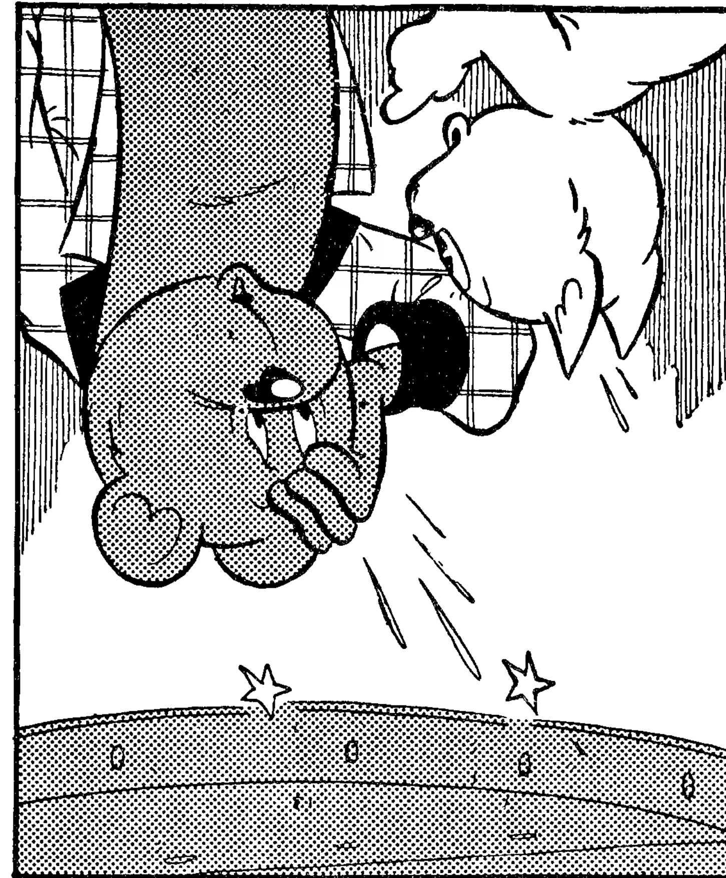
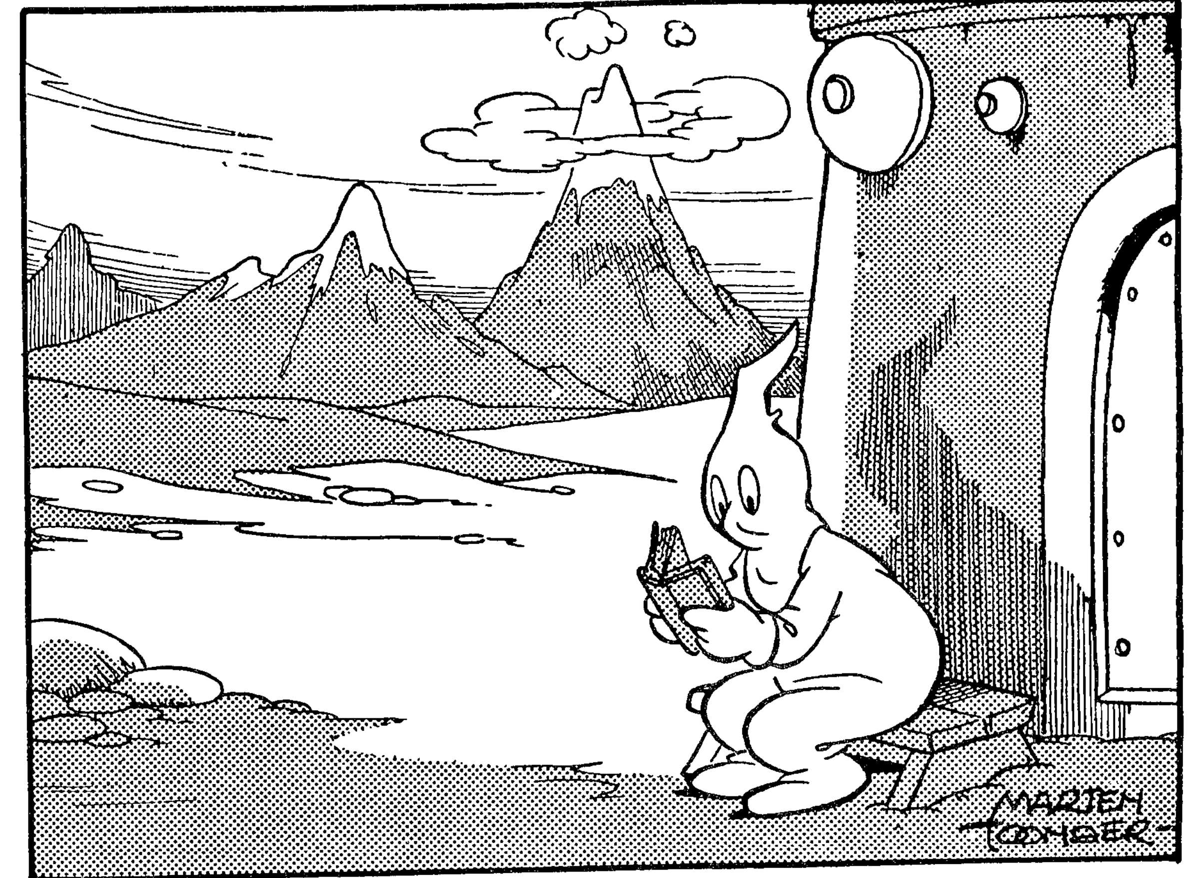

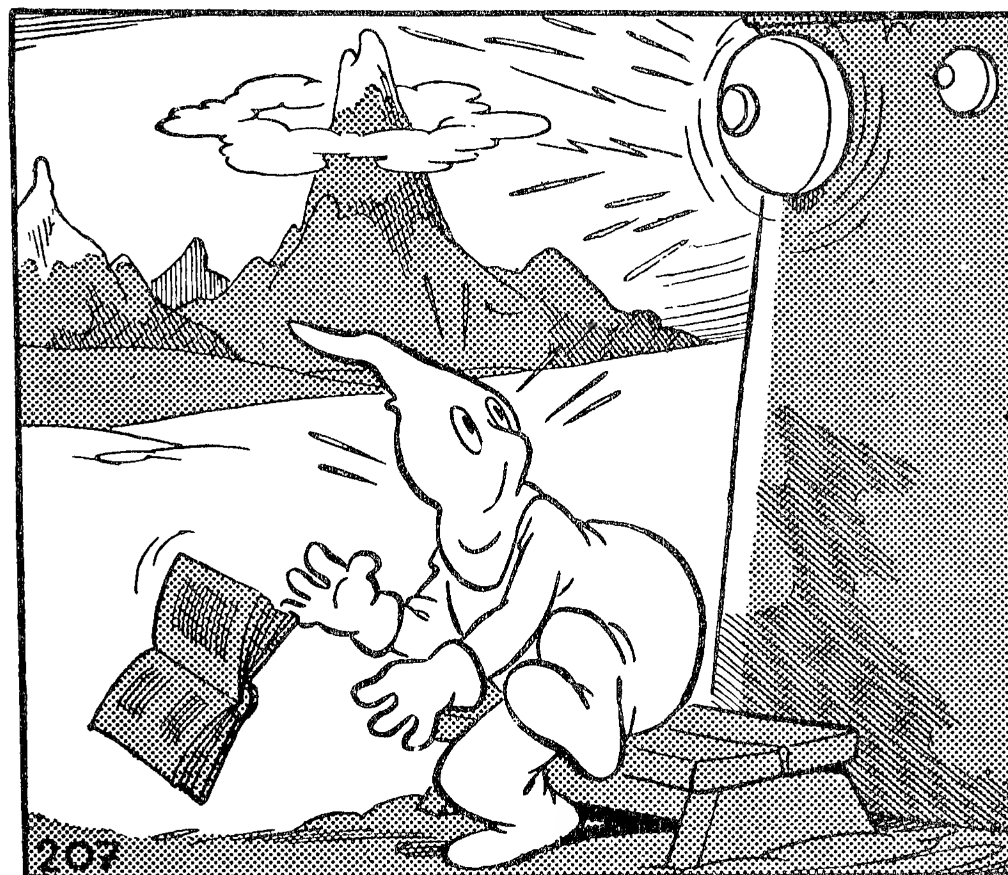

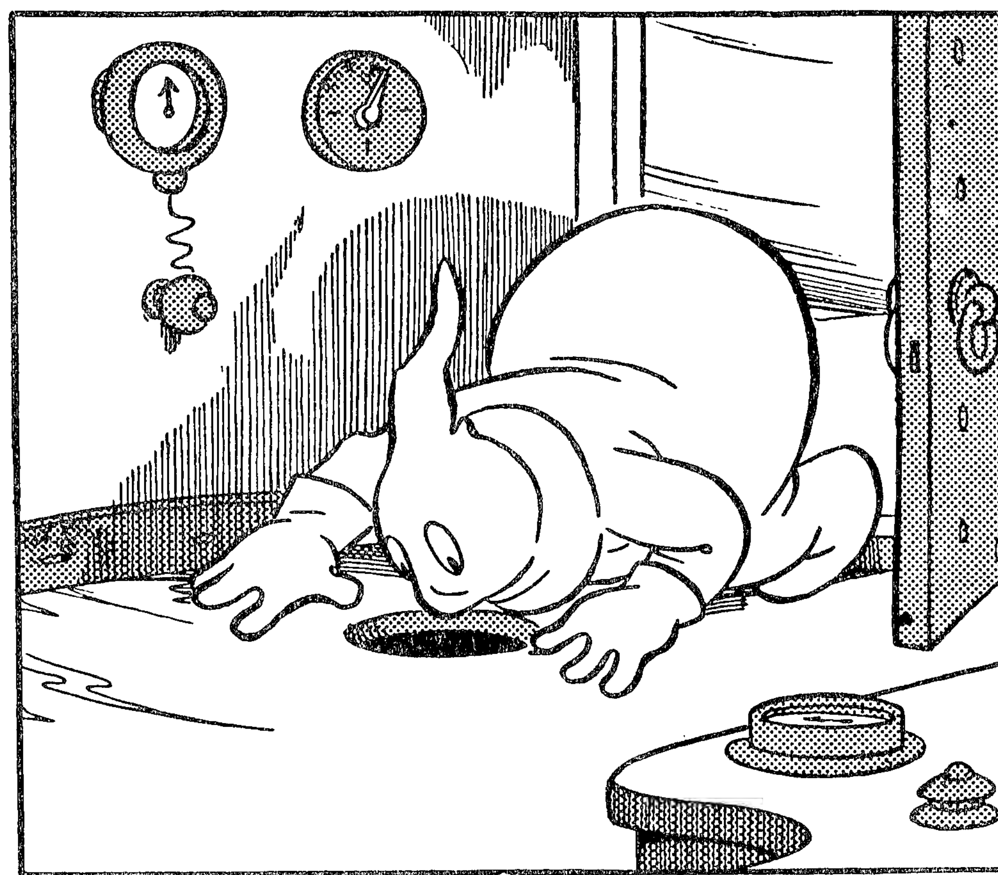
Ja, de tocht van de lift was begonnen. Maar na de eerste schok was er niets anders te merken dan een dof gerommel aan de buitenkant. Heer Bommel zat tegen de wand en veegde zijn voorhoofd af.
‘Wat een toestand voor een heer!’ zuchtte hij. ‘Ik heb het gevoel alsof mijn maag een luchtballon is, jonge vriend! Zij wil steeds naar boven, als je begrijpt wat ik bedoel!’
‘Dat komt omdat we vallen!’ legde Tom Poes uit. ‘Maar dat is het ergste niet! Het begint warmer te worden, heer Ollie, dat is veel gevaarlijker!’
‘Hm, voorlopig vind ik het wel prettig!’ zei heer Bommel. ‘Ik heb veel koude en ontbering geleden de laatste tijd en dat is niets voor iemand van mijn stand! Maar weet je wat vreemd is, Tom Poes? Ik begin lichter te worden! Ik heb moeite om op de grond te blijven! Dat bevalt me niet!’
‘De zwaartekracht wordt minder!’ zei Tom Poes. ‘Over een poosje hebben we helemaal geen gewicht meer!’
‘Dat lijkt me raar!’ zei heer Ollie. ‘Nooit van gehoord!’ Hij begon zijn pijp te stoppen en verhief zich zonder moeite een eindje in de lucht.
‘Het is toch wel bijzonder!’ vervolgde hij nadenkend. ‘Voor zoiets moet men toch een Bommel zijn – het is niet gewoon!’

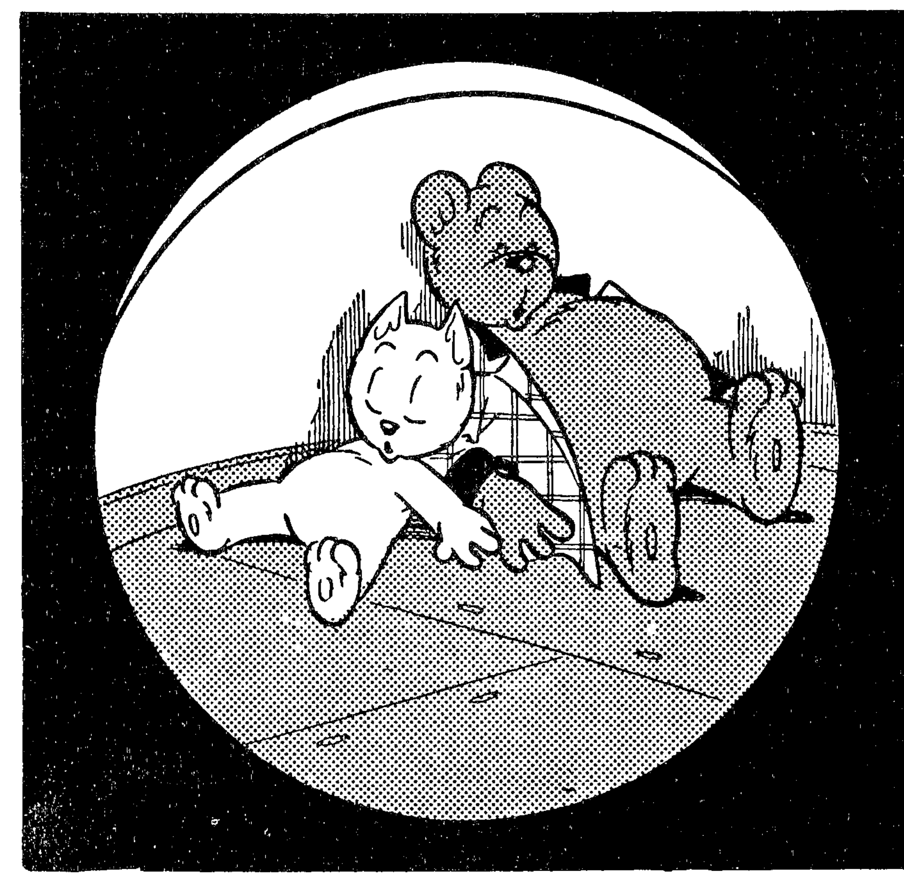

'Het wordt hier niet zo erg warm!' zei Tom Poes na een poosje. 'Lang zo warm niet als die professor zei, dat het zou worden!'
'Kijk eens aan!' zei heer Bommel. 'Op deze manier ontdekt men nieuwe dingen! Wij zullen bekend worden als de ontdekkingsreizigers, die hebben vastgesteld, dat het binnen in de aarde niet zo warm is als iedereen altijd gedacht heeft – als je begrijpt wat ik bedoel! Maar een ander ding is, dat ik naar boven val. Tom Poes! Dat zweven was wel prettig, maar nu begin ik de zaak raar te vinden!'
Tom Poes, die net als heer Bommel tegen het plafond was gevallen, hing een poosje na te denken.
'De kwestie is, dat we het middelpunt van de aarde gepasseerd zijn!' legde hij uit. 'Wat boven is wordt dan onder, en wat onder was wordt boven!'
'Onzin!' zei heer Ollie. 'Dat heb ik nog nooit gehoord! Dat kan niet! Maar ik heb het idee, dat we er haast zijn, jonge vriend – het gerommel wordt minder.'
Daar had heer Bommel gelijk in. De lift naderde de Zuidpool met snelle vaart en remde tenslotte in een kleine, ronde toren...

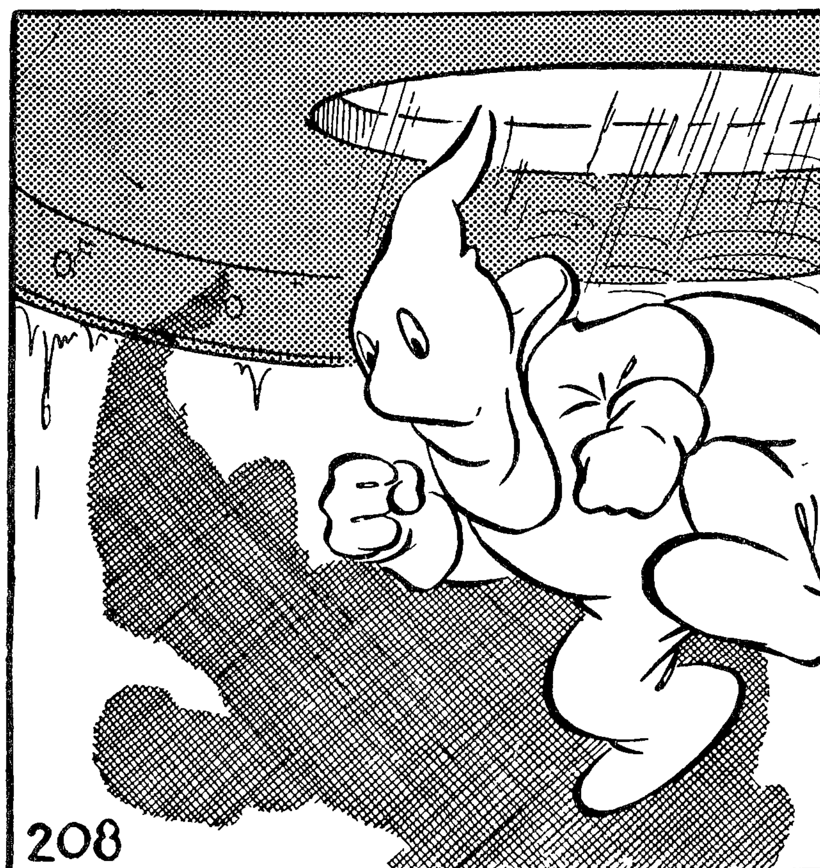

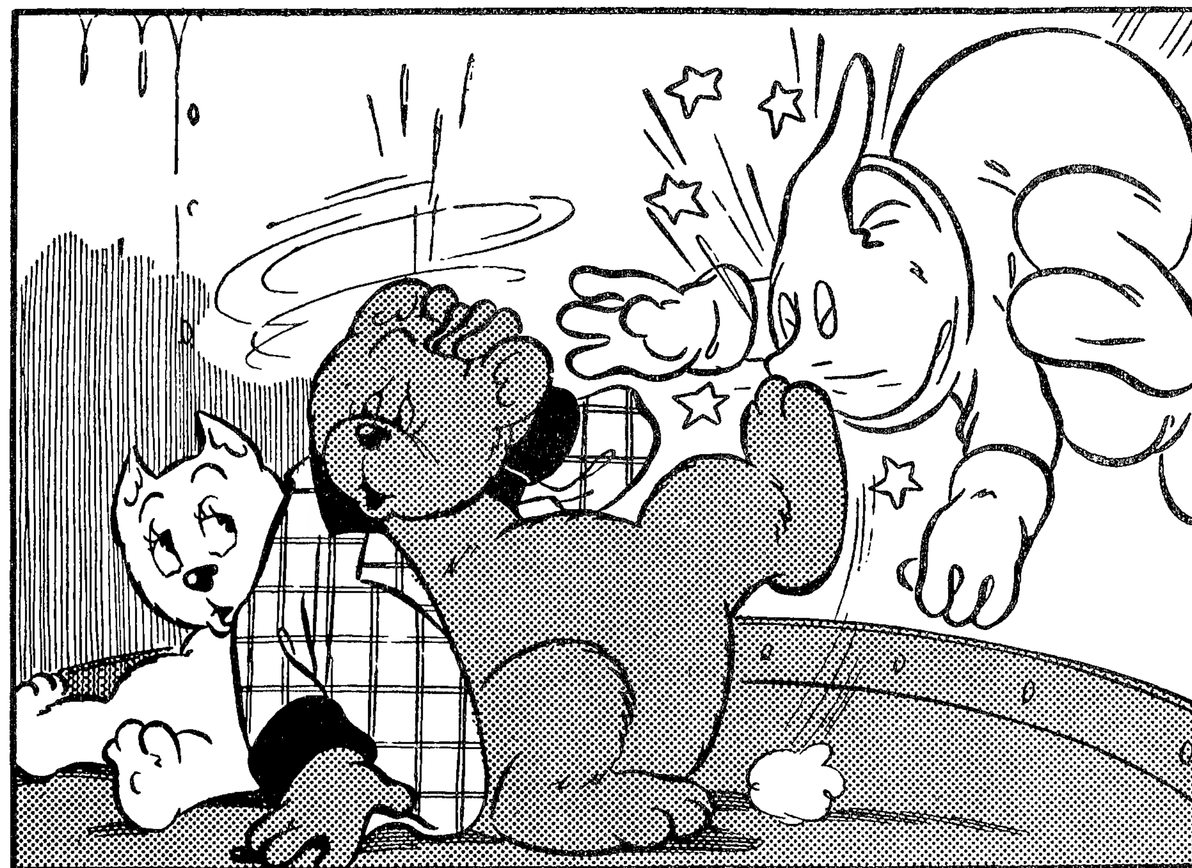
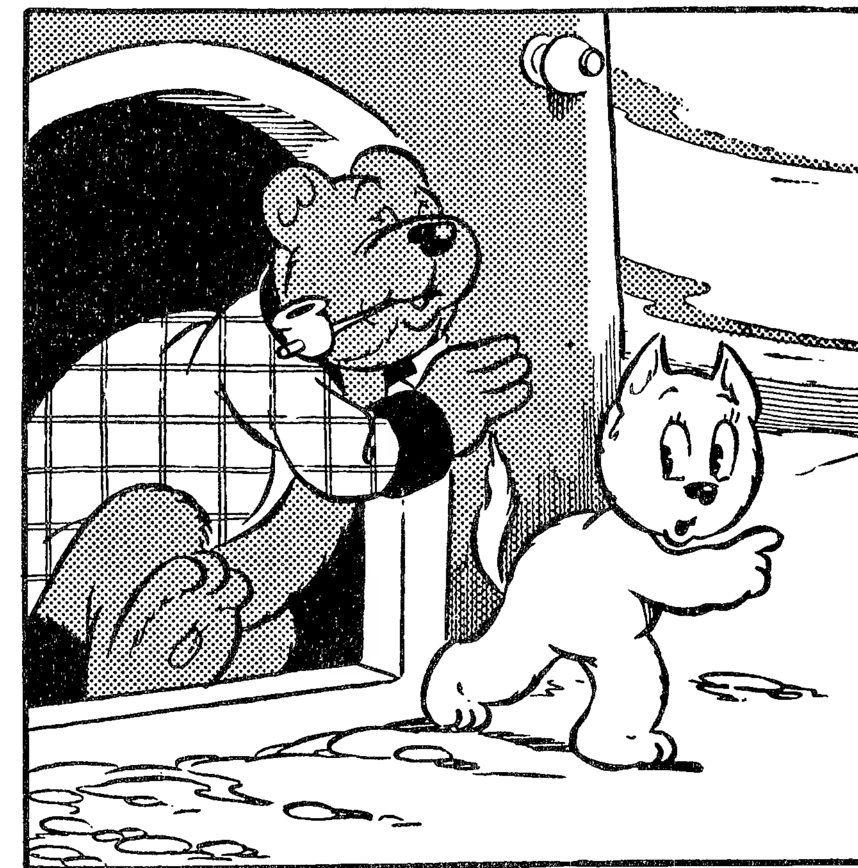

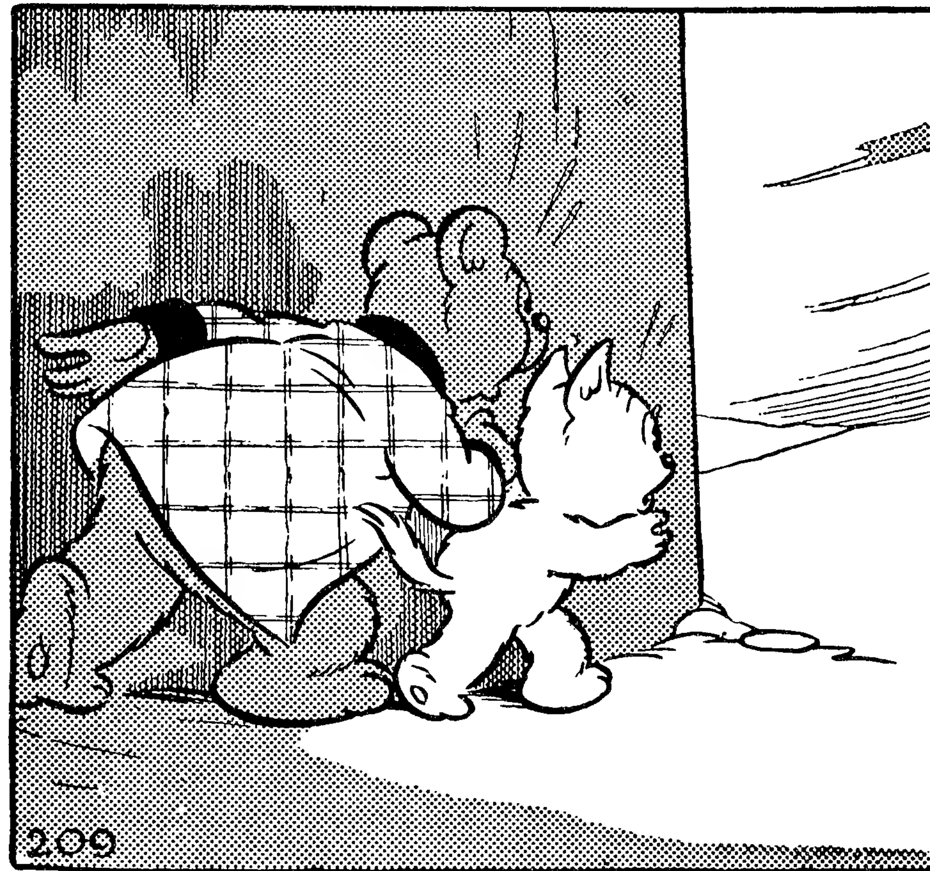
Vóór de toren zat één van de helpers van Sickbock te lezen in de cursus tot het vervaardigen van een eigen persoonlijkheid. Maar daarin werd hij gestoord door het rinkelen van de alarmbel. Hij schrok ontzettend want het was de eerste keer gedurende zijn verblijf aan de Zuidpool dat dat gebeurde.
'Dat moet de lift zijn!' mompelde de pientere wachter. 'De lift is aangekomen! Ik ben benieuwd of er ook iemand in zit! Volgens de oude Sickbock is het onmogelijk om de tocht, dwars door de aarde, levend tot een eind te brengen. Hm, ik zal me op het ergste voorbereiden!'

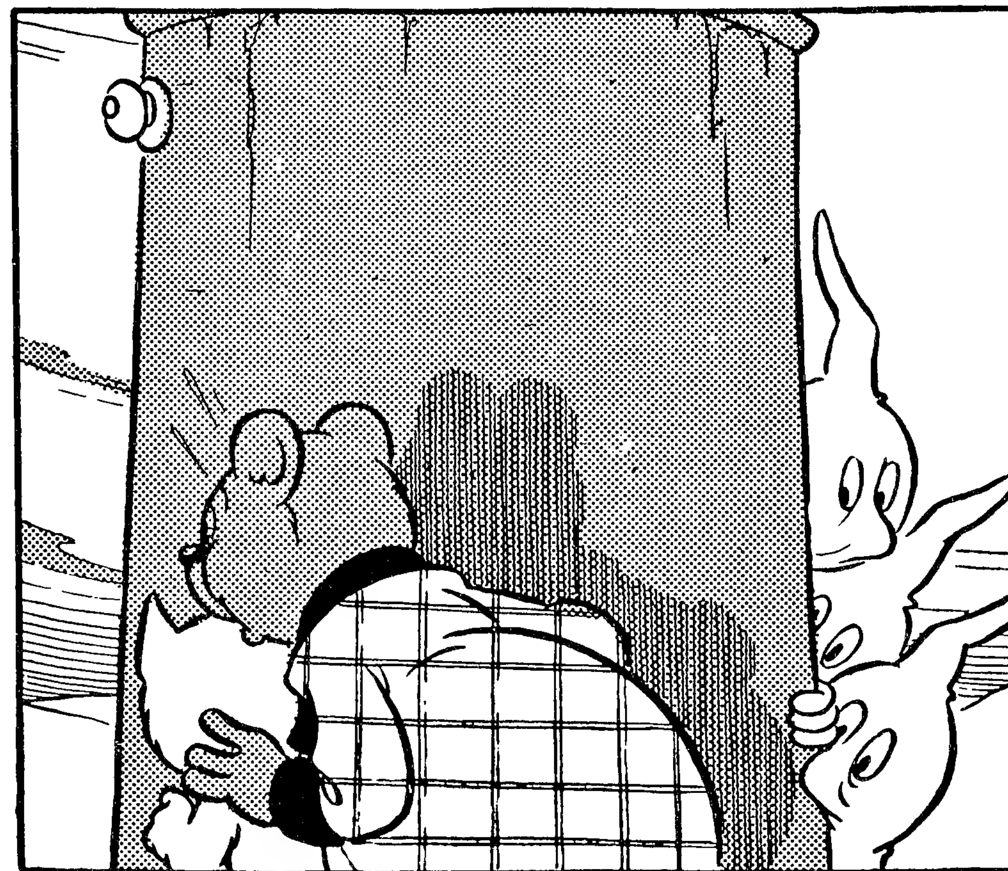
Hij stapte het torentje binnen, knielde neer en spiedde door een klein kijkgat in de grond. Op de bodem van de liftkoker ontdekte hij de bewegingloze lichamen van heer Bommel en Tom Poes.
'Twee tegelijk!' sprak de wachter verrast. 'Wat moet ik daarmee doen?' Hij richtte zich op en trok een handleiding tot het handelen van wezenloze persoonlijkheden uit zijn zak. Maar omdat hij daarmee niet wijzer werd, besloot hij om de lift te gaan openen en de slachtoffers er uit te halen.
Dat had hij niet moeten doen...

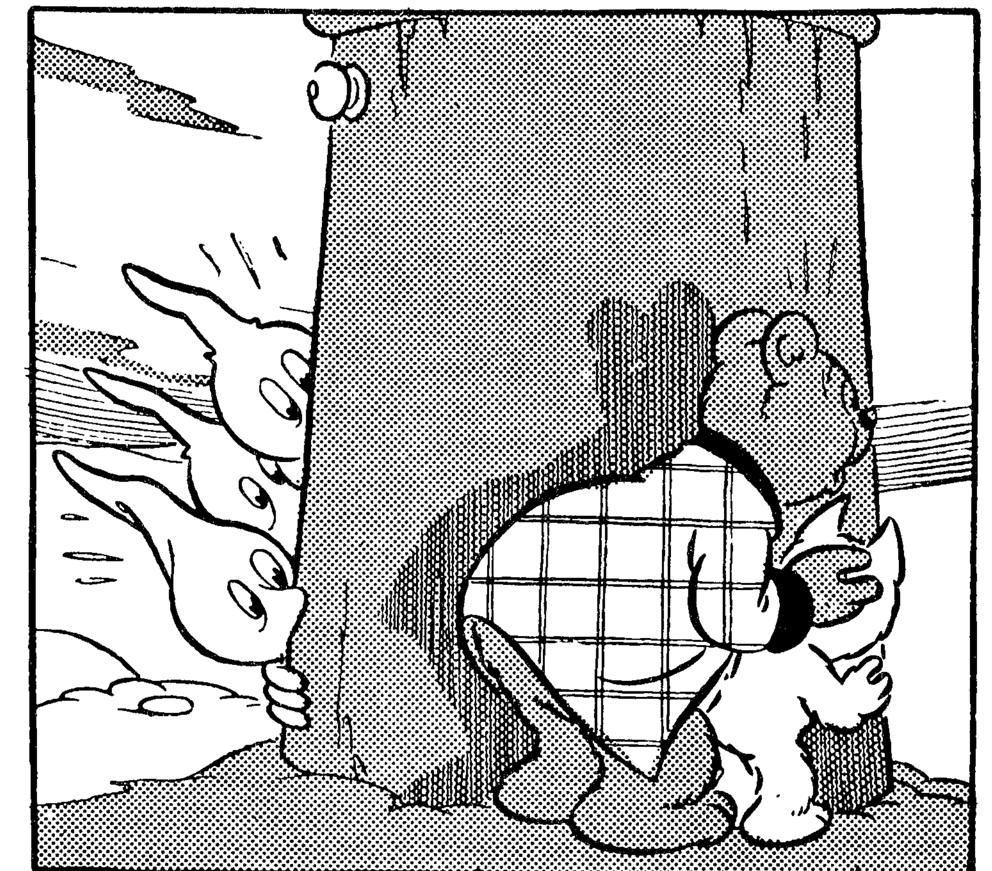

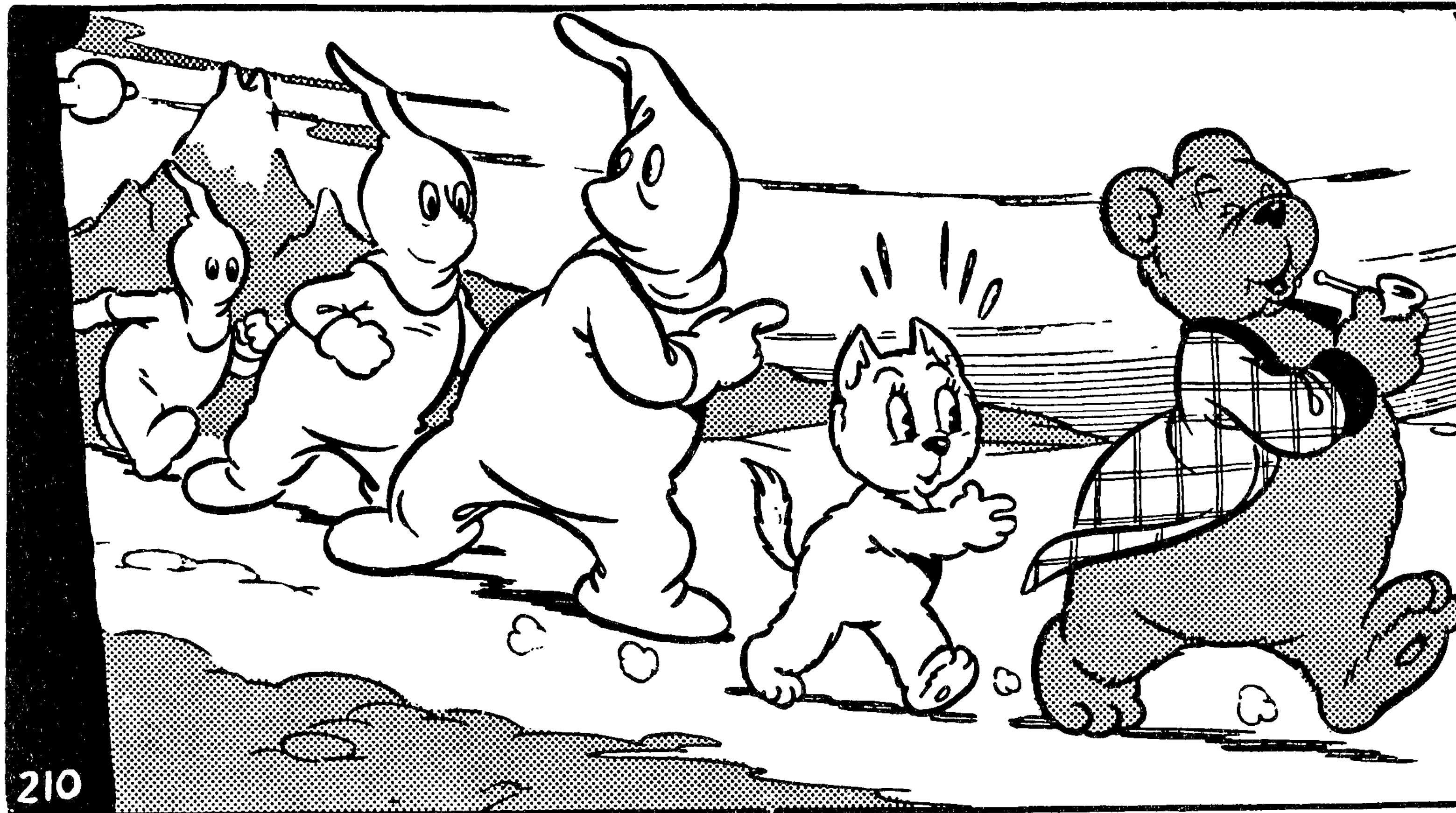
De wachter trok dus de bovenkant van de lift open en sprong naar binnen. Op hetzelfde moment, dat hij dat deed, kwam heer Bommel weer tot bewustzijn. (Hetzelfde bewustzijn, dat hij verloren had toen de lift met een plotselinge klap tot stilstand was gekomen.) Heer Bommel richtte zich op, stak zijn voet omhoog om het evenwicht te kunnen bewaren en keek om naar Tom Poes. En de ongelukkige wachter raakte met zijn neus precies de zware tenen van heer Ollie's voet. Met een jammerlijke kreet verloor de arme kerel op zijn beurt het bewustzijn en zakte op de bodem in elkaar.
'Hm...' prevelde heer Ollie, 'w...wat druk is het hier... gezang en gespring... gedans... hm! Pijn in mijn voet heb ik ook... Waar ben ik eigenlijk? Héla! Tom Poes! W-waar ben ik? W-waar heb je me heen gebracht?'
'Ik heb u nergens heen gebracht!' zei Tom Poes kribbig. Hij had hoofdpijn gekregen van de schok. 'We zijn op de Zuidpool, denk ik! En we hebben geluk, want één bewaker is er al onschadelijk!'
'Dat heb ik gedaan!' zei heer Ollie trots. 'Ik herinner me nu alles weer! Neusstoot met de grote teen, jonge vriend! Dat heb ik van mijn oud-oom Zebedeus geleerd, die handelde in Japanse vazen, vat je?'
'Nee,' zei Tom Poes. 'Kom, we gaan naar buiten, heer Bommel!'
Zo klommen ze dus naar boven en stapten op de vlakte van het ontdooide poollandschap.

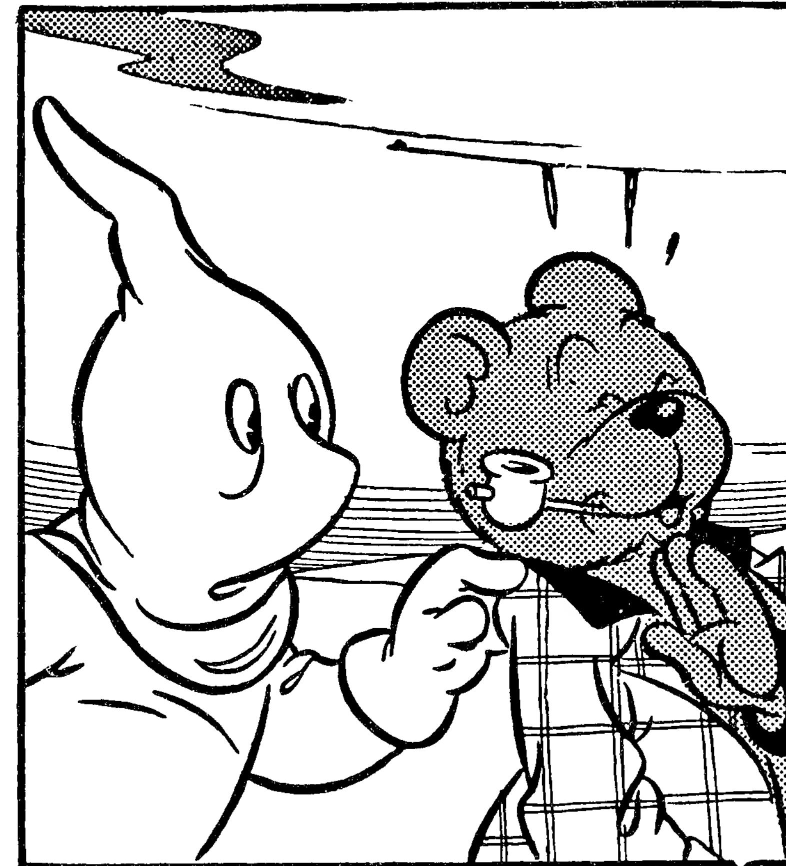

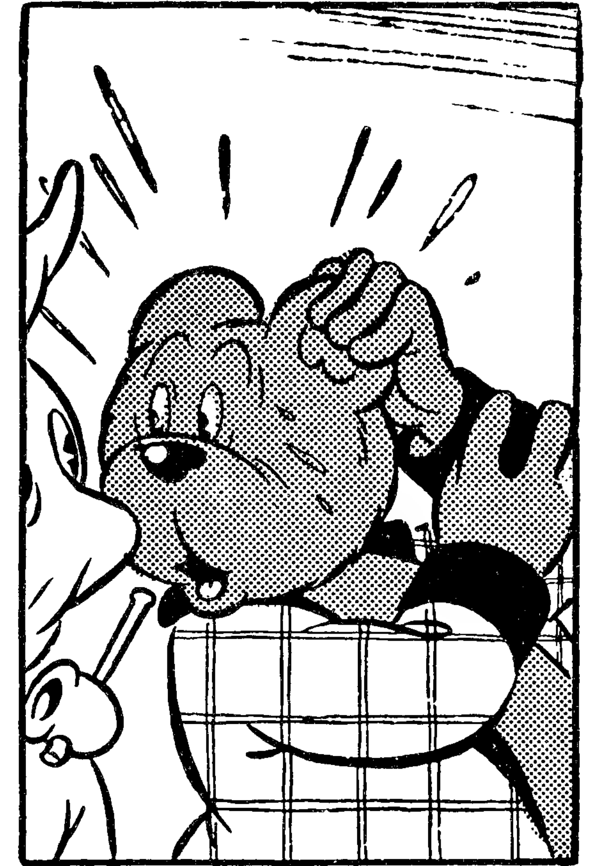

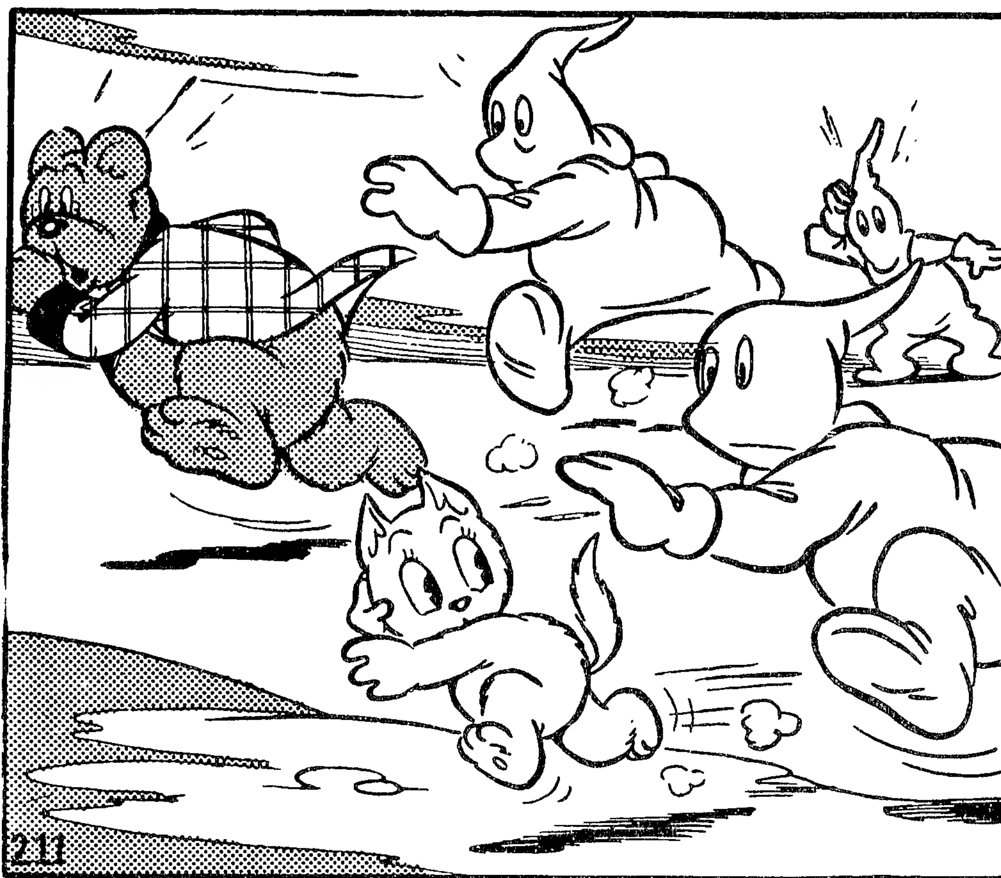
'Voorzichtig!' fluisterde Tom Poes. 'Er zullen hier nog wel meer bewakers zijn, want de hele machinerie die Sickbock gebruikt heeft om de aardas te veranderen moet hier ergens verborgen zijn! We zullen voorzichtig om dit torentje heen sluipen en de omtrek verkennen!'
'Heel goed, jonge vriend!' fluisterde heer Bommel. 'Ga je gang! Let niet op de beleefdheid, ga rustig voor! Ik volg je wel! Voorzichtig! Ssst...'
Zo fluisterend en sluipend keken Tom Poes en heer Ollie om de toren heen. Ze zagen niets anders dan een grote, kale vlakte voor zich.
'Saaie boel!' zei heer Bommel. 'Geen huis, geen boom, geen levend wezen. Van dit landschap is geen tekening te maken, jonge vriend!'
'Hm,' zei Tom Poes, 'nu de andere kant. We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn!'
'Vooruit maar!' zei heer Ollie die steeds opgeruimder werd. 'Ga je gang maar, ik volg wel! Er is hier niemand, let op mijn woorden!'
Maar heer Bommel vergiste zich. Een klein ploegje plichtsgetrouwe wachters bewoog zich aan de andere kant van de toren heen en weer...

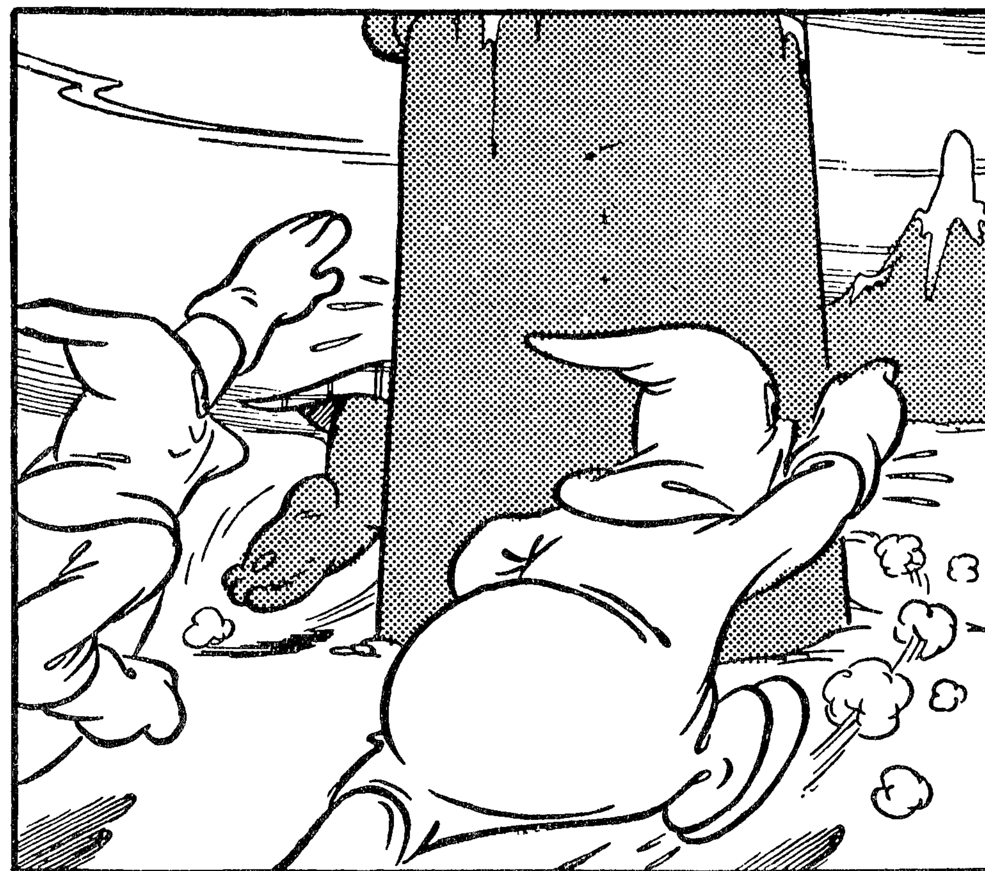
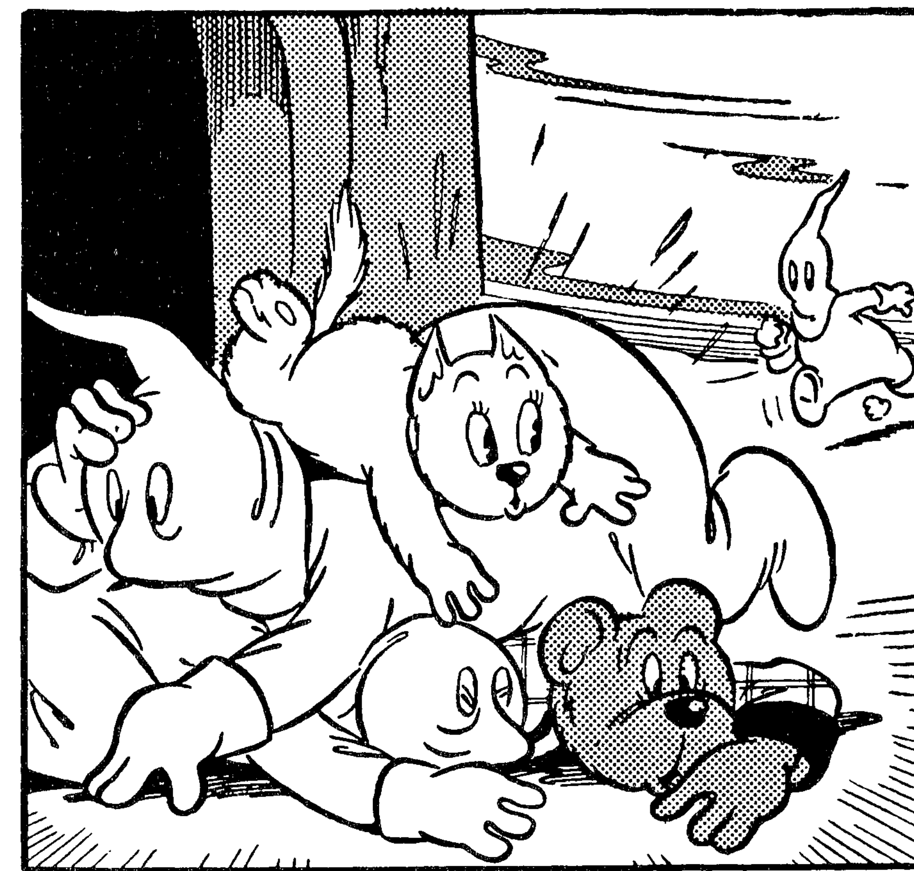

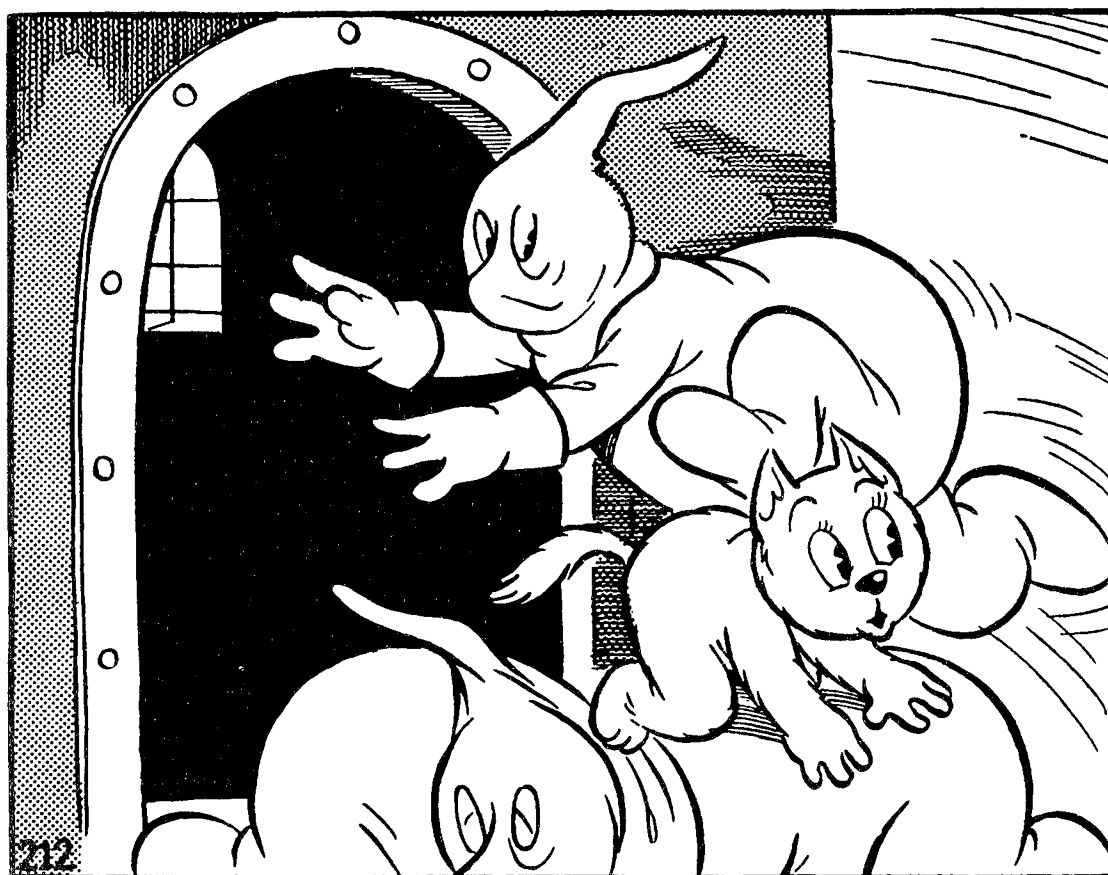

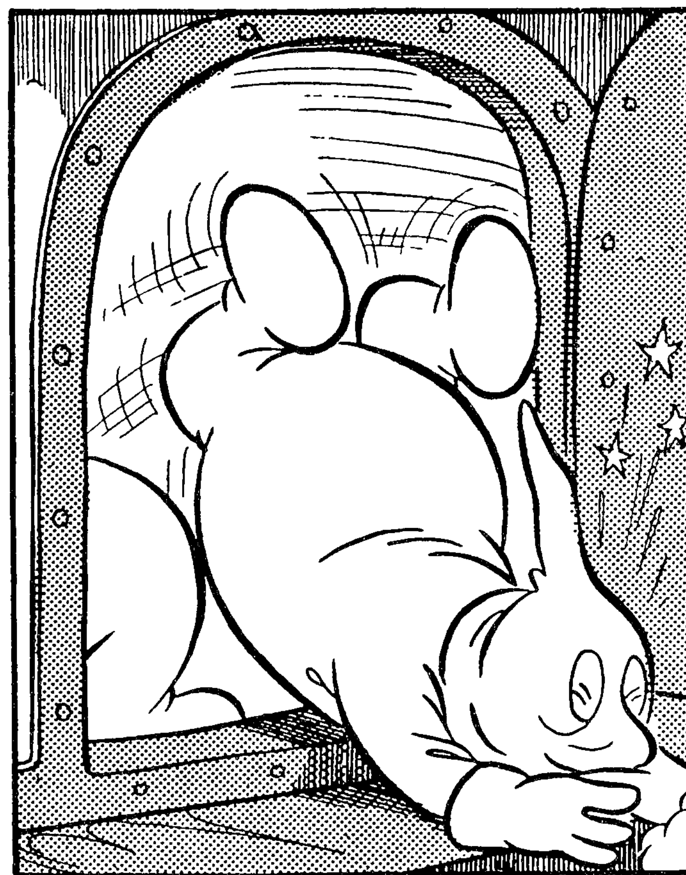
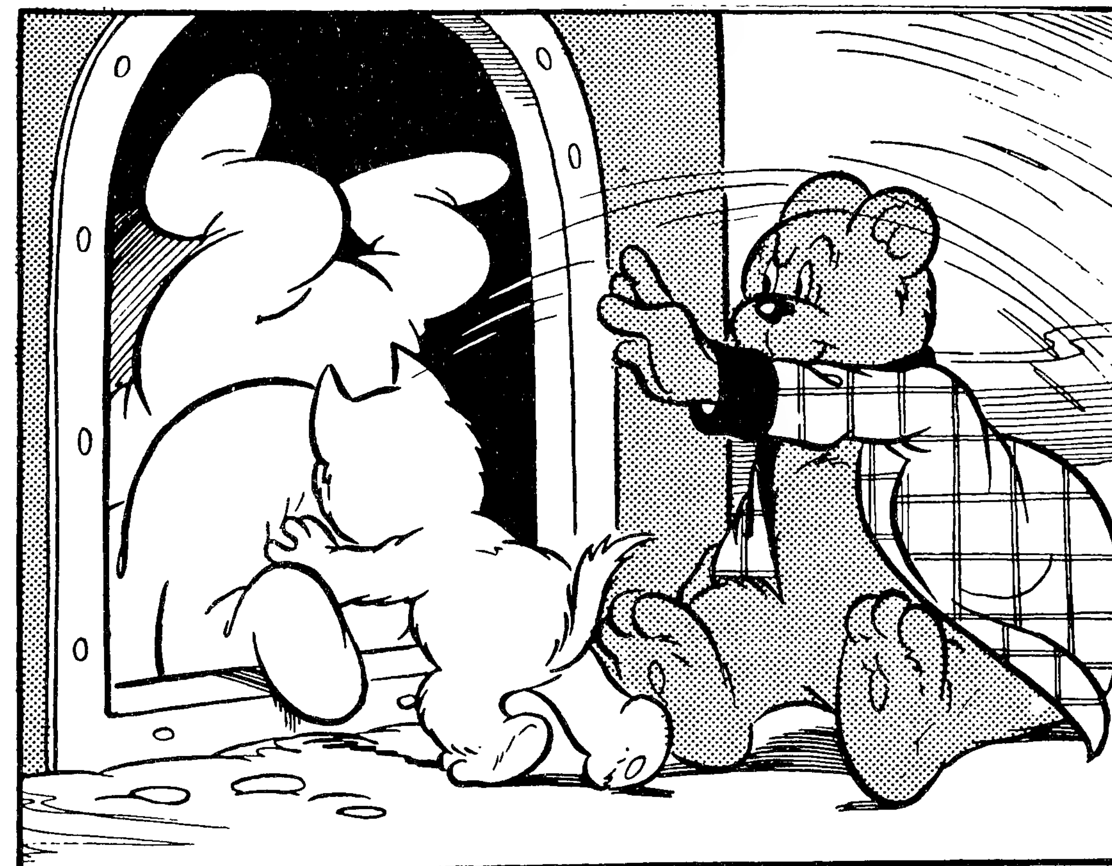
'Komaan!' zei heer Bommel. 'De kust is veilig! Geen ongure lieden te zien! We gaan eens op zoek naar de werkplaatsen van heer Sickbock, jonge vriend! Volg me! Ik wil wedden, dat ik die aardasverstoormachine in minder dan geen tijd heb ontdekt! Wij, Bommels, hebben een neus voor dat soort dingen! Storende elementen duld ik niet in mijn huis, zei mijn vader steeds, en daar heb ik me altijd best bij bevonden, Tom Poes! Kom mee!'
Ze begaven zich op weg en doorkruisten de omgeving van de toren in verschillende richtingen, zonder iemand tegen te komen. Maar helaas! Ze keken geen enkele maal achterom en hadden daardoor niet in de gaten, dat een groepje lieden, in vreemde ketelpakken gestoken, hen volgde! Een vreemdeling die niet zou weten, wat er aan de hand was, had kunnen denken, hier een goed georganiseerd wandelclubje aan het werk te zien. Maar wij, die beter weten, houden ons hart vast. Heer Bommel, die vooraan liep, ontdekte pas dat er iets niet in de haak was toen hij Tom Poes hoorde roepen en een hand op zijn schouder voelde.
'Wees niet bevreesd, jonge vriend!' zei hij opgeruimd. 'Blijf maar dicht bij me! Volg mijn voetsporen en...'
Op dat moment keek hij om en slaakte een akelige gil...

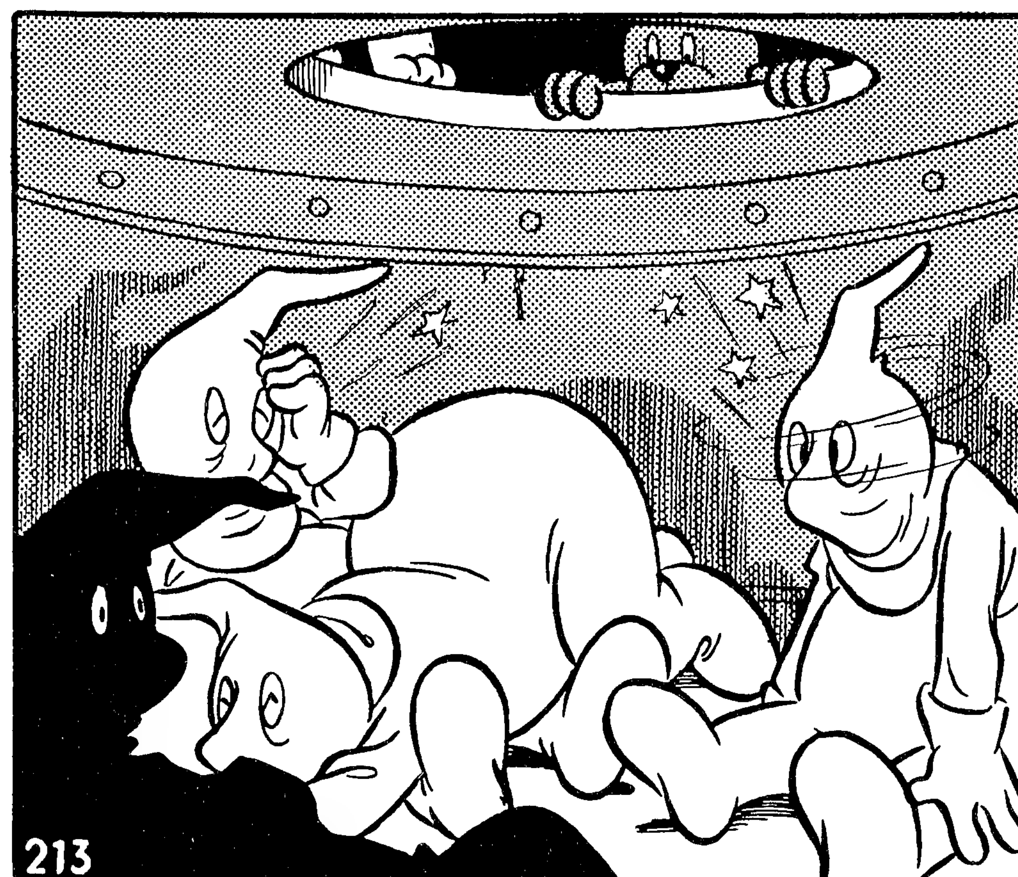

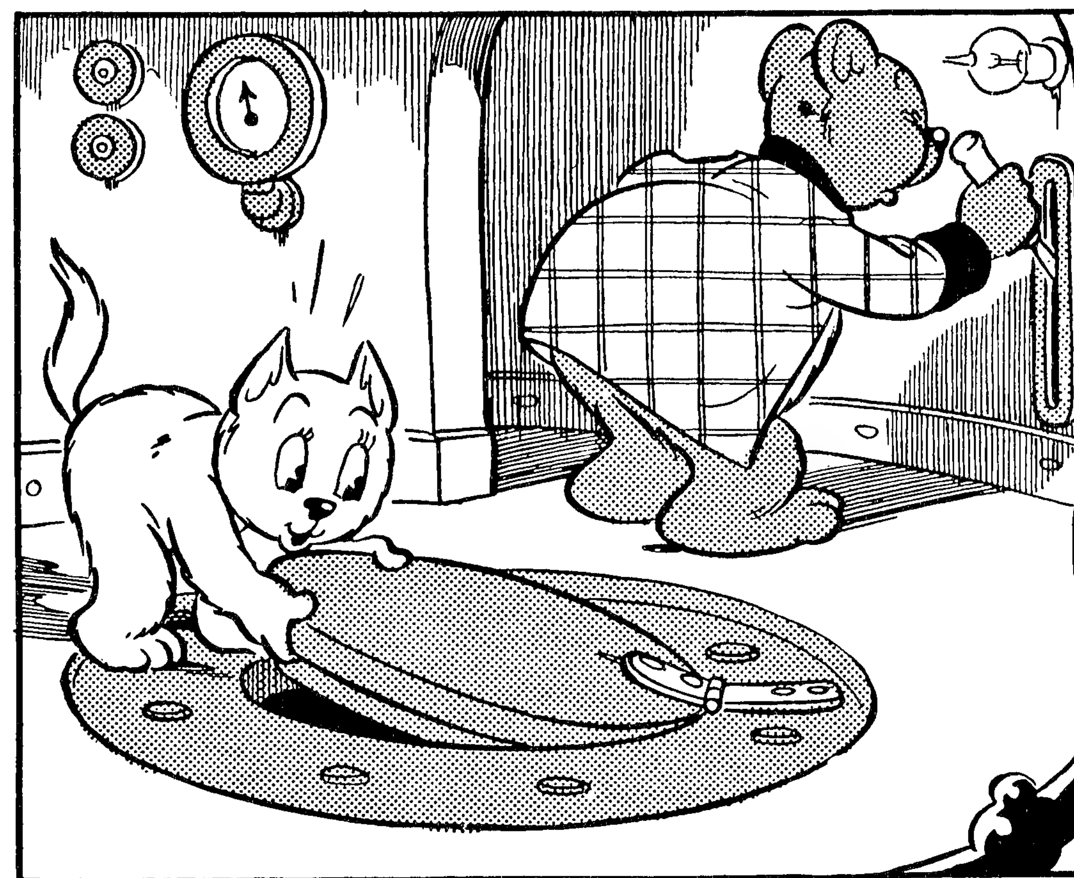
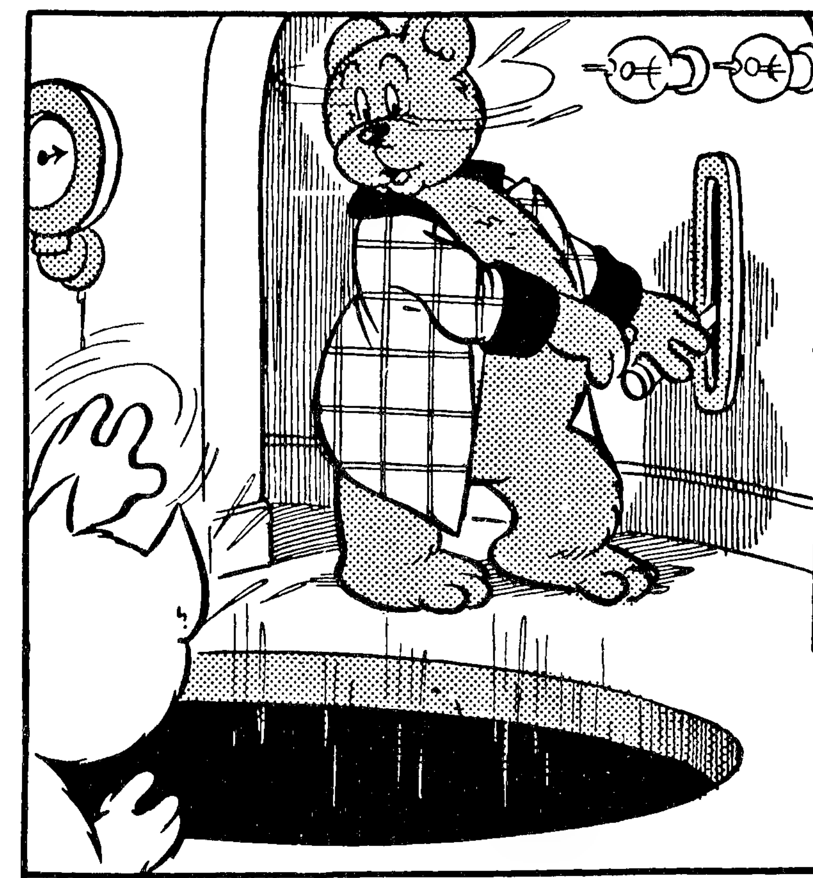
Heer Bommel wachtte niet af, wat er verder zou gebeuren. Hij keek een ondeelbaar ogenblik verwilderd om zich heen, zag toen, dat Tom Poes in snelle vaart op het torentje afstoof en volgde hem. De drie wachters, die tot dusver niet precies hadden geweten wat dit voor vreemdelingen waren, kregen in de gaten dat er iets niet in de haak was en begonnen de achtervolging.
Gelukkig hadden Tom Poes en heer Ollie een kleine voorsprong en bereikten zij het torentje het eerst. Tom Poes suisde aan de rechterkant het gebouwtje om en heer Bommel aan de linkerkant. De achtervolgers splitsten zich en deden hetzelfde en wat er toen aan de keerzijde van de toren gebeurde laat zich begrijpen.
De twee groepen snelden met grote vaart op elkander in, er klonken enige kreten, gevolgd door doffe ploffen en toen werd het stil.
Toen de stofwolk een beetje was opgetrokken, werd er een stapeltje lichamen, die ordeloos door elkaar lagen, zichtbaar. Maar de zaak was nog niet afgelopen, want, zoals je hebt kunnen zien, waren er drie bewakers. De derde, die een besluiteloze aard had, was het nog niet met zichzelf eens aan welke kant hij de toren zou benaderen. De geluiden, die hij hoorde, maakten hem echter ongerust en daarom kwam ook hij nu in actie.

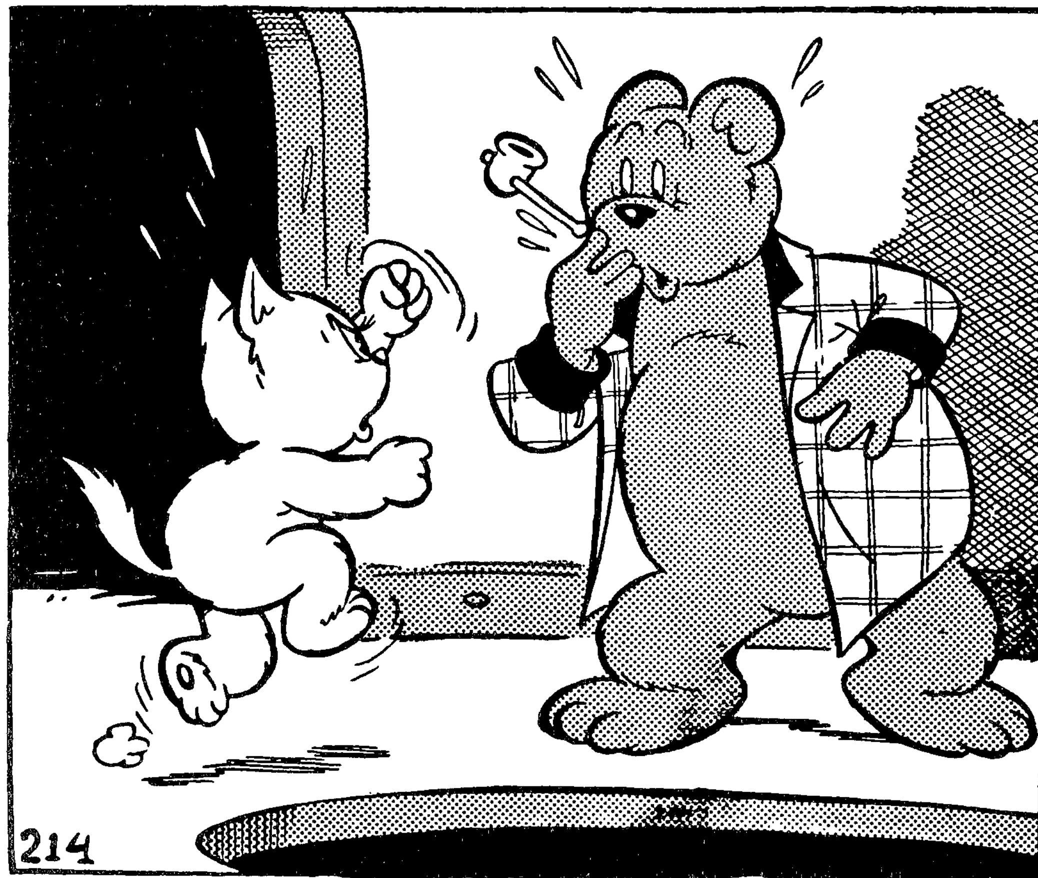

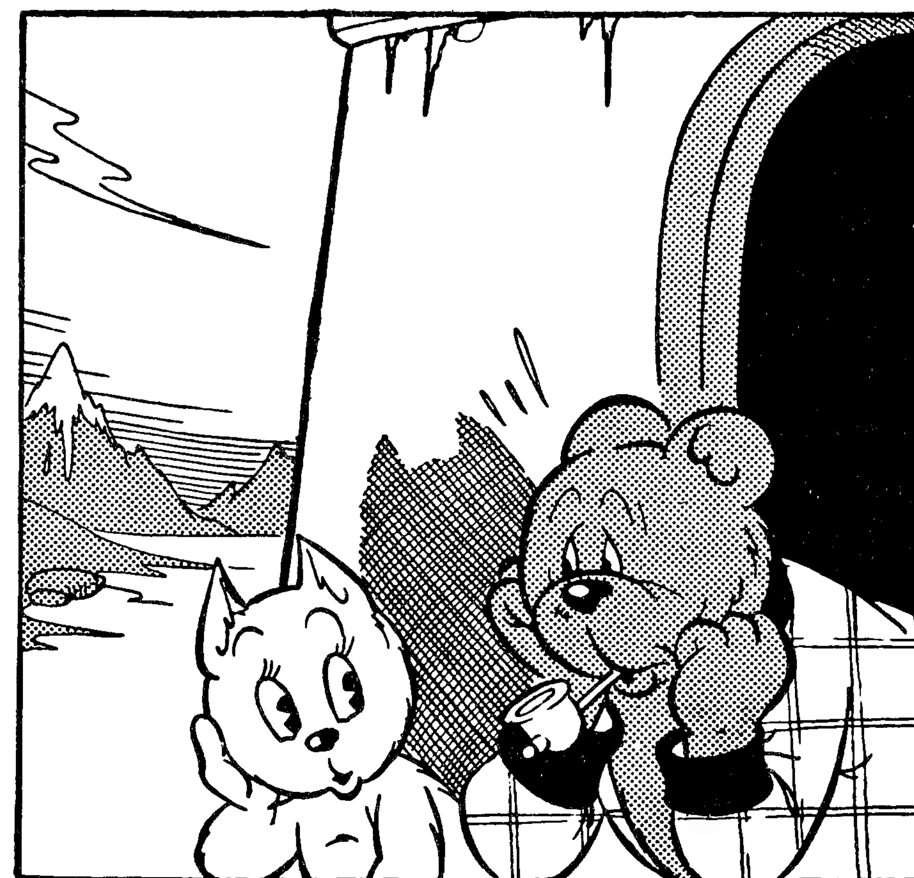
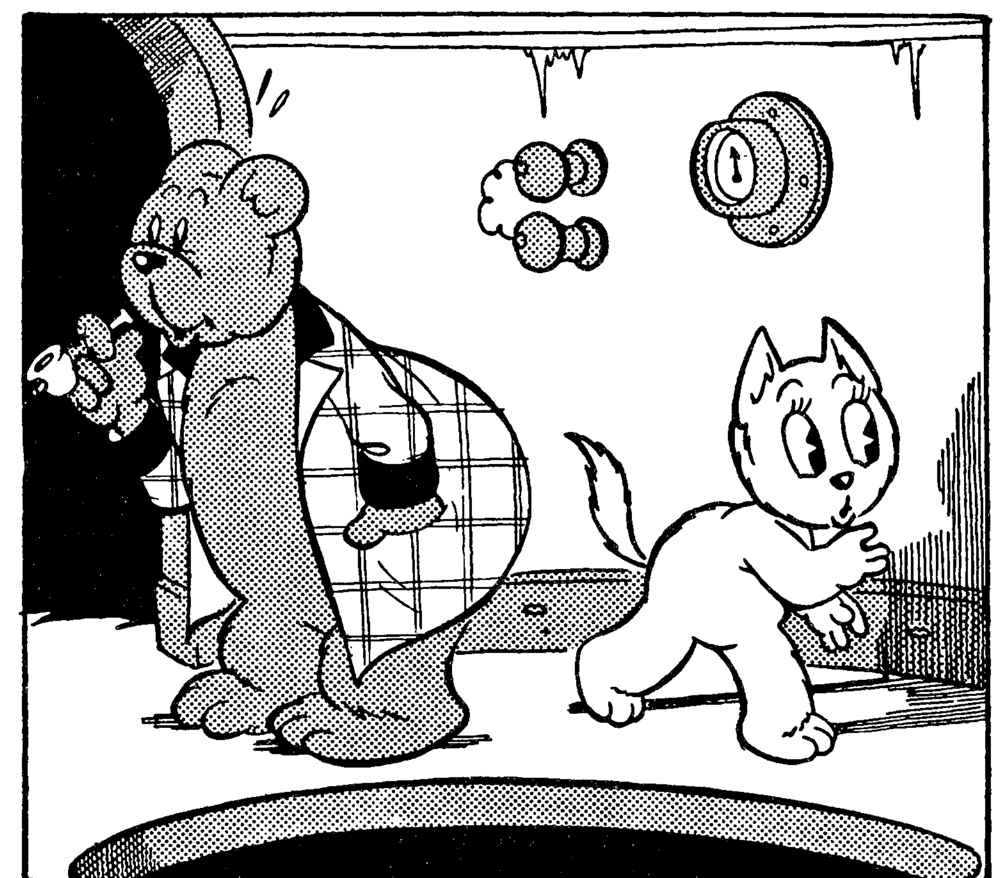
De derde wachter kwam aanhollen in zijn rare ketelpak en stroopte zijn mouwen op. Onder de kap, die zijn hoofd bedekte, klonken rauwe, onbeschaafde geluiden. Het was duidelijk, dat deze bewaker zich niet in de luren zou laten leggen, zoals zijn collega was gebeurd. Inmiddels was Tom Poes echter weer een beetje van de schok bekomen. Hij dacht even na, herinnerde zich toen wat er gebeurd was en richtte zich met een schok overeind.
Precies op dat moment greep de wachter toe... maar hij greep mis. Door de geweldige kracht die hij in zijn sprong gelegd had verloor hij zijn evenwicht en tuimelde voorover over de stapel lichamen heen in het inwendige van het torentje.
'W-wat gebeurt er, Tom Poes?' vroeg heer Bommel wazig. 'Er... er drukt iets op me, jonge vriend. Help eens een handje! Dit is geen houding voor een heer!'
Hij richtte zich steunend en moeizaam een beetje op en daardoor schoof ook de tweede wachter het torentje binnen.
'Dat is een idee, heer Bommel!' riep Tom Poes. 'We gooien al deze kerels in de lift!'
'Mijn ideeën zijn meestal goed, dat moest je weten!' zei heer Ollie, tevreden toekijkend. 'Flink duwen, jonge vriend! Juist... nog een zetje... Hoepla! Daar gaan ze!'
De drie bewakers verdwenen met doffe bonzen in het liftkamertje en Tom Poes keek ze hijgend maar tevreden na.

De lift was nu dus gevuld met vier min of meer bewusteloze bewakers in ketelpakken. Ze lagen in een wanordelijke hoop op de grond en bewogen zich niet.
'Ik zal het luik boven hen sluiten!' zei Tom Poes. 'Dan zijn ze voorlopig onschadelijk! Als we straks de lift weer moeten gebruiken kunnen we altijd nog zien, wat we met hen gaan doen!'
'Heel goed!' zei heer Ollie. 'Ga je gang, jonge vriend! Ik ga vast eens op zoek naar de machines, die de stand van de aarde hebben veranderd!'
Tom Poes sloot dus het luik en draaide de schroeven vast, terwijl heer Bommel zich tastend en zoekend langs de wanden bewoog.
'Een hefboom!' mompelde heer Ollie. 'Zo'n ding dient om machines in beweging te brengen. Dat is één! Er zijn hier geen machines! Dat is twee! Dan dient dat ding dus om verborgen machines te bedienen! Zeer duidelijk! Welnu, wat let me, om deze hefboom over te halen?'
Met een rustige glimlach voegde hij de daad bij het woord en op hetzelfde moment schoot de lift met een dof gerommel onder de handen van Tom Poes vandaan en verdween in de diepte.
'Oh, pardon!' zei heer Bommel geschrokken. 'W-wat gebeurt er, Tom Poes?'

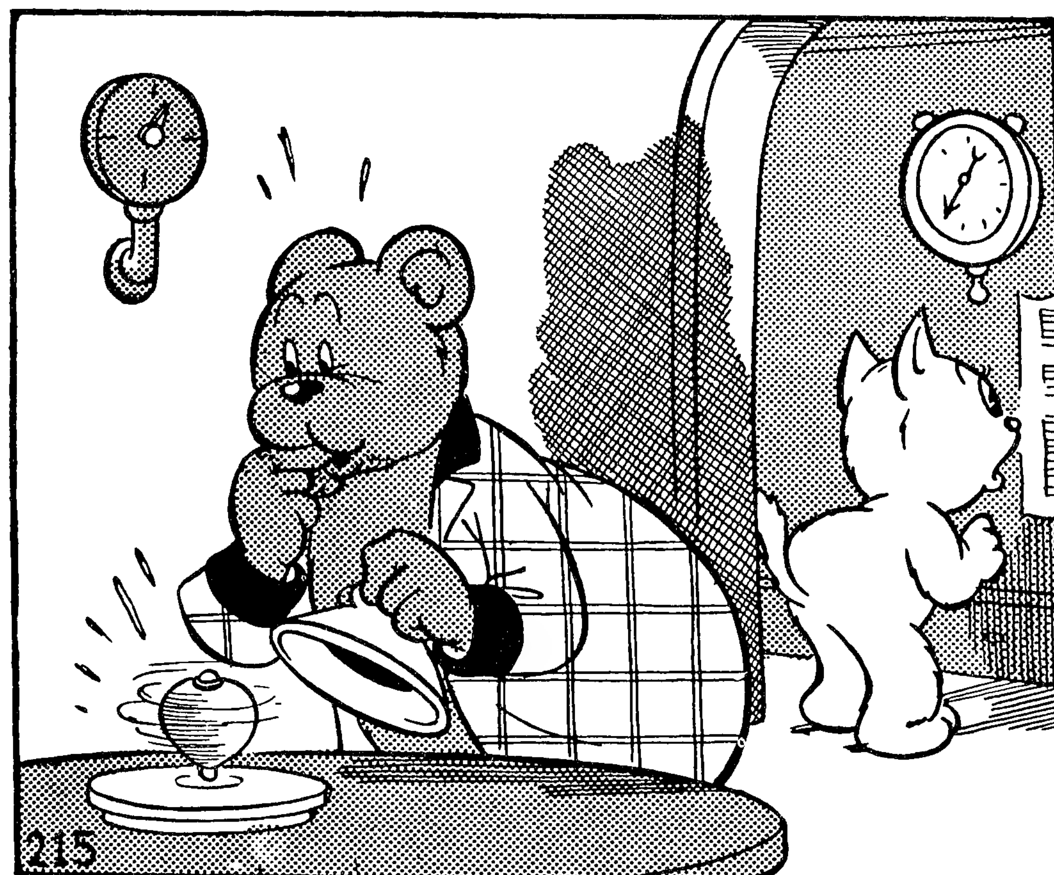
Tom Poes was woedend, dat snap je! 'Dat is het ergste wat er kon gebeuren!' riep hij. 'Nu zijn we de lift kwijt! Hoe komen we nu weer aan de andere kant van de aarde? Daar zitten we nu! Moederziel alleen op de Zuidpool! Dit is het stomste wat u tot nu toe ooit hebt uitgehaald!'

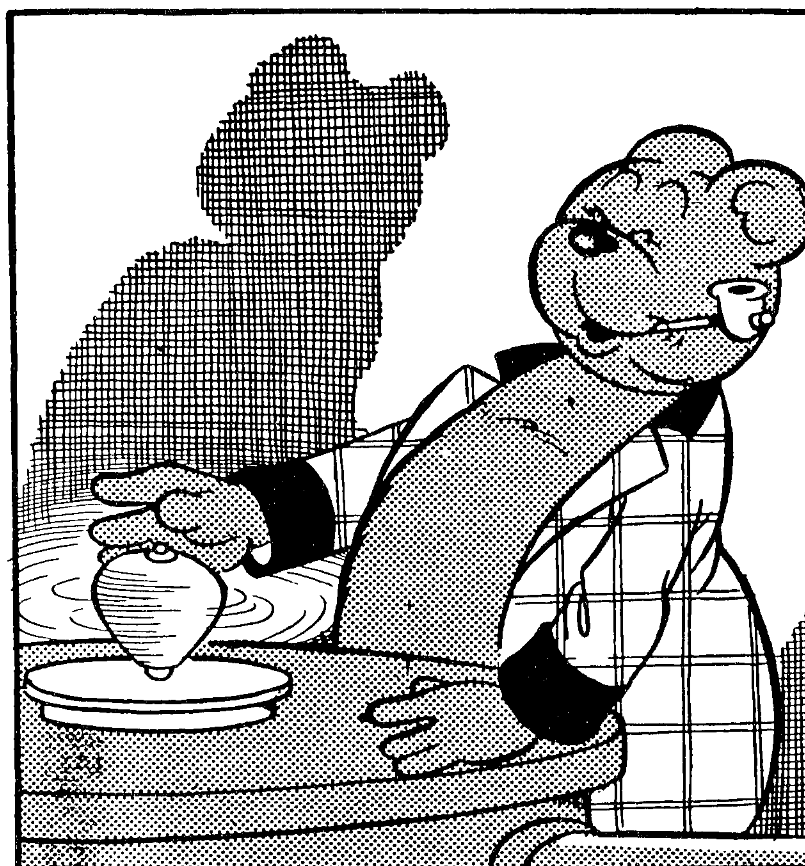
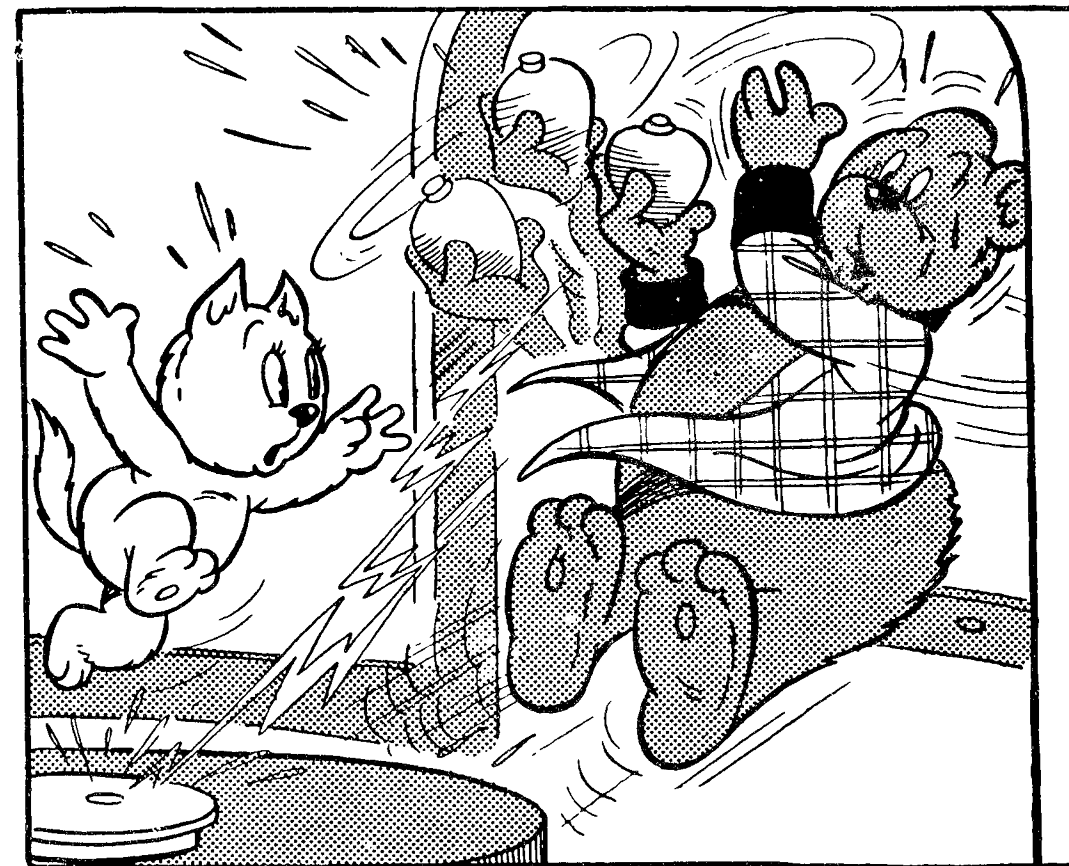
'Ik... eh... ik haalde alleen maar... ik bedoel, ik haalde de hefboom even over!' zei heer Ollie zwakjes. 'Ik kon toch ook niet weten, dat dat ding met de lift in verbinding stond, zeg nu zelf, Tom Poes! Een heer kàn niet alles weten, niet waar?' Hij zuchtte diep, zette zich op de drempel van het torentje en keek treurig naar het verlaten poollandschap, dat blakerde in de zon.

'Nu we hier tòch zitten,' zei Tom Poes na een poosje, 'kunnen we net zo goed naar de machines van Sickbock gaan zoeken. We zijn hier tenslotte om de aarde weer in haar goede stand te zetten! Hoewel we het aardig koud zullen krijgen als ons dat lukt!' voegde hij er aan toe. Maar heer Ollie deed net, of hij die laatste opmerking niet hoorde en sprong opgewekt overeind.

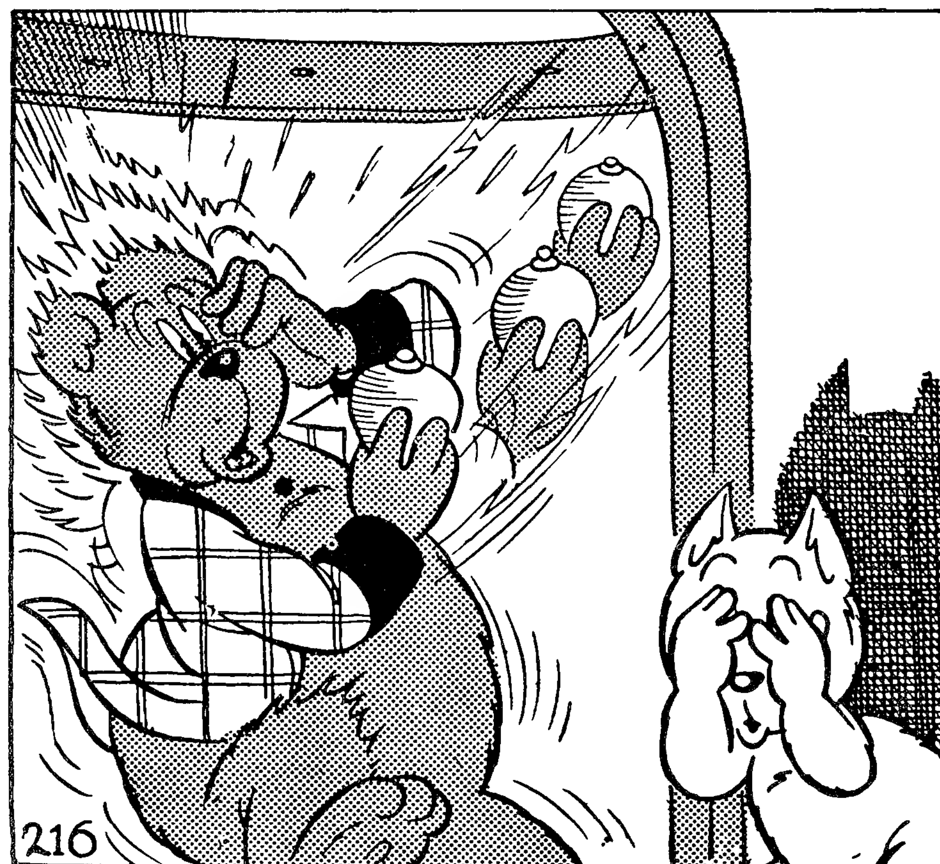
'Een goed idee, jonge vriend!' riep hij. 'Een heer moet niet te lang kniezen, niet waar? Een lichte tegenslag mag niet hinderen, als je begrijpt wat ik bedoel! Vooruit, Tom Poes, we gaan zoeken! Jij links en ik rechts!'

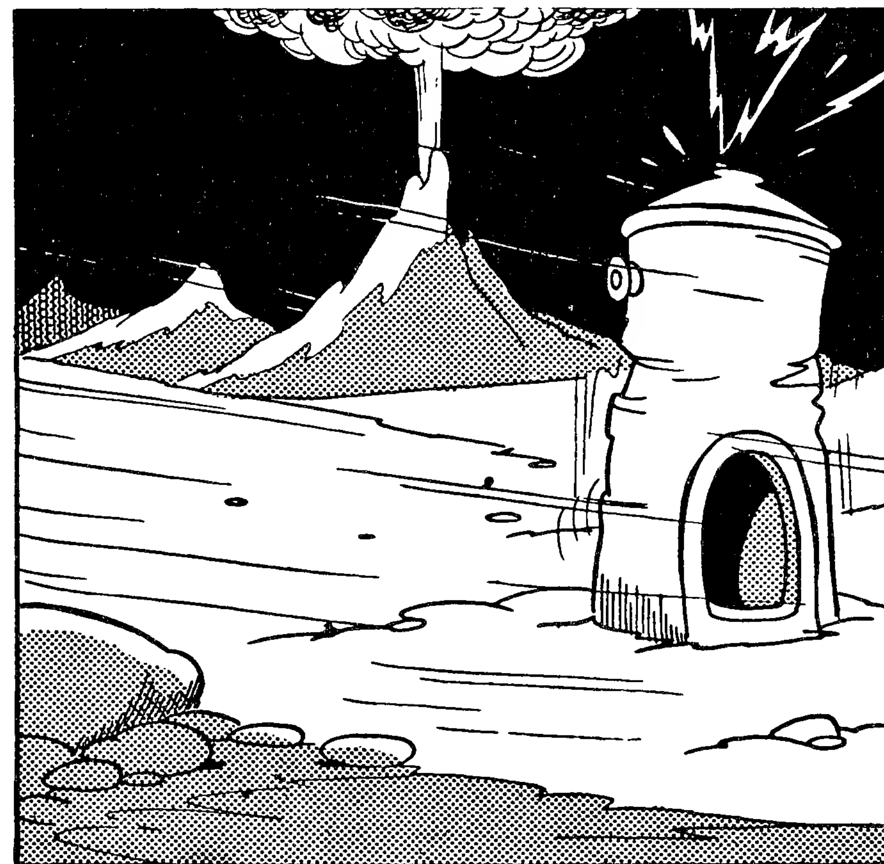
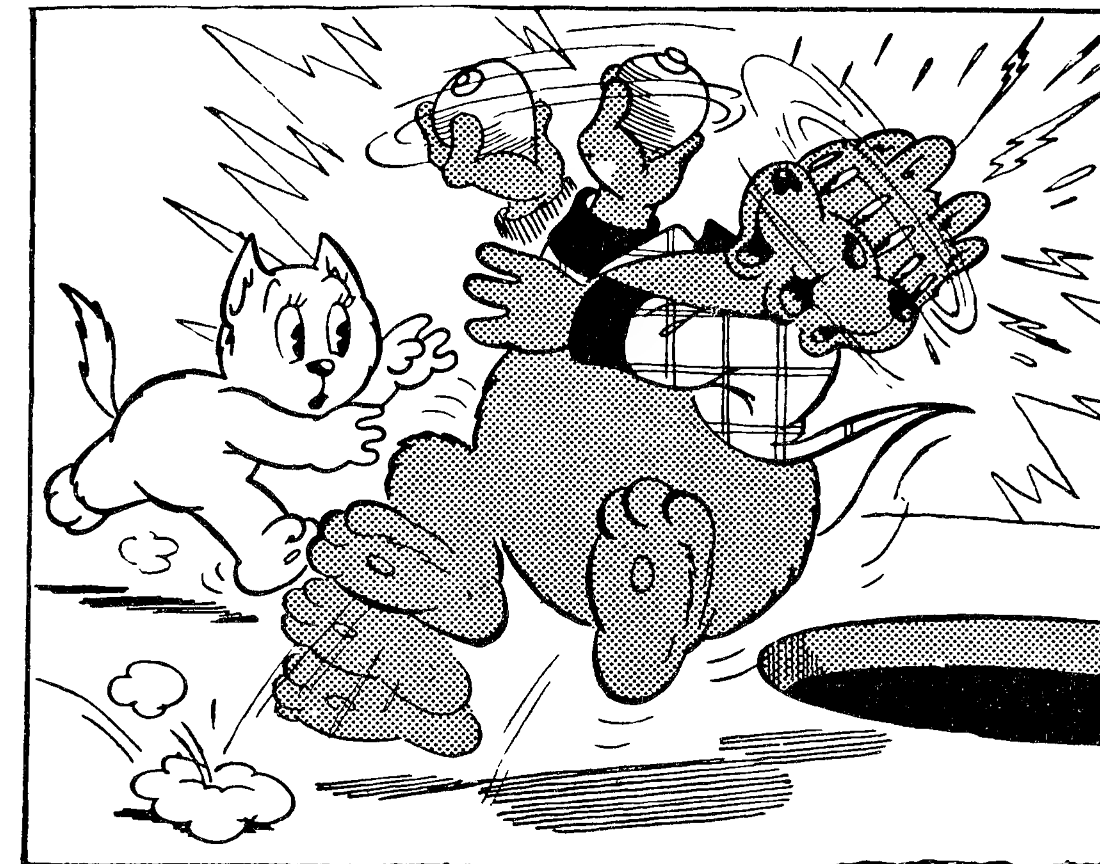
Ze stapten het torentje weer binnen en begonnen te speuren. 'Tjonge!' mompelde heer Bommel toen hij één stap gedaan had. 'Wat zou dat daar voor een stolpje zijn!? Dat zal ik onderzoeken... héél voorzichtig natuurlijk, héél voorzichtig!! Een Bommel kan niet voorzichtig genoeg zijn!'

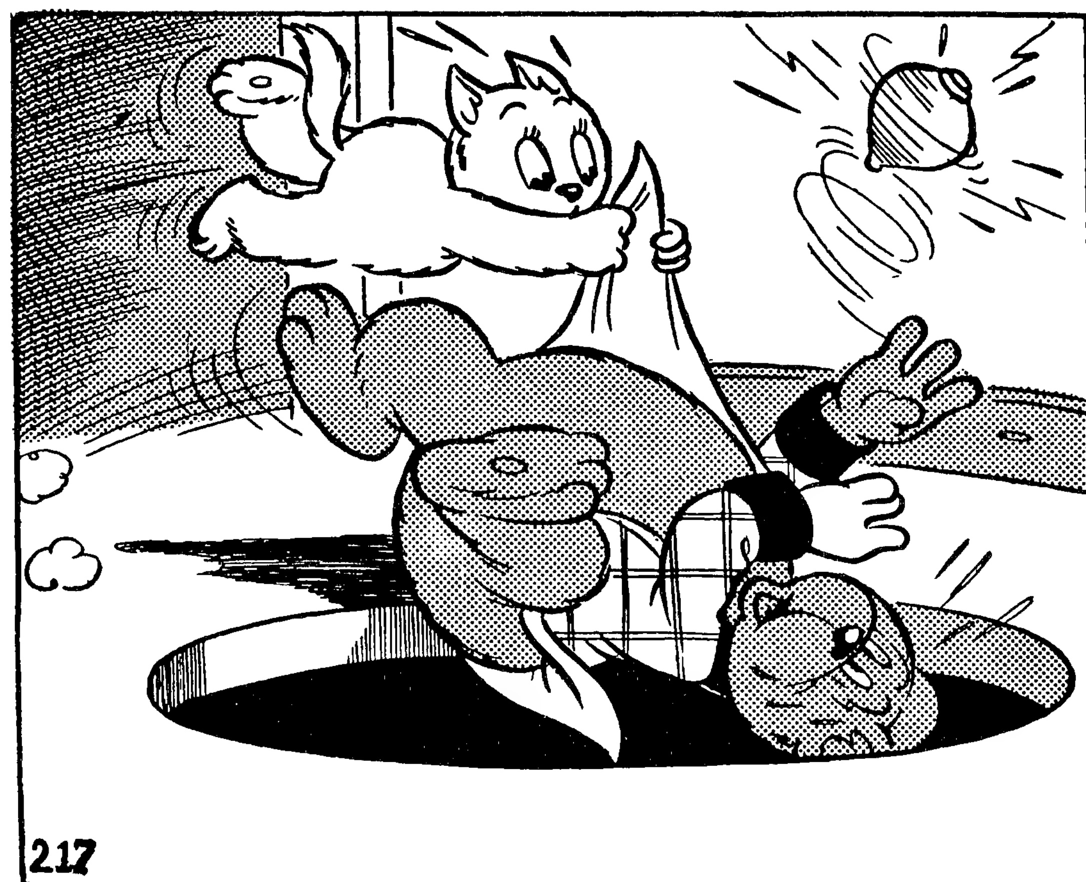

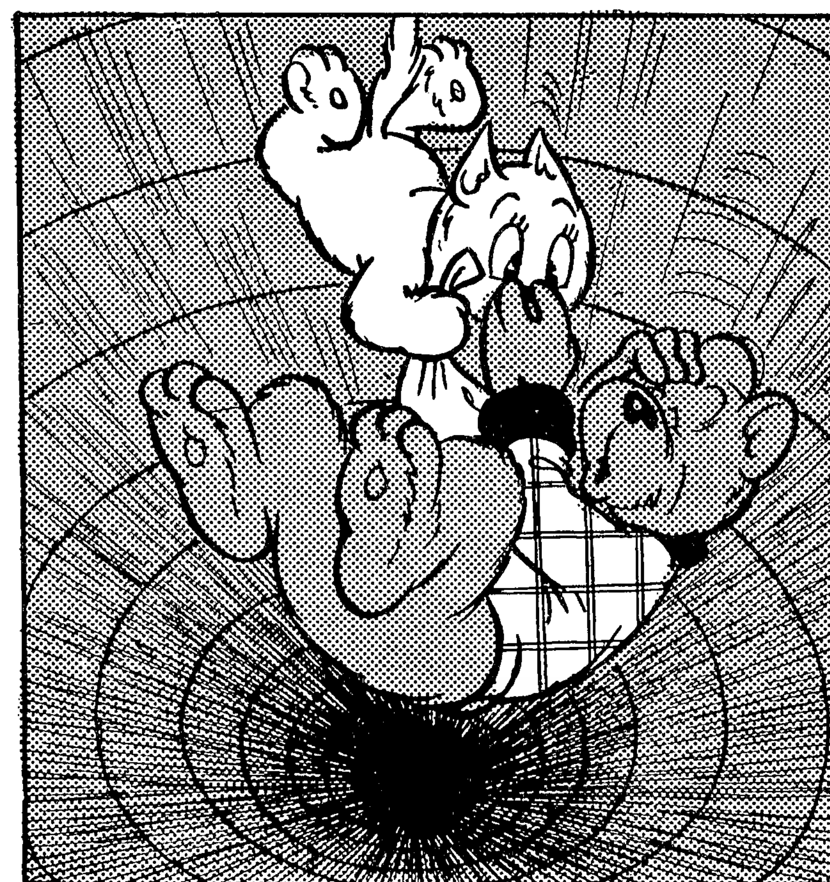
Heer Ollie stapte voorzichtig op een grote, loden tafel toe en tilde een rond stolpje op, dat eveneens van lood was. Er werd een zacht suizend geluid hoorbaar en hij zag tot zijn stomme verbazing dat er onder de stolp een tolletje stond, dat in snelle vaart ronddraaide...
'Wel... humpf... heb ik ooit!' prevelde heer Bommel. 'Laat ik nu toch even gedacht hebben, dat het een tòl was!' Hij boog zich voorover en keek oplettend naar het draaiende voorwerp.
Intussen had Tom Poes aan de wand een stuk papier gevonden, waarop verschillende voorschriften en waarschuwingen stonden.
'Waarschuwing 24b' las Tom Poes. 'Raak in géén geval ooit de tol op de loden tafel aan. Het evenwicht van dit draaiende voorwerp bepaalt de stand van de aardas. De atoomkracht die in het inwendige van de loden tafel geborgen is...'
Op dat moment werd Tom Poes gestoord, doordat heer Bommel, achter hem in een luide lach uitbarstte.
'Maar het ìs een tol!' riep heer Ollie. 'Een priktol! Hahaha! Hoe is het mogelijk. Kijk eens, Tom Poes! De oude Sickbock speelt met tolletjes! Hier is... Oeoeoeiii!!'
De waarschuwende gil van Tom Poes was te laat. Heer Bommel greep de tol van de loden tafel en werd op hetzelfde moment door een ontzettende schok tegen de muur geslingerd. In de tafel knetterde en siste het en grote bliksemstralen flitsten door het vertrek...

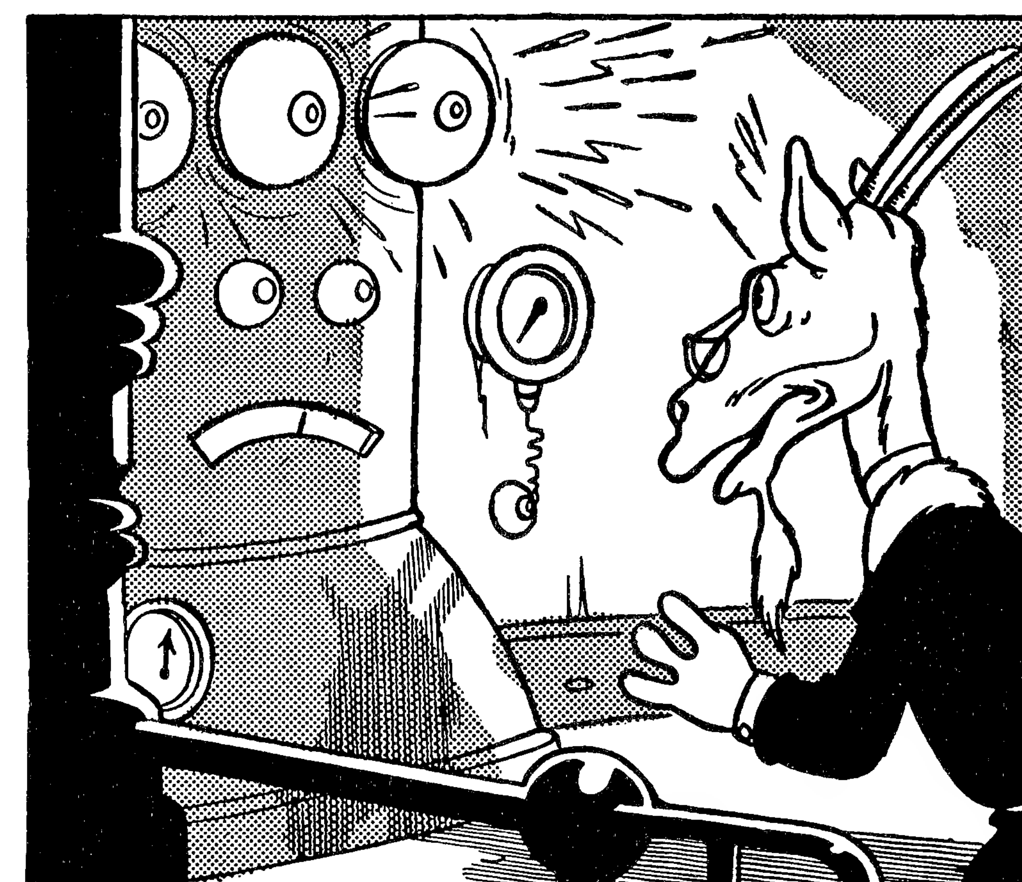

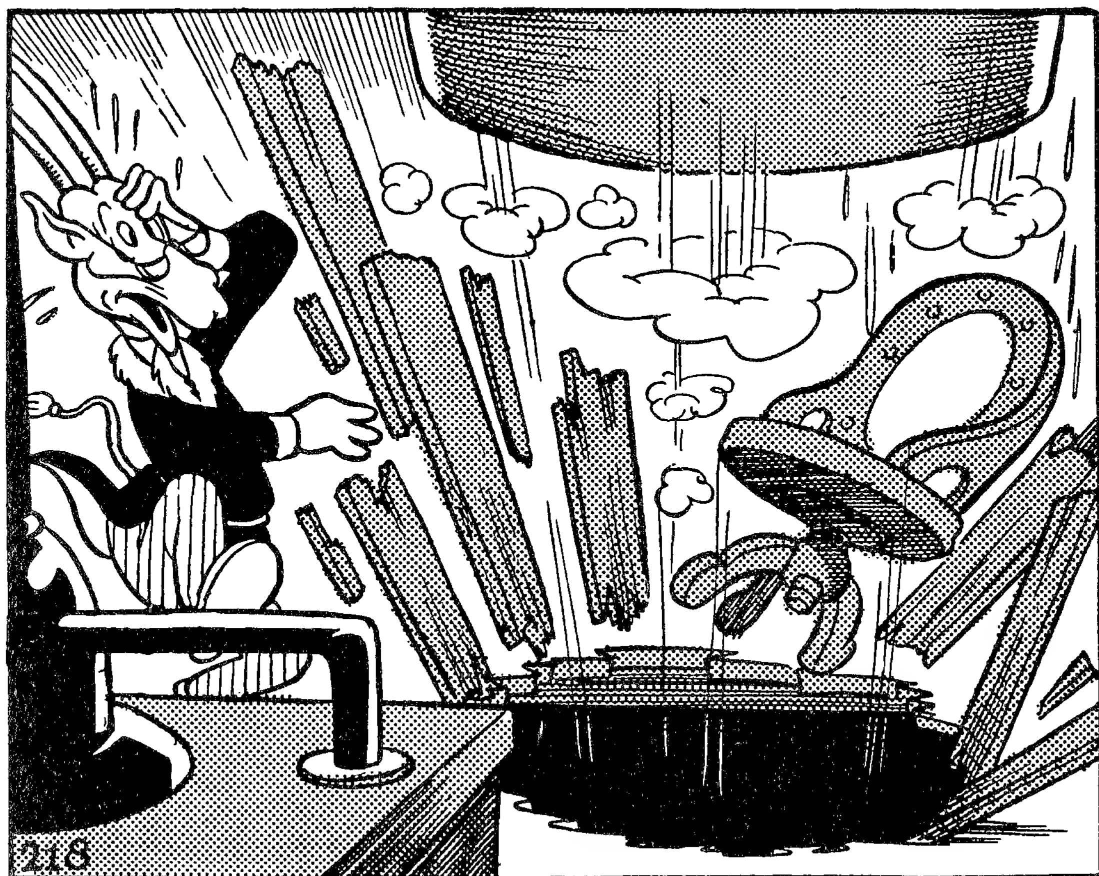
Heer Bommels haren gingen recht overeind staan en knetterende vonkjes sprongen tussen zijn oren heen en weer. De tol schoot nog steeds bliksemstralen af en het was hem onmogelijk het ongelukkige ding kwijt te raken. Met grote snelheid rukte zijn arm heen en weer en hij danste als een vreemde, grote kaatsebal door het vertrekje.
'Hee – he-help!!' jammerde hij. 'Klik ...kik...tik... gak... gaat... toot...! Klak Krrr... tik!... Klik! Trrrrr!!'
Op dat moment begon de aarde te rommelen en te trillen. Het torentje schudde en scheurde, de vulkaan blies grote vlammen naar de zwarte lucht en er stak een hevige, gierende wind op.
Tom Poes hield zijn handen voor de ogen en dacht, dat zijn laatste ogenblik gekomen was. Hij kwam weer tot zichzelf, doordat de vreemde uitroepen van heer Bommel dichterbij kwamen en hem passeerden. Toen hij opkeek, zag hij met ontzetting, dat zijn vriend knetterend en met rukkende bewegingen, met de rampzalige tol nog steeds in zijn hand, door het ronde vertrek sprong.
'Halt!' schreeuwde Tom Poes. 'Pas op! De liftkoker! U zult in de liftkoker vallen! Gooi die tol weg! Stop dan toch! Sta stil!'
Ik weet niet of de ongelukkige heer Bommel hem verstond. Hij sprong en knetterde en praatte luid in zichzelf. 'Trrrr... klik!' riep hij. 'Klak, tak... trrr! Hlp! kk vl! Tik!'

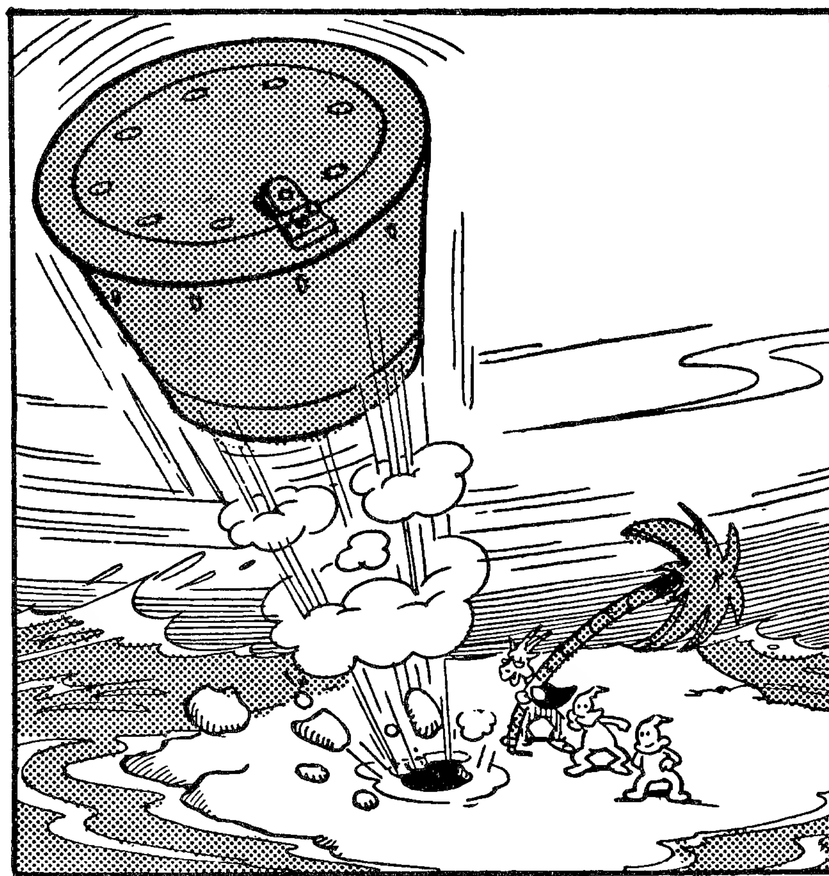
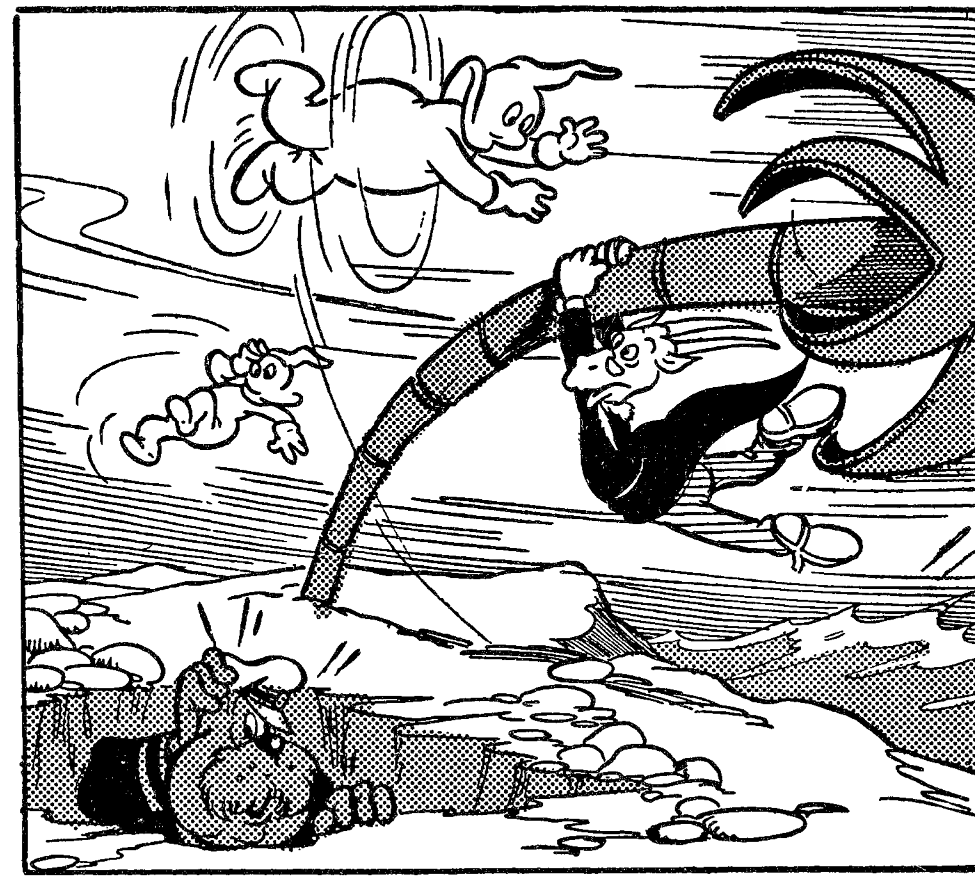

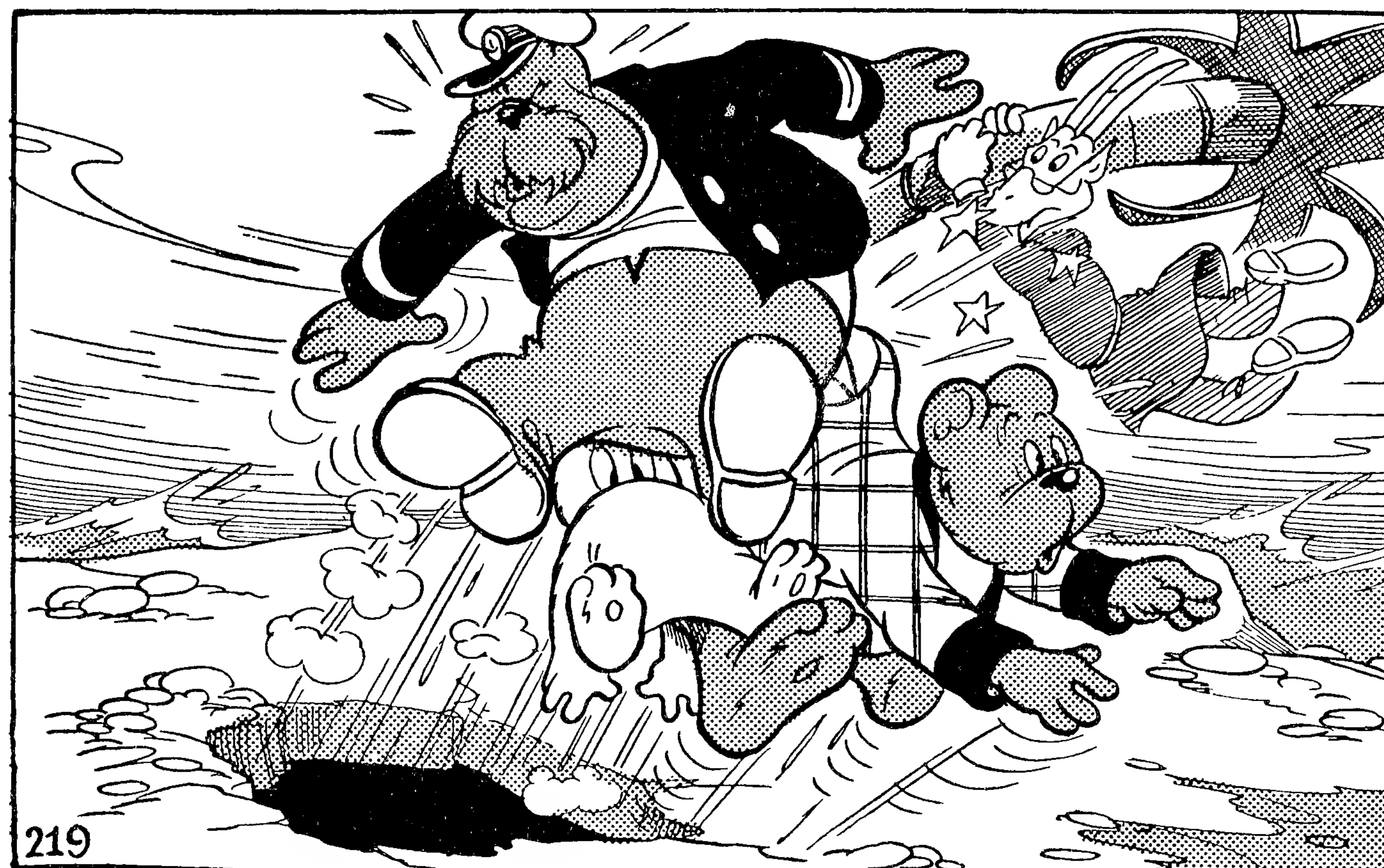

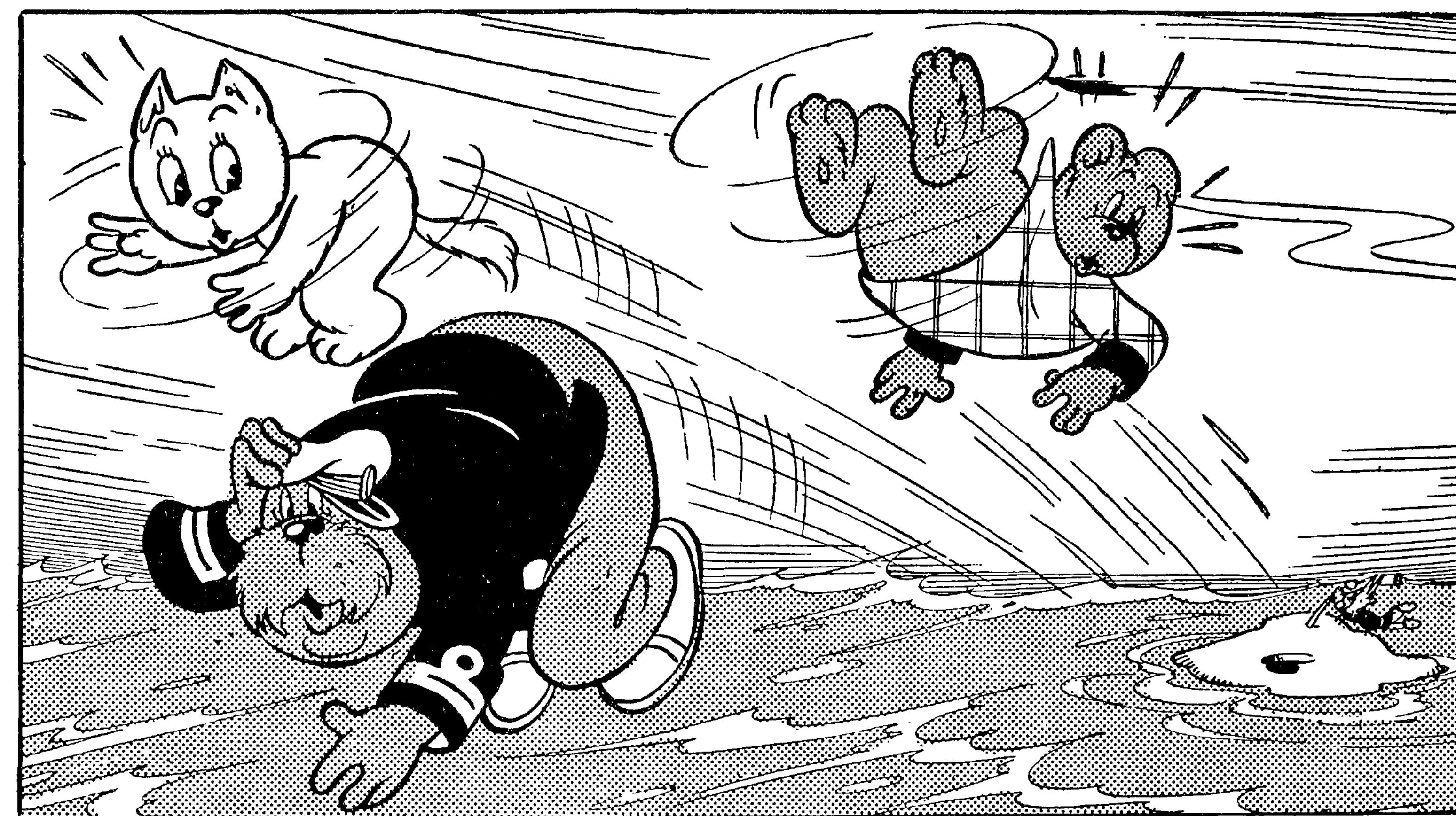
Wat te voorzien was, gebeurde! Heer Bommel bereikte de rand van de liftkoker, verloor het laatste restje evenwicht, dat hij nog bezat en tuimelde achterover...
Tom Poes slaakte een gil en greep hem bij een jaspand, maar het is begrijpelijk, dat hij hem niet kon tegen houden. Integendeel, door de vaart werd hij meegesleurd en zo stortten ze beiden in de bodemloze koker, die, recht door het middelpunt der aarde, naar de Noordpool voerde.
'Eindelijk rust!' prevelde heer Ollie, al vallende. 'Die tol is weg!'
Intussen schudde de aarde voort. Het was zó hevig, dat men rustig van een natuurramp kon spreken en natuurlijk was dat ook aan de Noordpool merkbaar.
Professor Sickbock, die daar achter zijn instrumenten zat, schudde en schokte in zijn stoel.
'Er gaat iets fout!' mompelde de geleerde. 'Deze beweging van de aardkorst verontrust mij! Dit is niet de manier! Ei! Zou het mogelijk zijn, dat die twee ongeletterden... Doch neen! Zoiets is ondenkbaar!'
Toen begonnen plotseling alle alarmschellen in het vertrek met een doordringend geratel te bellen.
'Het is mis!!' siste de professor knarsetandend.
'Alarm één: de lift komt terug! Alarm twee: de tol is verstoord! Alarm drie: de aardas herneemt haar gebruikelijke stand! Ik ben geruïneerd!'

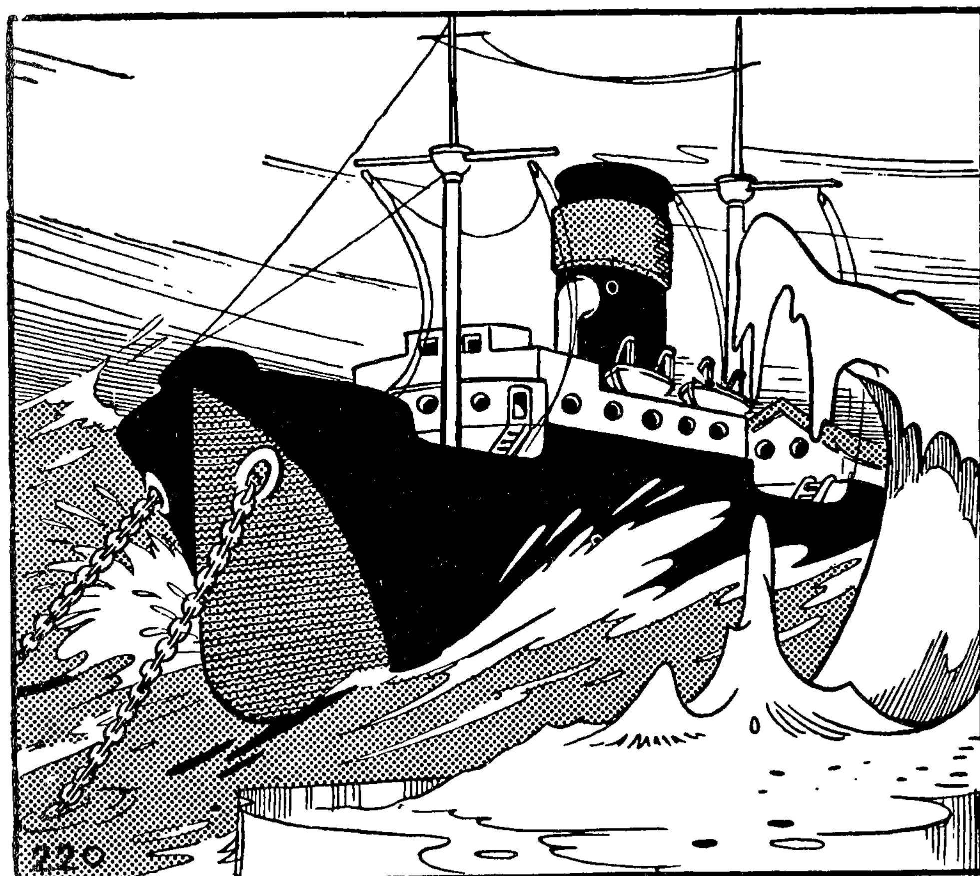

De ongerustheid van professor Sickbock groeide, toen hij in de verte een dof geraas hoorde, dat zéér snel naderbij kwam.
'Dat geluid komt uit de grond!' sprak de geleerde tot zichzelf. 'Dat moet de lift zijn!!... maar dat kàn niet! De lift heeft vrijwel geen snelheid meer, wanneer zij hier aankomt... Zo hóórt het tenminste!!'
De laatste woorden moesten door Sickbock geschreeuwd worden om ze te kunnen verstaan. Het gerommel zwol aan tot een dreunend en donderend lawaai, dat eindigde in een oorverdovende knal toen de lift tegen de vloer van het studeervertrek aanbotste. Hierdoor echter niet geremd, brak het voertuig zich baan dóór de planken heen, suisde langs de danig geschrokken hoogleraar en vernietigde zijn nieuwe bureaustoel. Daarmee was het echter nog niet afgelopen, want ook de zoldering bleek niet in staat de dolgeworden lift tegen te houden. Krakend en knallend spleet het dak open, het stalen kamertje brak er doorheen en verdween in de stormwind, die om het eiland gierde. Professor Sickbock, die met twee helpers naar boven was gesneld, had slechts het nakijken. De orkaan was zó hevig, dat hij zich aan de palmbomen moest vasthouden.
'Dit is niet natuurlijk!' mompelde hij zorgelijk. 'Misschien, dat de aardbeving de snelheid dusdanig heeft opgevoerd!... Ach, ach, daar waaien mijn helpers weg! Ei! Wat een toestand!'
Terwijl het toestel met de vier Zuidpoolbewakers er in in de richting van de nieuwe maan verdween, ontdekte kapitein Wal Rus, dat hij in zijn cel de buitenlucht kon zien. Onderzoekend klom hij naar boven en stak zijn hoofd uit het pas door de lift gemaakte gat.
'Een frisse wind!' mompelde hij suffig.

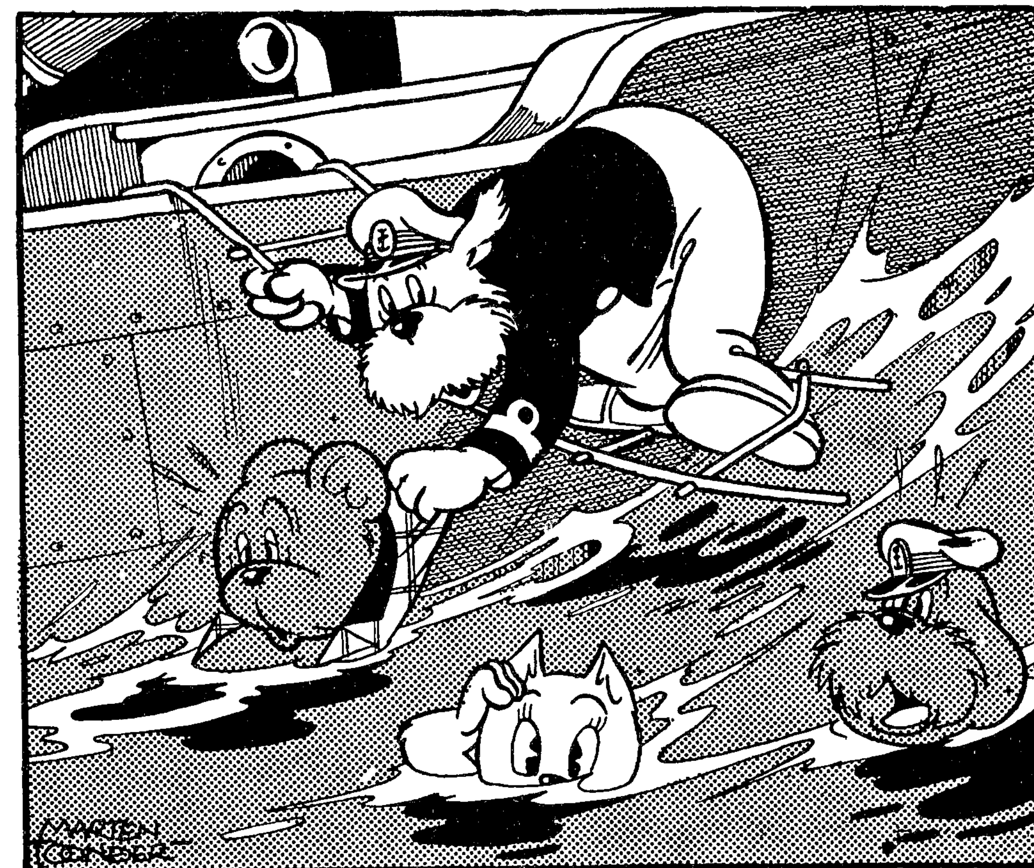

De orkaan werd nog steeds heviger. Professor Sickbock wapperde als een vlag aan de stalen palmboom en durfde die niet loslaten.
'Begeef u naar beneden, gezagvoerder!' schreeuwde hij tot Wal Rus, die langzaam enig begrip voor de toestand kreeg. 'Keer terug in uw cel!'
Kapitein Wal Rus kreeg geen kans om te antwoorden. Hij ontving een hevige stoot tegen het breedste deel van zijn rug en werd als een kurk uit de hals van een champagnefles naar boven geschoten. Het geval wilde namelijk, dat Tom Poes en heer Bommel op dat moment, evenals de lift vóór hen, uit het inwendige van de aarde naar boven kwamen vallen en zich door niets lieten remmen. Zij vlogen dus met z'n drieën de lucht in en werden door de loeiende orkaan gegrepen. Als dwarrelende bladeren tolden ze rond terwijl ze met een enorme snelheid boven de woedende zee voortvlogen. Professor Sickbock keek hen na, machteloos tandenknersend en zich met de kracht der wanhoop aan de overblijfselen van de palmboom vastklemmend. Hij verdween al gauw uit het gezicht en daar was niemand treurig om.
'Wat een wind, wat een wind!' mompelde Wal Rus. 'Windsterkte vier-en-zestig, schat ik!'
Ik weet niet, of de bevaren zeerob daar gelijk in had. Zeker is het, dat het geweldig stormde. Maar dat kwam natuurlijk omdat de aarde nog steeds bezig was van stand te veranderen. Zoiets gaat meestal met erg slecht weer gepaard...

Intussen was de toestand op de Albatros er ook niet beter op geworden. De storm had de zee tot geweldige golven opgezweept en het draaien van de aardas veroorzaakte een hevige koude. De ijsvlakte, die de oceaan bedekt had, scheurde en vormde zich tot ijsschotsen. Die ijsschotsen stapelden zich op elkaar en werden tot ijsbergen, die de vreemdste vormen kregen door het water, dat er tegen aansloeg en bevroor.

'Wat een weer!' mompelde de stuurman bezorgd. 'We kunnen hier niet blijven liggen... we zullen verpletterd worden! Bovendien is het onmogelijk, dat de kapitein terug komt, die kunnen we nu wel afschrijven...'

Op dat moment klonk er een fluitend geluid boven het gegier van de wind uit. Drie figuren flitsten langs de verbaasde zeeman en verdwenen met een luide plons in de zee naast het schip.

'Dat moeten meteoren geweest zijn!' overlegde de stuurman. 'Ook dàt nog!'

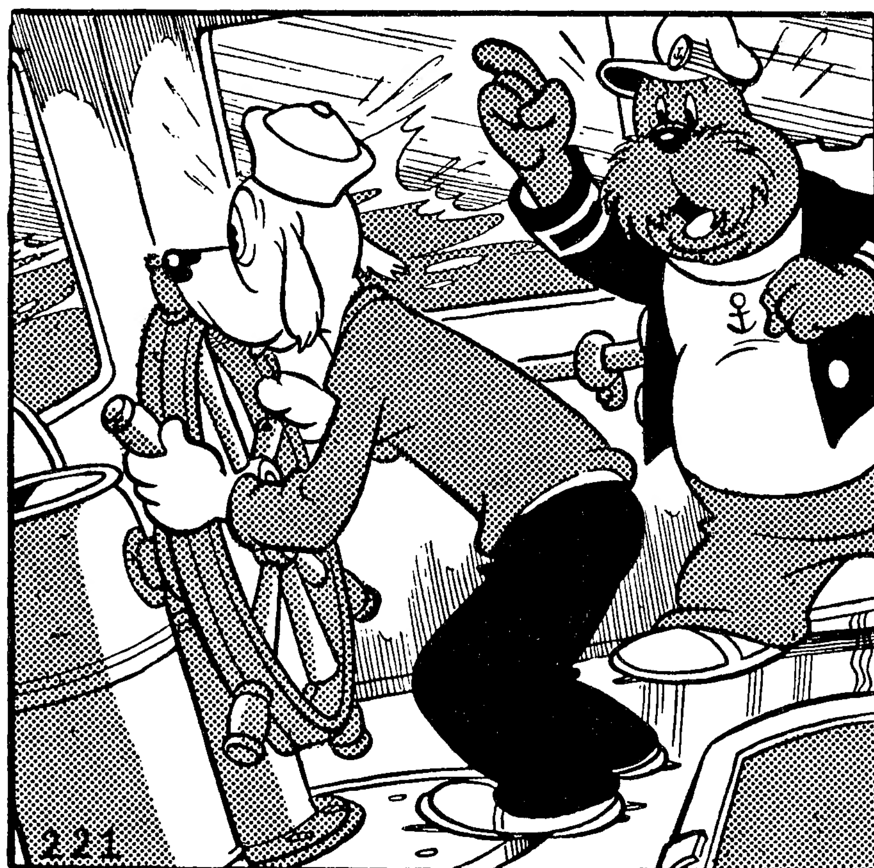
'Hoi, maat!' brulde één van de meteoren naast de Albatros. 'Gooi es een tros uit! Het is hier nat!'

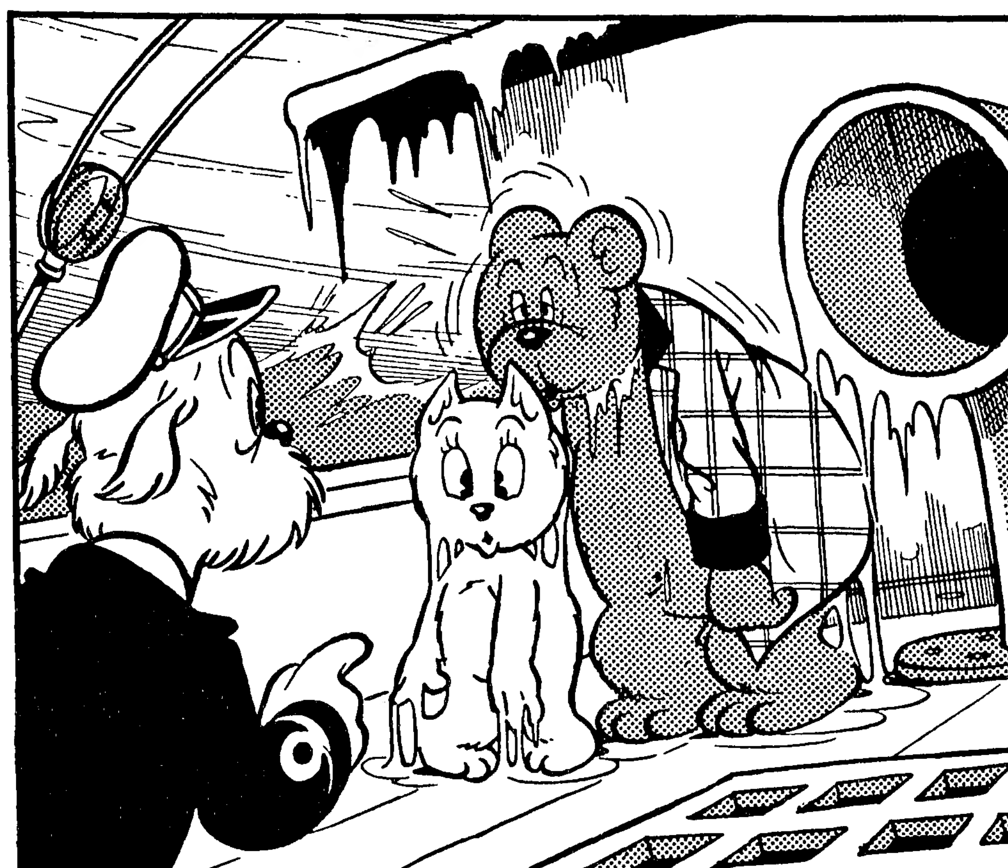
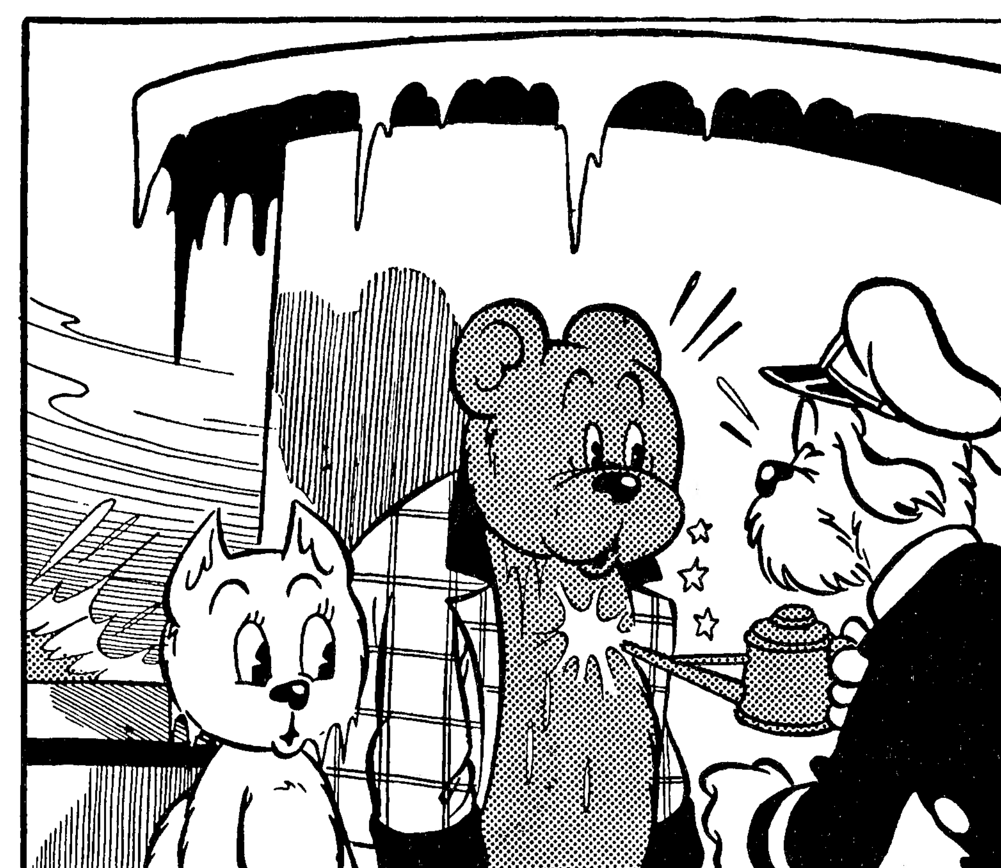
'Dat was de ouwe!' riep de stuurman opgelucht. Hij greep een touwladder en liet zich daaraan buiten boord zakken.

'Hallo, kaptein!' riep hij. 'Wat is er aan de hand? Moeilijkheden?'

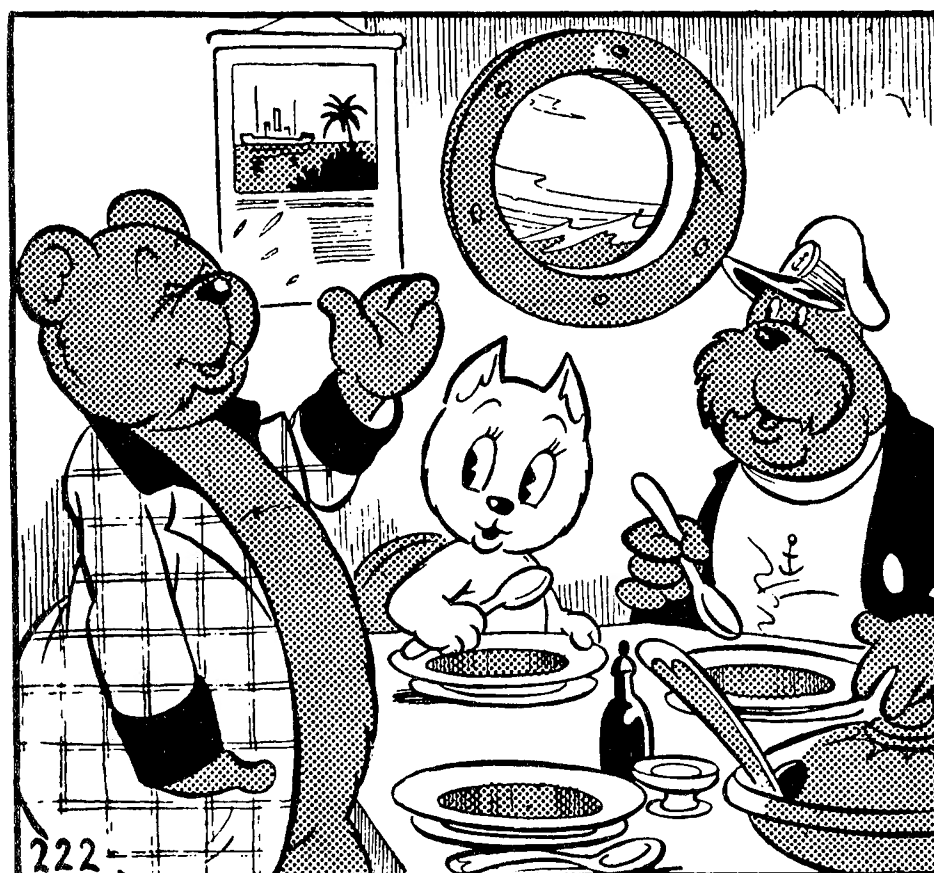
'Zeur niet!' loeide Wal Rus. 'Haal die twee overgehaalde landrotten aan boord en geef mij dan ook een handje. Het verveelt me hier!'

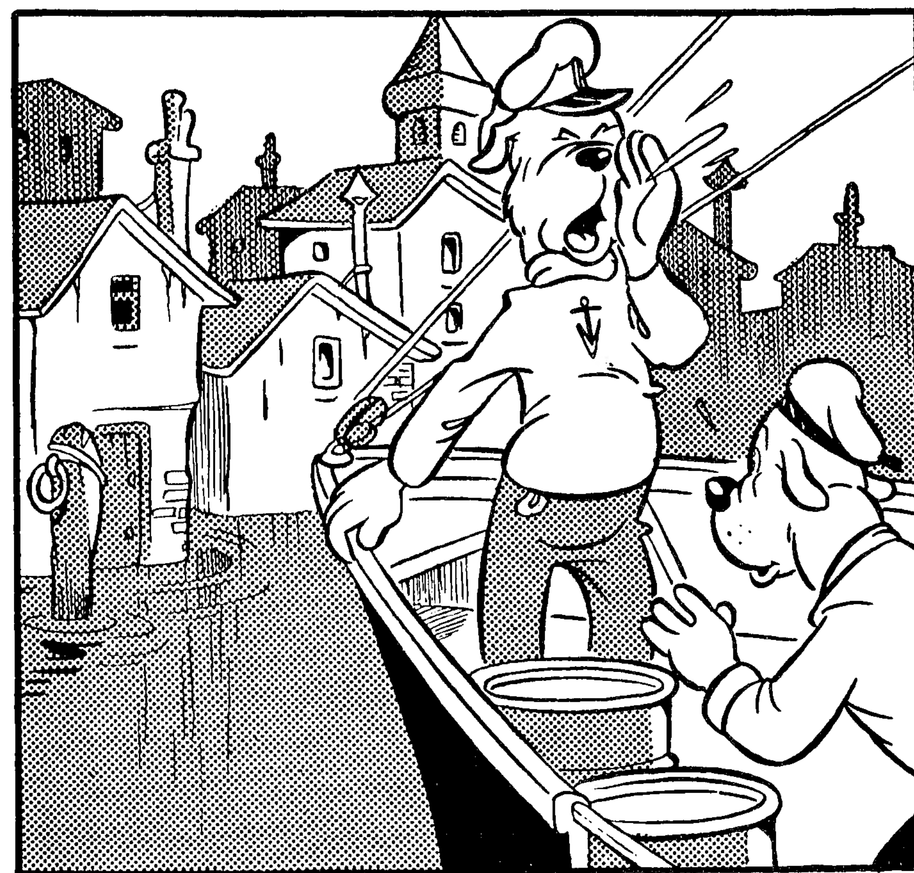
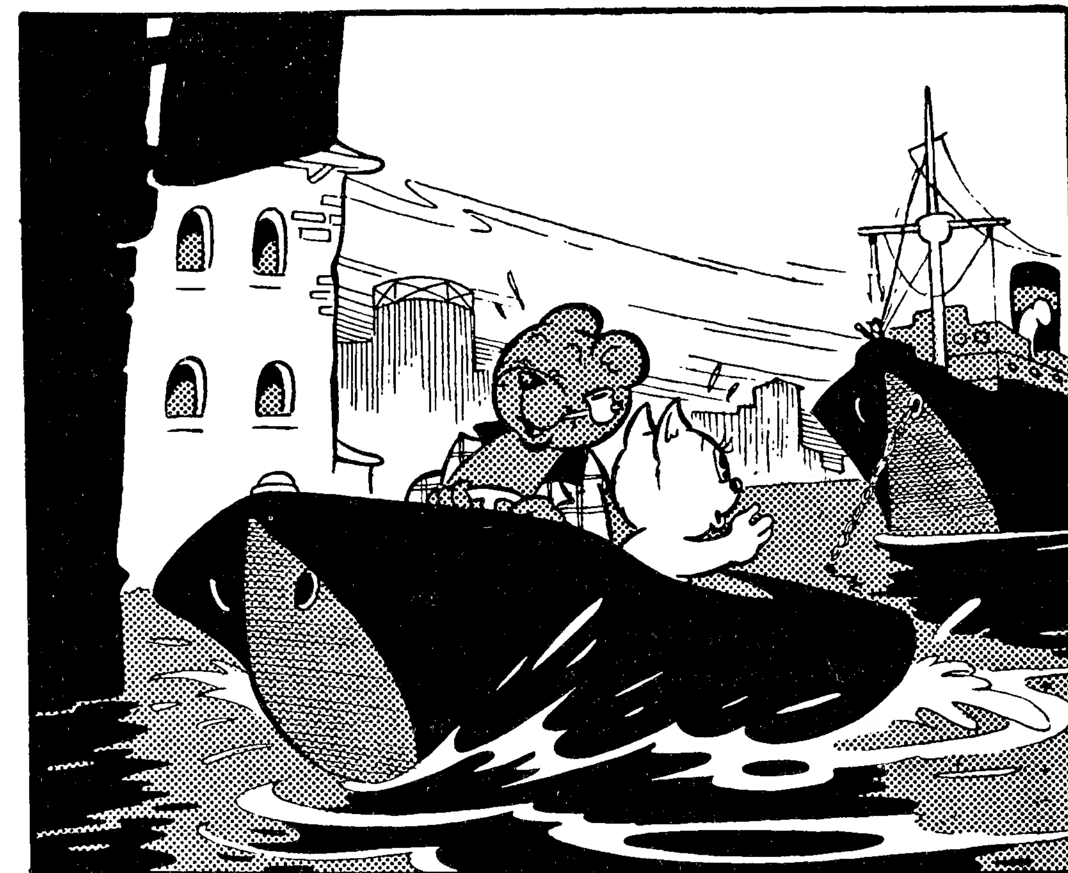
De onverschrokken stuurman gehoorzaamde met levensgevaar.

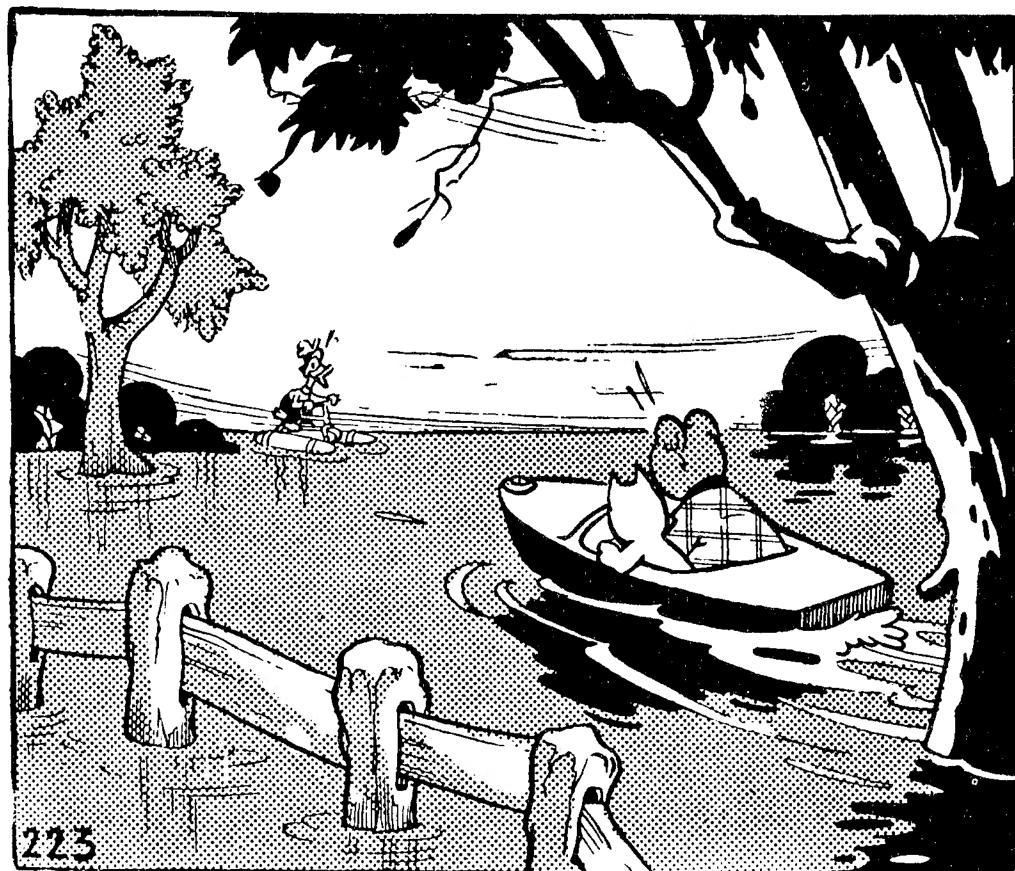

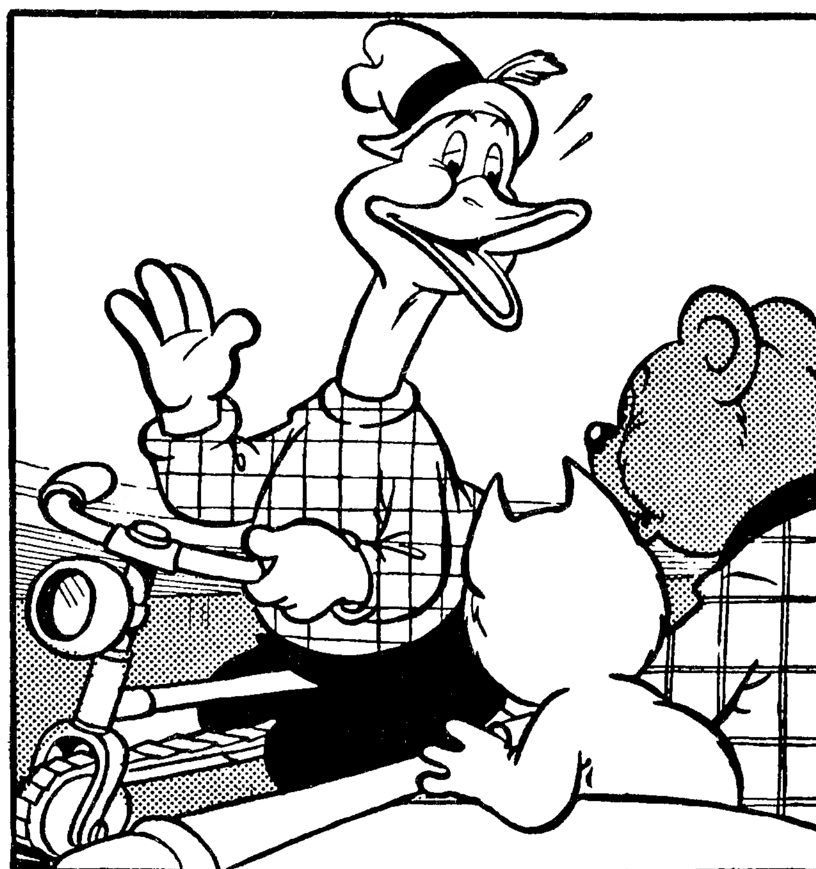
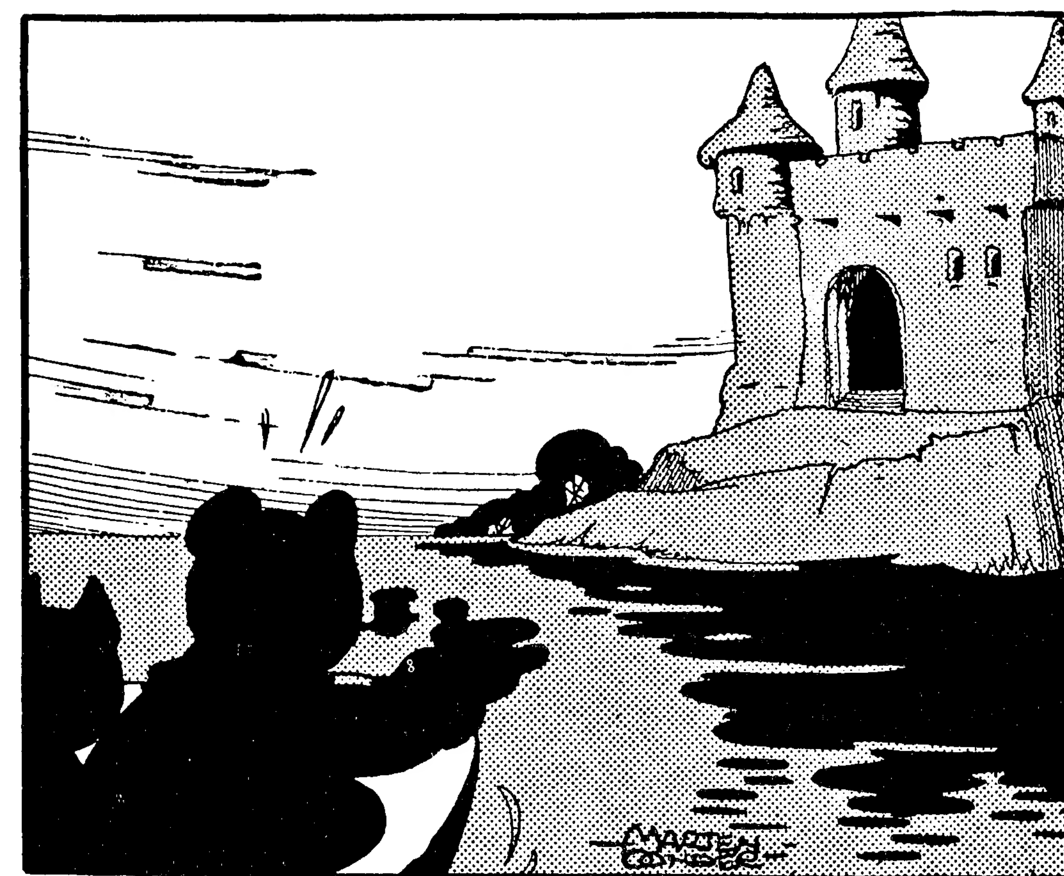
Wal Rus stoorde zich niet aan zijn natte kleren of aan de koude. Bonkend beklom hij de trap naar de brug en begon orde op zaken te stellen. Hij liet het anker ophalen, bepaalde de koers en zorgde, dat zijn schip vrij van de ijsbergen kwam.
Intussen stonden heer Bommel en Tom Poes min of meer vergeten op het dek, blootgesteld aan weer en wind. Ze waren onmiddellijk bevroren, toen ze aan dek kwamen en hadden het nu erg weinig naar hun zin. Maar gelukkig kreeg de stuurman hen in het oog.
'Wat is er?' vroeg hij deelnemend. 'Moeilijkheden?'
'Bzzz!' mompelde heer Ollie. 'Mz vrr Blzn! Bzz Brrr!'
De stuurman stak voorzichtig een vinger uit en prikte hem daarmee in het lichaam. 'Stijf bevroren!' constateerde hij. 'Daar moet iets aan gedaan worden, voordat het te laat is!'
Zonder dralen rende hij naar de timmerman, leende diens brander en begon Tom Poes en heer Ollie met een steekvlam te ontdooien. Na een paar minuten begon er weer wat beweging in de ijsklompen te komen.
'Brrr!' sprak heer Ollie. 'Wij Bommels zijn héél wat gewend... Maar het begint me nu toch te veel te worden!... Nog nooit is een heer dwars door de aarde gevallen en daarna onmiddellijk in ijs veranderd! Dit gaat me te ver... Brrrr! Ik wil naar huis!'
'Ik geloof, dat u een grappenmaker bent!' zei de stuurman, beleefd lachend.

Maar aan alle narigheid komt eenmaal een einde. Toen Tom Poes en heer Bommel achter een bord dampende erwtensoep zaten en de storm een beetje bedaard was, begonnen ze weer plezier in het leven te krijgen. Heer Bommel vertelde zéér uitgebreid, wat er allemaal aan de Zuidpool gebeurd was en hoe hij door een eenvoudig tolletje buiten werking te stellen, de bewoonde wereld er voor behoed had Noordpool te worden.
'Als er zwarigheden zijn is het genoeg om er een Bommel bij te halen!' sprak hij. 'Even een telefoontje... en het kwaad is alweer geleden! Wat jij, Tom Poes?'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Zoals u zegt!'
'Je moet me niet zo vleien!' zei heer Ollie verlegen. 'Je weet drommels goed dat jij zelf óók niet dom bent, jonge vriend!'
'Onzin!' zei Wal Rus. 'Je kletst, Hobbel! Ik heb al héél wat verhalen van je geslikt, maar die Zuidpoolgeschiedenis gaat me te ver!'
'Een heer gaat nooit te vér!' zei heer Ollie verontwaardigd. 'En bovendien is mijn naam Bommel. Olivier B. Bommel!'
De Albatros liet intussen haar anker vallen in de haven van Rommeldam. Maar wat zag die stad er uit! De sneeuw en het ijs waren gaan smelten en nu was alles onder water gelopen. Er was zó veel water, dat heer Ollie een motorboot moest huren om naar huis te varen. Maar dat was geen bezwaar.
'De hoofdzaak is, dat we heelhuids thuiskomen!' zei heer Bommel tevreden. 'En bovendien staat Bommelstein op een rots! Ik heb geen last van al dat water!'

Het motorbootje voer in snelle vaart over de weg zonder iemand te ontmoeten, toen er om een ondergelopen bosje heen plotseling iemand op een waterfiets verscheen.

'Hallo luitjes!' riep die iemand. 'Zijn jullie ook aan het roeien?'

'Wij roeien niet, Wammes Waggel!' zei heer Bommel, de motor stopzettend. 'Een heer gebruikt een machine! Bovendien is dit geen pleziertochtje. We gaan naar huis na de wereld gered te hebben, jonge vriend!'

En heer Ollie vertelde nogmaals in geuren en kleuren wat er allemaal gebeurd was sinds hun laatste ontmoeting.

'Tjonge!' zei Wammes, toen hij was uitgesproken. 'Waarom wilde die professor de Noordpool warm maken, zei je?'

'Omdat er op de Zuid- en de Noordpool steenkolen en diamanten en petroleum in de grond zitten!' legde Tom Poes uit. 'Als het daar niet zo koud was, zou je die er uit kunnen halen en er veel geld mee kunnen verdienen!'

'Jaja!' zei Wammes. 'Maar waarom hebben jullie hem dan zo geplaagd? Je had hem toch veel beter kunnen helpen?'

'Maar dan was het hier Noordpool geworden!' riep Tom Poes. 'Dan was iedereen hier van de koude gestorven.'

'Laat maar, Tom Poes! Laat maar!' zei heer Bommel, de motor weer startend. 'Tegen zóveel domheid kan een heer van stand niet praten!'

En aangezien Slot Bommelstein op dit moment in het gezicht kwam, is dit verhaal hiermede eigenlijk afgelopen. Wat al het water betreft, dat is vanzelf weer weggezakt. In het volgende verhaal zullen we er ten minste geen last van hebben.

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.